
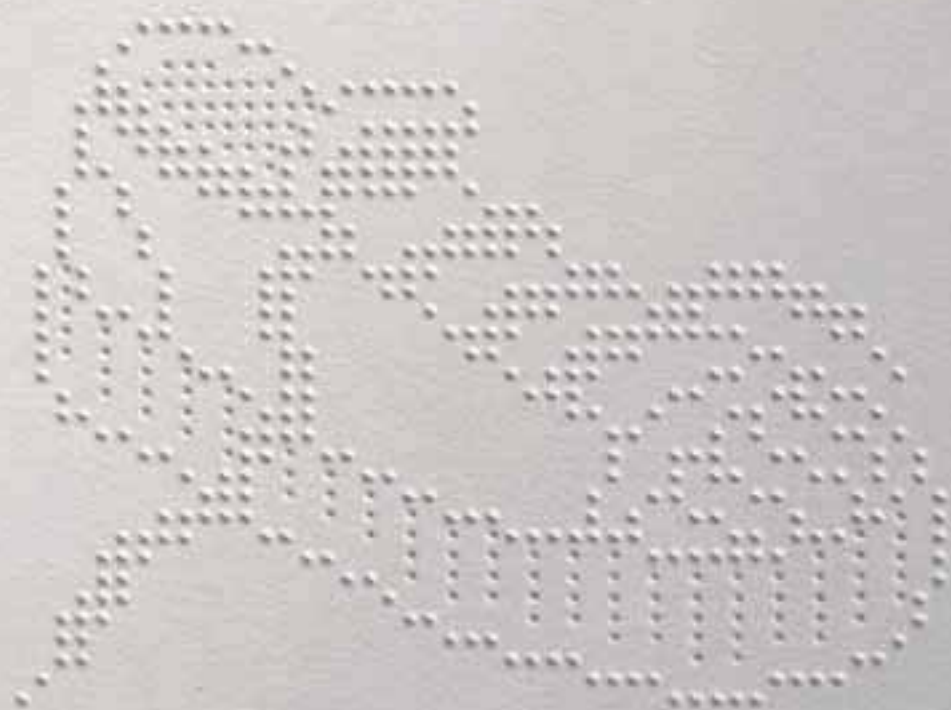

 ΜΟΤΕΡ

Εθνικό Κέντρο Κινηματογράφου
δημοσία έκδοση για τον ελληνικό κινηματογράφο
διατίθεται δωρεάν

Μάιος
Ιούνιος
2007
#05

τίποτα δεν είναι αυτονόητο: ούτε η ζωή, ούτε η αγάπη, ούτε ακόμα... και το δέσιμο των παπουτσιών*

* από την ταινία "A Certain Kind of Beauty" των Liz Witheran & Nancy Aronis

Εθνικό Κέντρο Κινηματογράφου
δημοσία έκδοση για τον ελληνικό κινηματογράφο
διατίθεται δωρεάν

Μάιος
Ιούνιος
2007
#05

THEME: CINEMA

11-12 Μαΐου 2007

**3ο
Κινηματογραφικό
Συνέδριο**

3rd Conference on Greek Cinema

21 συνεργαζόμενοι
κινηματογραφικοί φορείς
6 θεματικές ενότητες

ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΡΟΠΟΥ
1991-2004

ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΜΕΓΑΡΟΝ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΑΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΤΛΑΣ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΑΚΗ Α.Ε.
Μέλος των Χρηματιστηρίων Αθηνών

Μιχαλακοπούλου 125 & Βερβενών 14-16, 115 27 Αμπελόκηποι
τηλ.: (+30) 210 3363 300 (30 γρ.) - 210 3249 201-2 fax: (+30) 210 3238 925 - 210 3249 619
[http:// www.atlasaxe.gr](http://www.atlasaxe.gr) email: atlas@atlasaxe.gr

Διάβασε ένα διαφορετικό βιβλίο

Οι υπηρεσίες «Vodafone Speaking Phone» για τα άτομα με προβλήματα όρασης και «Εξυπηρέτηση Κωφών Πελατών» μέσω SMS, επιτρέπουν σε όλους τους ανθρώπους να επικοινωνούν ισότιμα.

Ζήσε τη στιγμή

Η διαφορετικότητα μας ενώνει όλους

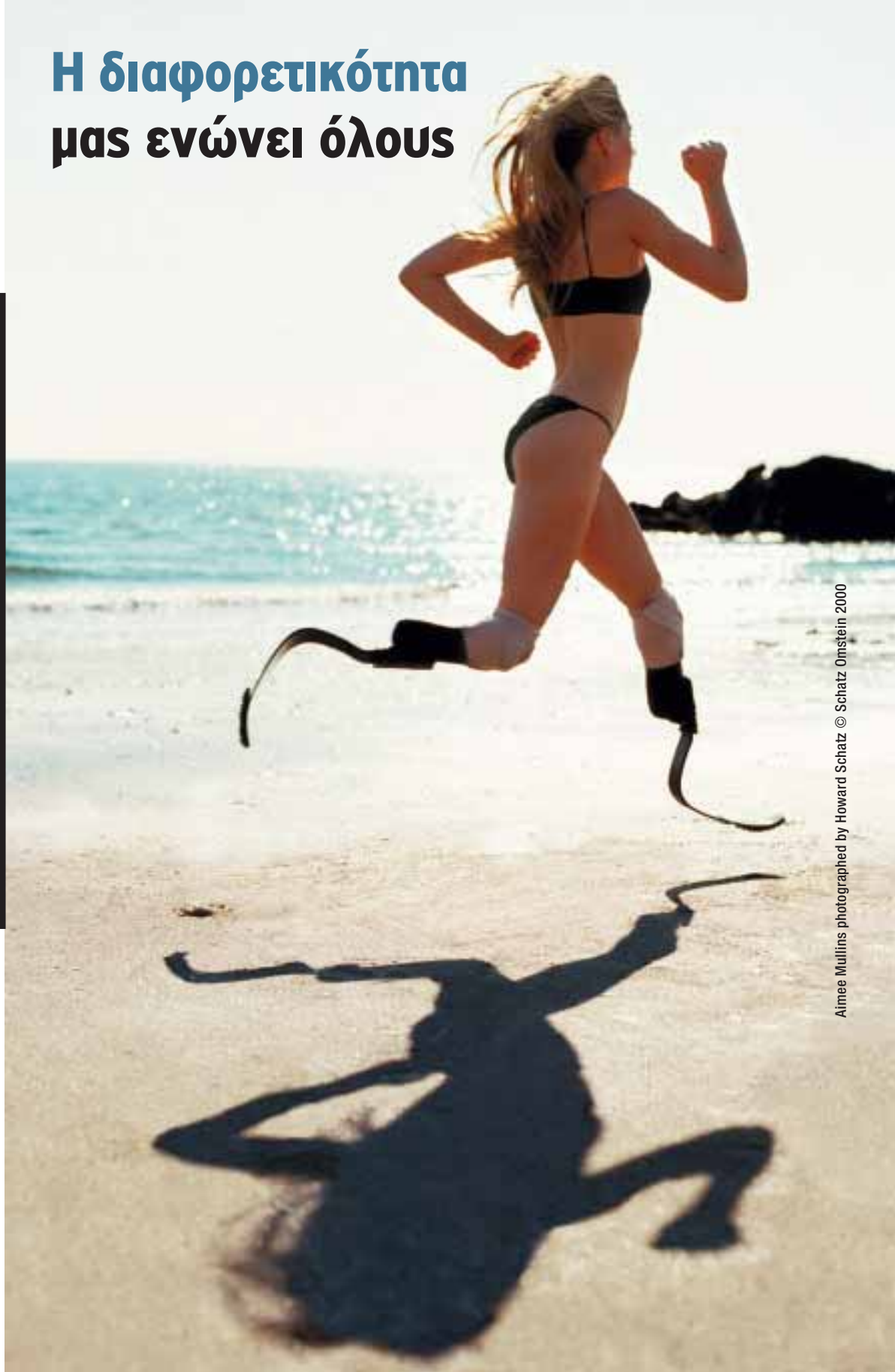
ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ΚΑΙ ΑΝΑΠΗΡΙΑ

ΠΡΩΤΟ
ΔΙΕΘΝΕΣ
ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΑΘΗΝΑ
2007

16-18
ΙΟΥΝΙΟΥ
2 0 0 7

**Μουσείο
Μπενάκη**

Πειραιώς 138
& Ανδρονίκου

Aimee Mullins photographed by Howard Schatz © Schatz Omstein 2000

Ντοκιμαντέρ & Αναπηρία
1^ο Διεθνές Φεστιβάλ - Αθήνα 2007

ΟΡΓΑΝΩΣΗ

Γενική Γραμματεία Επικοινωνίας -
Γενική Γραμματεία Ενημέρωσης
Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου

www.ameamedia.gr/festival • Τηλ.: 210 8233161

ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΓΕΝΙΚΗ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ

RODOS ECOFILMS

INTERNATIONAL FILMS+VISUAL ARTS FESTIVAL
ΔΙΕΘΝΗΣ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ+ΕΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

'07
19-24 JUNE

A FILM FESTIVAL THAT TAKES YOU TO UNEXPECTED PLACES
AND MODIFIES YOUR USUAL PERCEPTION OF A COMMON CONCEPT

WWW.ECOFILMS.GR

ΠΟΛΙΤΕΥΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΔΗΜΟΥ ΡΟΔΙΩΝ CULTURAL ORGANIZATION OF MUNICIPALITY OF RODOS ΕΙΚΟΝΑ & ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ IMAGE & ENVIRONMENT
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΠΑΡΕΚΤΑΡΣΕΩΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΠΟΛΙΤΕΥΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΝΟΜΑΡΧΙΑΣ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΥ DODECANESE PREFECTURE CULTURE
ORGANIZATION ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΑΚΗΣ ΠΡΟΤΟΚΟΛΛΙΑΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ ΡΑΜΣΑΡ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΥΔΡΟΤΟΠΩΝ THE RAMSAR CONVENTION
AND ITS MEDITERRANEAN WETLANDS INITIATIVE - MEDWET ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΗΝΘΕΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ UNITED NATIONS ENVIRONMENTAL
PROGRAMME ΜΑΡ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΛΕΣΧΗ ΡΟΔΟΥ RODOS CINEMA SOCIETY ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ GREEK FILM CENTRE
ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΥΓΙΣΤΗΝ ΤΩΝ ΑΥΛΩΝ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ MINISTRY OF CULTURE ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ ΚΑΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ MINISTRY OF PRESS

3ο
Κινηματογραφικό
Συνέδριο

ΤΗΜΕ: CΙΝΕΜΑ

3rd Conference on Greek Cinema

ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΦΟΡΕΙΣ:

ΕΝΩΣΗ ΔΙΑΝΟΜΕΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΑΙΝΙΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΕΝΩΣΗ ΜΟΥΣΙΚΟΣΥΝΘΕΤΩΝ & ΣΤΙΧΟΥΡΓΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝΩΣΗ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΘΕΑΤΡΙΚΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΚΗΝΟΘΕΤΩΝ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΝΩΣΗ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΙΚΡΟΒΙΟ - ΚΙΝΗΣΗ ΥΠΕΡΑΣΤΙΣΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ ΜΙΚΡΟΥ ΜΗΚΟΥΣ

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΛΕΣΧΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΣΥΓΓΕΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ "ΔΙΟΝΥΣΟΣ"

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΩΝ ΘΕΑΤΡΙΚΩΝ & ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ "ΑΘΗΝΑ"

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ "ΑΡΧΑΙΩΝ"

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ "ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ"

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ "ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ"

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΛΙΘΟΥΡΓΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΣΥΛΛΟΓΩΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΕΡΓ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΣΚΗΝΟΘΕΤΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ, ΤΗΛΕΟΡΑΣΗΣ & ΒΙΝΤΕΟ

ΣΩΜΑΤΕΟ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΔΟΣΗ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ ΜΙΚΡΟΥ ΜΗΚΟΥΣ "μικρό"

ΚΑΙ ΔΙΚΤΥΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΝΤΟΚΥΜΑΝΤΕΡ

11-12 ΜΑΪΟΥ 2007

ΜΕΓΑΡΟΝ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΑΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΑΘΗΝΩΝ

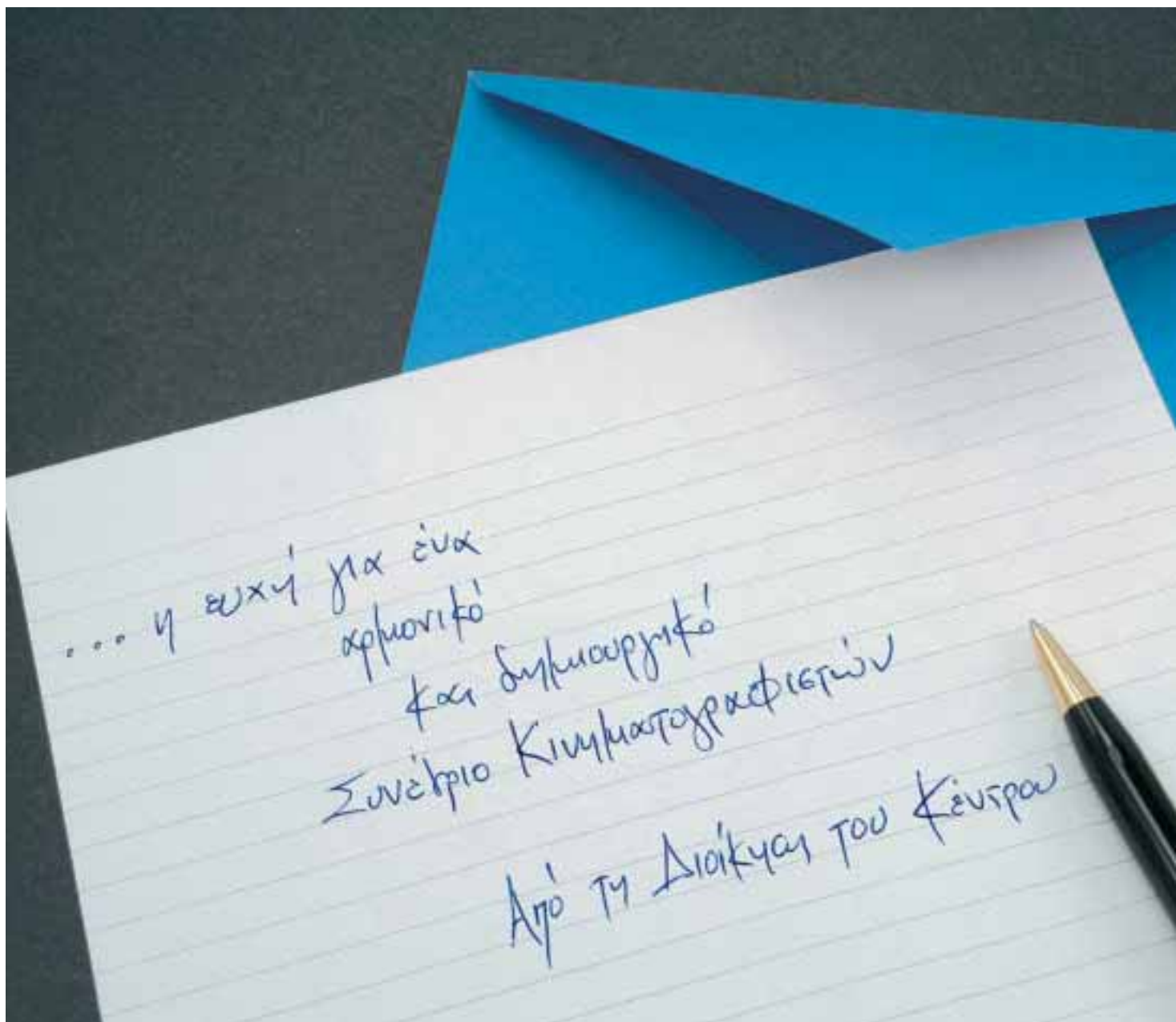
ΟΡΓΑΝΩΣΗ: ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΚΗΝΟΘΕΤΩΝ
ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ: ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ ΤΟΥ:

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
MINISTRY OF CULTURE

Επιτρέπεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή κειμένων του περιοδικού, υπό τον όρο της αναφοράς της πηγής και της μη παραποίησης των κειμένων. Απαγορεύεται η χρήση των εικονογραφήσεων.

Οι απόψεις που φιλοξενούνται σε ενυπόγραφα κείμενα του περιοδικού είναι προσωπικές, εκφράζουν αποκλειστικά και μόνο αυτούς που τις υπογράφουν. Το Ε.Κ.Κ. και το MOTEP δεν φέρουν ευθύνη για τις απόψεις αυτές.

MOTEP Πανεπιστημίου 10, 106-71 Αθήνα
Τηλ: 3678500 • Fax: 210 3614336
email: moter@gfc.gr

ISSN: 1790-899X

Μοτέρ Διμηνιαία έκδοση για τον ελληνικό κινηματογράφο που διατίθεται δωρεάν

Έκδοση: Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου

Πρόεδρος: Γιώργος Παπαηδός

Αντιπρόεδρος: Δημήτρης Σοφιανόπουλος

Μέλη Δ.Σ.: Τάκης Γιαννόπουλος, Αχιλλέας Κυριακίδης,

Βασίλης Λεοντιάδης, Παύλος Φιλίππου, Λευτέρης Χαρωνίτης

Προϊστάμενος Οικονομικών Υπηρεσιών: Αντώνης Καμκούτης

Εκδότης: Γιώργος Παπαηδός

Διευθυντής: Δημήτρης Σοφιανόπουλος

Υπεύθυνη Σύνταξης: Νίκη Κατσαντώνη

Σχεδιασμός/Εικονογραφήσεις: Talc design studio

Διόρθωση κειμένων: Αντώνης Ιωάννου

Σε αυτό τεύχος συνεργάστηκαν: Νίκος Αναγνωστός,

Φανή Ζιώζια, Άννα Κασσιμάτη, Λίσα Λινάρδου,

Δέσποινα Παυλάκη, Δέσποινα Ραμαντάνη,

Κωνσταντίνος Σαμαράς, Μάγδα Τζεπκινλή

Φωτογράφος: Δημήτρης Τσατσούλης

Δημόσιες Σχέσεις: Άννα Κασσιμάτη

Διαφήμιση: Μπερνάρ Βακόνδιος

Παραγωγή: Ε.Κ.Κ.

Εκτύπωση/Βιβλιοδεσία: MOTIBO Ε.Π.Ε.

#05

περιεχόμενα
Μάιος
Ιούνιος

- 5 editorial
- 7 εξώστis
- 8 νέα
- 12 **Emotion Pictures**
Ντοκιμαντέρ & Αναπηρία - 1ο Διεθνές Φεστιβάλ
12 Θοδωρής Ρουσόπουλος: κινηματογραφικές αναταράξεις
14 φεστιβάλ χωρίς σύνορα: το πρόγραμμα
17 Μαίρη Χατζημιχάλη-Παπαηλιού: το ένστικτο του διαφορετικού
18 Βασίλης Τσούπρας: ψηλαφίζοντας τον κόσμο
- 20 **Γ' Κινηματογραφικό Θεματικό Συνεδρίο Εργασίας**
20 διοργανωτές
22 Θεματικές
- 24 Πάνος Καρκανεβάτος
Αθανασία
- 26 **μικρού μήκους στα σκαριά**
μικρού μήκους, μεγάλου δυναμισμού
- 32 όταν το σεληνόπιντ χορεύει στο σκοτάδι
- 34 **Ecofilms**
οικο-λογική και ευαισθησία
- 36 **60 χρόνια φεστιβάλ Καννών**
οι ελληνικές συμμετοχές
- 44 **Alter Ego**
ο Σάκης και οι άλλοι
- 48 **Φαίν Ξυλά**
Συνωμοσίες γυναικών
- 50 **VideoDance 07**
Χορεύοντας ανάμεσα στα όρια των τεχνών
- 52 **Ημέρες Αθβανόφωνου Κινηματογράφου**
πέντε Αθβανοί σκηνοθέτες θυμούνται
- 54 Γιώργος Νούσις
η αρχή του κακού
- 58 **Βασίλης Κεχαγιάς**
ονειρεύομαι ένα διαφορετικό μουσείο
- 62 **Ξεφυλλίζοντας την ιστορία**
Λουίτζι Κομεντσίνι (1916-2007)
- 64 **μικρομηκάς**
Κύρος Παπαβασιλείου

εξώστis

Στείλτε μας τα γράμματά σας (μέχρι 150 λέξεις) ταχυδρομικώς ή στο moter@gfc.gr

* Τίποτα δεν είναι αυτονόητο: ούτε η ζωή, ούτε η αγάπη, ούτε ακόμα και το δέσιμο των παπουτσιών

Ήταν βράδυ καθημερινής, μόλις είχαμε φτάσει σε κάποιο μαγειρίο των εξαρχείων για να φάμε κάτι μετά από μια πολύ κουραστική ημέρα δουλειάς, ετοιμάζοντας το 5ο τεύχος του περιοδικού. Τα πάντα προχωρούσαν σύμφωνα με το πρόγραμμα, η συντακτική ομάδα ήταν υπ' ατμόν, κάποια θέματα ήταν ήδη διορθωμένα κάποια άλλα είχαν κιάλλια "στηθεί" αλλιώς υπήρχε ένα μεγάλο ερώτημα: Τι θα είναι το εξώφυλλο;

Η πρόταση "τίποτα δεν είναι αυτονόητο..." δανεισμένη από την ταινία *A certain kind of beauty* των Liz Witham & Nancy Aronie που παίζεται στο φεστιβάλ *emotion pictures* ήρθε σαν απομνηχανής θεός να μας ηλυτρώσει από αυτό το μεγάλο άγχος. Γιατί τέτοιο άγχος και γιατί ήταν τόσο σημαντική για μας αυτή η πρόταση; Αφ' ενός επειδή είναι τόσο, μα τόσο εύστοχη και αφ' ετέρου ο συνεργάτης μας που την ξεστόμησε, βλήποντας την ταινία συνειδητοποίησε πόσο κάποιοι συνάνθρωποί μας την ζουν καθημερινά: κάποιοι δεν θα μπορούσαν ποτέ να δουν την ταινία, κάποιοι άλλοι δεν θα καταλάβαιναν τίποτα από τους διαλόγους, κάποιοι τρίτοι δεν θα ήταν σε θέση να πάνε στο Μουσείο Μπενάκη όπου γίνονται οι

προβολές και κάποιοι δεν θα μπορούσαν να τη διηγηθούν στους κοντινούς τους ανθρώπους παρά το ότι τους αφορά τόσο. Σε όλους αυτούς τους ανθρώπους είναι αφιερωμένο αυτό το τεύχος του μοτέρ· στα άτομα με αναπηρία.

Το ίδιο βράδυ λοιπόν "κατεβάσαμε" και άλλη μια ιδέα, πιο σημαντική από το πώς θα είναι το εξώφυλλό μας: 1000 τεύχη από το περιοδικό που κρατάτε στα χέρια σας περιέχουν ένα 16σέλιδο ένθετο με το άρθρο "όταν το σεληλιόνι χορεύει στο σκοτάδι" του Κωνσταντίνου Σαμαρά, γραμμένο σε γραφή Braille. Δεν θεωρούμε ότι κάνουμε κάτι σπουδαίο. Θέλουμε όμως να πιστεύουμε ότι έστω και για μια στιγμή κάνουμε μια ευαίσθητη ομάδα ανθρώπων να νοιώσουν λιγότερο αποκομμένοι και απομονωμένοι από εμάς τους... "φυσιολογικούς".

Ευχαριστούμε θερμά τον Σύνδεσμο Τεχνολογικής Ανάπτυξης Τυφλών για την πολύτιμη βοήθειά του.

Ευχαριστούμε επίσης την Vodafone για την ευαισθησία που επέδειξε χρηματοδοτώντας εξ' ολοκλήρου τη δημιουργία του ενθέτου.

μοτέρ

μoτέρ //σημεία διανομής

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙ ΑΘΗΝΑ ΑΘΗΝΑΪΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ 34/36, ΒΟΤΑΝΙΚΟΣ ΑΣΤΥ ΚΟΡΑΗ 4 ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΠΟΛΛΩΝ CINEMAX /CLASS ΣΤΑΔΙΟΥ 19 ΑΘΗΝΑΙΟΝ NESCAFE ΒΑΣ. ΣΟΦΙΑΣ 124 ΑΘΗΝΑΙΟΝ CINEPOLIS ΖΗΣΙΜΟΠΟΥΛΟΥ 7, ΓΛΥΦΑΔΑ ΑΣΤΡΟΝ ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΙΑΣ 37 ΑΣΤΕΡΙΑ ΚΗΦΙΣΙΑΣ 336 ΑΤΛΑΝΤΙΔΑ Λ. ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗΣ 145, ΔΑΦΝΗ CINE CITY (1-4 ΑΙΘΟΥΣΕΣ) ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ 82, ΠΛ. ΜΠΟΥΡΝΑΖΙ ΔΑΝΑΟΣ 1 & 2 ΚΗΦΙΣΙΑΣ 109, ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ ΔΕΞΑΜΕΝΗ ΠΛ. ΔΕΞΑΜΕΝΗΣ ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΕΛΛΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 64 ΕΜΠΑΣΣΥ FILMNET ΟΔΕΟΝ ΠΑΤΡ. ΙΩΑΚΕΙΜ 5 & ΗΡΟΔΟΤΟΥ, ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΙΝΤΕΑΛ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 46 ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΣ PRINCE FILMCENTER Λ. ΣΥΓΓΡΟΥ 106, ΦΙΞ ΠΤΙ ΠΑΛΛΙ FILMCENTER ΡΙΖΑΡΗ 4, ΠΑΓΚΡΑΤΙ ΦΙΛΙΠ ΘΑΣΟΥ 11, ΠΛ. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΤΡΙΑΝΟΝ FILMCENTER ΚΟΔΡΙΓΚΤΩΝΟΣ 21, ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΟΔΕΟΝ ΟΠΕΡΑ 1 & 2 ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 57 ΟΔΕΟΝ ΖΙΝΑ ΛΕΩΦ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ 74 ΟΔΕΟΝ ΑΒΑΝΑ ΚΗΦΙΣΙΑΣ 234 ΟΔΕΟΝ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΣ-ΜΑΡΟΥΣΙ (1-12 ΑΙΘΟΥΣΕΣ) Λ. ΚΗΦΙΣΙΑΣ 73, ΑΓ. ΘΩΜΑΣ ΟΔΕΟΝ STARCITY Λ. ΣΥΓΓΡΟΥ 111 & ΛΕΟΝΤΙΟΥ, ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ STER ILION ΛΕΩΦ. ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ 67Α ΙΛΙΟΝ STER AG. ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΛΕΩΦ. ΑΧΑΡΝΩΝ 375 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΟΔΕΟΝ CINEPLEX ΤΣΙΜΙΣΚΗ 43 & ΒΑΣ. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 38 ΟΛΥΜΠΙΟΝ/ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 10 ΡΑΔΙΟ ΣΙΤΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ 9 ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΝ ΦΙΛΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ 4 ΒΑΚΟΥΡΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΙΧΑΗΛ 8, ΚΑΜΑΡΑ STER MACEDONIA ΤΟΜΠΑΖΗ 15 ΠΥΛΑΙΑ STER CITY GATE ΠΑΝΝΙΤΣΩΝ & ΚΩΛΕΤΤΗ • ΔΡΑΜΑ ΟΛΥΜΠΙΑ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 111 • ΛΑΡΙΣΑ STER THESSALIA 30 χλμ. ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΔΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ - ΚΟΖΑΝΗΣ • ΗΡΑΚΛΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ ΑΣΤΟΡΙΑ ΠΛΑΤΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ & ΙΔΟΜΕΝΕΩΣ • ΡΟΔΟΣ ΜΕΤΡΟΠΟΛ (ΟΔΕΟΝ) ΒΥΡΩΝΟΣ & ΒΕΝΕΤΟΚΛΕΩΝ • ΧΑΛΚΙΔΑ ΟΔΕΟΝ Α ΜΑΡΙΑ ΑΒΑΝΤΩΝ 83 & ΙΑΤΡΙΔΟΥ • ΤΡΙΠΟΛΗ ΟΔΕΟΝ CINEPLEX CINEVILLE ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ 36 & 28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ • ΓΙΑΝΝΕΝΑ ΟΔΕΟΝ CINEPLEX ΠΕΡΙΟΧΗ ΒΟΤΑΝΙΚΟΥ • ΚΟΜΟΤΗΝΗ ΟΔΕΟΝ CINEPLEX ΝΕΑ ΜΟΣΧΥΝΟΥΠΟΛΗ, ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΟ ΚΟΜΟΤΗΝΗΣ • ΞΑΝΘΗ ΟΔΕΟΝ CINEPLEX ΚΑΡΑΟΛΗ & ΕΛΠΙΔΟΣ • ΠΑΤΡΑ STER VESO MARE ΑΚΤΗ ΔΥΜΑΙΩΝ 17

ΣΧΟΛΕΣ ΣΧΟΛΗ ΚΙΝ/ΓΡΑΦΟΥ & Μ.Μ.Ε. ΣΤΑΥΡΑΚΟΥ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 65 ΠΑΝΤΕΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΣΥΓΓΡΟΥ 136 Μ.Μ.Ε. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ ΣΤΑΔΙΟΥ 5 ΙΕΚ ΑΚΜΗ ΚΟΔΡΙΓΚΤΩΝΟΣ 16 ΙΕΚ ΔΟΜΗ ΧΑΡΙΑΛΟΥ ΤΡΙΚΟΥΠΗ 17 NEW YORK COLLEGE ΑΜΑΛΙΑΣ 38 ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ ΤΜΗΜΑ ΣΧΟΛΗΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 17 ΙΑΝΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 24 ΠΑΠΑΣΩΤΗΡΙΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 37 & ΚΟΡΑΗ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ ΓΡΑΒΙΑΣ 35 ΛΙΒΑΝΗ ΑΡΑΧΩΒΗΣ & ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ 1 ΣΤΟΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ 5 FNAK THE MALL ΑΝΔΡΕΑ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ - ΜΑΡΟΥΣΙ EX-LIBRIS ΣΟΛΩΜΟΥ 4-6 & ΣΤΡΑΤΗΓΗ - Ν. ΨΥΧΙΚΟ ΠΟΤΑΜΟΣ ΣΚΟΥΦΑ & ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ BEST BOOK HUNTERS ΣΟΛΩΝΟΣ 47

ΚΑΦΕ ROSEBUD ΣΚΟΥΦΑ 40 & ΟΜΗΡΟΥ 60 ΣΚΟΥΦΑΚΙ ΣΚΟΥΦΑ 47-49 JOCKERS ΒΟΥΛΗΣ 7 MAGAZE ΑΙΟΛΟΥ 33 WUNDERBAR ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 30 BACARO ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 1 & ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ BARTESSERA ΚΟΛΟΚΩΤΡΩΝΗ 25 (ΣΤΟΑ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ) ΚΟΚΚΟΙ ΚΑΦΕ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ 39 & ΔΙΔΟΤΟΥ ΤΟΥ CAFE ΚΑΡΙΤΣΗ 10 TRIBECCA ΣΚΟΥΦΑ 46 JIMMY'S ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ 7 A LIER MAN ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ 2 ΓΚΑΖΙ ΝΙΧΟΝ ΑΓΗΣΙΛΑΟΥ 61B COFFEE SHOP ΛΑΣΚΑΡΙΔΟΥ 104 ΚΑΛΛΙΘΕΑ ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΠΕΝΑΚΗ ΚΟΥΜΠΑΡΗ 1 • ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΡΗΤΗΣ ΠΟΛΥΧΩΡΟΣ ΠΕΡΙΠΟΥ 28ns ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 25 • ΛΑΜΙΑ ΚΑΦΩΔΕΙΟ ΟΡΦΕΑΣ ΟΘΩΝΟΣ 10 • ΑΡΓΟΣΤΟΛΙ ΠΟΡΤΑ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΩΝ 9

μότερ και πάμε...

- Τη διαδρομή Αθήνα-Κωνσταντινούπολη ακολουθεί ο Νίκος Παναγιωτόπουλος στη νέα ταινία που ετοιμάζει και στην οποία συναντά παλιούς, αγαπημένους φίλους. Ο Λευτέρης Βογιατζής (**Μελόδραμα, Βαριετέ, Ονειρεύομαι τους φίλους μου**) και ο Δημήτρης Πουλικάκος (**Οι τεμπέληδες της εύφορης κοιλάδας**) υποδύονται τους δύο βασικούς ήρωες, οι οποίοι, μετά την τυχαία γνωριμία τους, συνταξιδεύουν ως την Κωνσταντινούπολη αναζητώντας ο καθένας τις δικές του αναμνήσεις και τις δικές του ρίζες. Μαζί τους και η Αλεξία Καλιτσίκη στο ρόλο της φίλης του Δημήτρη Πουλικάκου. Η ταινία, 13η μεγάλου μήκους για τον Νίκο Παναγιωτόπουλο, έχει τίτλο **Αθήνα-Κωνσταντινούπολη**, και τα γυρίσματά της θα ξεκινήσουν στο τέλος του καλοκαιριού.

- Από τα Χανιά, στα μέσα Μαΐου, ξεκινά η Όλγα Μαλέα (φωτό) τα γυρίσματα της νέας της ταινίας, **Πρώτη φορά νονός** (προηγούμενος τίτλος: **Τα πρώτα μου βαφτίσια**). Πρόκειται για ένα αυτοβιογραφικό διήγημα του Νίκου Παπανδρέου, δημοσιευμένο στο βιβλίο του «10 μύθοι και μία ιστορία». Γιος διάσημου πολιτικού πηγαίνει στην Κρήτη για να βαφτίσει το μωρό υποψήφιου βουλευτή. Οι κωμικοτραγικές καταστάσεις που περνά, αλλά και μια καινούργια φιλία, θα του αποκαλύψουν τον δικό του δρόμο για τη ζωή.

Στην ταινία πρωταγωνιστούν οι: Αντώνης Καφετζόπουλος, Ελένη Καστάνη, Γιώργος Κιμούλης, και ο μικρός Tex Pardue.

νέες χρηματοδοτήσεις

Τις πρώτες εγκρίσεις στα προγράμματα Ορίζοντες, Τεκμήριο, Νέο Βλέμμα και Μικρογραφίες ανακοίνωσε κατά τους προηγούμενους μήνες το Δ.Σ του ΕΚΚ.

Ορίζοντες:

Τρελή καρδιά του Ντέννι Ηλιιάδη, **Δε θα γίνεις Έλληνας** ποτέ του Φίλιππου Τσίτου, **Φεύγοντας** του Λάκη Παπαστάθη, **Ο διαχειριστής** του Περικλή Χούρσογλου, **Τα πρώτα μου βαφτίσια** (νέος τίτλος: **πρώτη φορά νονός**) της Όλγας Μαλέα, **Ο Αννίβας προ των πυλών** της Ελισάβετ Χρονοπούλου, **Lonsdale** του Χρήστου Δήμα, **Άνοια**, του Άρη Μπαφαλούκα.

Το ύψος της χρηματοδότησης των ταινιών ανέρχεται στα 250.000 ευρώ.

Νέο Βλέμμα:

Μαύρο λιβάδι του Βαρδή Μαρινάκη, **Το βουνό μπροστά** του Βασίλη Ντούρου, **Το ξάφνιασμα του έρωτα** του Πέτρου Σεβαστίκογλου.

Το ύψος της χρηματοδότησης ανέρχεται στα 225.000 ευρώ, που βαρύνουν εξ ημισείας το ΕΚΚ και την ΕΡΤ.

Τεκμήριο (ΕΚΚ-ΕΡΤ) μεγάλου μήκους:

Στη σκιά του Βυζαντίου του Γιώργου Ζαφείρη, **Ο νέος Παρθενώνας** των Εύης Καρραμπάτσου, Ηλίας Γιαννακάκη.

Το ύψος της χρηματοδότησης των ταινιών ανέρχεται στα 105.000 ευρώ, που βαρύνουν εξ ημισείας το ΕΚΚ και την ΕΡΤ.

Τεκμήριο Μεσαίου Μήκους

Hip-Hop του Νίκου Σκαρέντζου, **Ελένη Αλταμούρα** της Κλεώνας Φλέσσα, **Άλλος δρόμος δεν υπάρχει** του Σταύρου Ψυλλήακη, **Εθνικός κήπος** του Απόστολου Καρακάση, **Bells & Threads** της Μαριάννας Οικονόμου, **Τα παιδιά της χορωδίας** της Λουκίας Ρικάκη.

Το ύψος της χρηματοδότησης ανέρχεται στα 65.000 ευρώ, που βαρύνουν εξ ημισείας το ΕΚΚ και την ΕΡΤ.

Μικρογραφίες

Πρόσκληση σε δείπνο του Σπύρου Αμοιρόπουλου, **Η βίδα** του Μιχάλη Αγραφιώτη, **Οδηγίες χρήσεως** του Κωνσταντίνου Παλληουρίδη, **Ιμάντας** του Δημήτρη Γιαμλόγλου, **Σκοτοδίνη** του Μανώλη Καραπαθάκη, **Αρκούδα** της Βικτώριας Βελιοπούλου, **Απογραφή** του Βαγγέλη Καλαμπάκα, **Ο σκύλος** του Νίκου Χαραλαμπίδη, **Η έκπληξη** της Σοφίας Συριανού, **Οδομαχία** του Χρήστου Κανάκη.

Το ύψος της χρηματοδότησης των ταινιών κυμαίνεται από 20.000-25.000 χιλιάδες ευρώ.

Τη μικρού μήκους ταινία του, **Death and the City**, εμπνευσμένη από το μυθιστόρημα «Κινέζικα κουτιά» της Σώτης Τριανταφύλλου παρουσιάζει την Τετάρτη 30 Μαΐου, στον Ιανό ο Γιάννης Φάγκρας. Μετά την προβολή θα ακολουθήσει συζήτηση και μουσική από τον dj Κωστή Αρβανίτη.

Αθήνα 2015

Τη γνωρίσαμε το 2001, με την πρώτη μεγάλου μήκους ταινίας της, **Bar**, που διαγωνίστηκε στο Διεθνές τμήμα του Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, ενώ φέτος σκηνοθέτησε για το θέατρο το «Festen», που γνώρισε μεγάλη εισπρακτική επιτυχία.

Η Αθήνη Δανέζη-Κνούτσεν ετοιμάζει την επιστροφή της στον κινηματογράφο, κάνοντας την έκπληξη και υπογράφοντας μια sci-fi ταινία πολεμικών τεχνών που εκτυλίσσεται στην Αθήνα το 2015. Πρόκειται για μια ιστορία εκδίκησης μιας νεαρής Κινέζας (με καταγωγή από την Κύπρο) που έρχεται στην Αθήνα για να εκδικηθεί τη δολοφονία του πατέρα της από την κινεζική μαφία.

Όπως λέει η σκηνοθέτις, η ταινία της δίνει την ευκαιρία να μιλήσει για διαφορετικούς πολιτισμούς και κουλτούρες, αλλά και για τη διαφορετική αντίληψη κάθε λαού για την εκδίκηση.

Τα γυρίσματα αναμένεται να ξεκινήσουν αρχές φθινοπώρου.

Στο Δεκαπενθήμερο Σκηνοθετών των Κανών θα προβληθεί η ελληνοτουρκική συμπαραγωγή Yumarta / EGG, σε σκηνοθεσία Semih Kaplanoglu. Η ταινία είναι μια παραγωγή της Kaplan Films σε συμπαραγωγή με την Inkas Films Productions κι έχει χρηματοδοτηθεί από το ευρωπαϊκό πρόγραμμα Eurimages και ενισχυθεί από το ΕΚΚ.

ανάσα ποιητισμού

Παραπάνω από 170 ταινίες μικρού μήκους ελλήνων και ξένων σκηνοθετών περιμένουν όσους επισκεφθούν τη Νάουσα το τριήμερο 3-6 Μαΐου. Το 4ο Διεθνές Φεστιβάλ Ταινιών Φιλμ και Βίντεο Μικρού Μήκους έχει γίνει ήδη θεσμός για την πόλη της Νάουσας, αλλά και τόπος προορισμού όσων παρακολουθούν από κοντά τις εξελίξεις στον ψηφιακό κινηματογράφο. Μάλιστα, στη φετινή διοργάνωση προστίθενται δύο νέα τμήματα: το DigitalView, με ταινίες από σπουδαστές κινηματογραφικών σχολών, και το mobile, ένα τμήμα που εξερευνά τις δυνατότητες των κινητών τηλεφώνων. Οι προβολές φιλοξενοούνται στην αίθουσα του Δημοτικού Θεάτρου Νάουσας.

το box office της ευρώπης

Στο πλαίσιο στήριξης και ενίσχυσης του ευρωπαϊκού κινηματογράφου, το European Film Promotion έχει αναλάβει μια σειρά δραστηριότητες, που φέρνει μπροστά τους ευρωπαϊούς δημιουργούς. Το πρόγραμμα The Best European Cinema 2007, που ξεκίνησε φέτος, είναι μια σειρά προβολές με επιλεγμένες ταινίες (το box office) από τις 28 χώρες-μέλη του EFP. Η πρώτη εβδομάδα του The Best European Cinema πραγματοποιήθηκε στη Μαδρίτη από τις 13-19 Απριλίου, όπου από ελληνικής πλευράς συμμετέσχε η ταινία του Νίκου Περάκη **Λούφα και παραλληλαγή: Σειρήνες στο Αιγαίο**. Οι προβολές γίνονται παρουσία παραγωγών, διανομέων, εκπροσώπων τηλεοπτικών σταθμών, κινηματογραφικών αιθουσών κ.ά. Η επόμενη συνάντηση έχει οριστεί για τις 26 Απριλίου έως τις 5 Μαΐου στο Βερολίνο, όπου θα προβληθούν και πάλι οι **Σειρήνες στο Αιγαίο**.

βραβεία

Το Α΄ Βραβείο Καλύτερης Ταινίας μικρού μήκους απέσπασε **Ο φωτογράφος των Τρικάλων** του Βασίλη Κοσμόπουλου (2005) στο Διεθνές Φεστιβάλ Ταινιών του Τετουάν (Μαρόκο) που πραγματοποιήθηκε από τις 24-31 Μαρτίου.

Στο Διαγωνιστικό Τμήμα του Φεστιβάλ συμμετέσχε και η τελευταία ταινία του Κυριάκου Κατζουράκη, **Γλυκιά μνήμη**· η πρωταγωνίστρια της ταινίας, Κάτια Γέρου, τιμήθηκε με το Βραβείο Καλύτερης Γυναικείας Ερμηνείας.

2ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Κύπρου

- Βραβείο Κοινού: **Ένας ήρωας στη Ρώμη** του Πάνου Αγγελόπουλου
- Βραβείο Καλύτερης ταινίας με αθλητικό/ολυμπιακό πνεύμα: **Κρήτες Ολυμπιονίκες** του Λευτέρη Χαρωνίτη
- Καλύτερο Μουσικό Video: **Παγιδευμένη εντός της Ντάνας Παπαδάκη** (Κύπρος)
- Βραβείο ταινίας Video Art: **Quadral** του Αχιλλέα Νάσιου (Κύπρος, Μ. Βρετανία)
- Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Σκηνοθέτη: **Κίμωνας Τσακίρης** για το ντοκιμαντέρ **Sugar Town**
- Βραβείο «Νόστιμον Ήμαρ»: **Αγαπητέ Στήβεν Σπίλμπεργκ** του Στεφάν Γεωργίου

Τέλος, το Φεστιβάλ τίμησε με Ειδικό Τιμητικό Βραβείο τον Νίκο Κούνδουρο για την προσφορά του στον κινηματογραφικό χώρο.

ΦΕΣΤΙΒΑΛ

EUROCINE 27 (9/5)

που διεξάγεται στο δίκτυο κινηματογραφικών αιθουσών UCG σε 6 ευρωπαϊκές πόλεις, θα προβληθούν 6 ταινίες μεγάλου μήκους:

Το πέρασμα

του Δημήτρη Σταύρακα (Λυών)

Στα όρια

του Σάββα Καρύδα (Ρώμη)

Πανδώρα

του Γ. Σταμπουλόπουλου (Παρίσι)

Ώρες κοινής ψυχίας

της Κ. Ευαγγελιάκου (Στρασβούργο)

Γλυκιά μνήμη

του Κυριάκου Κατζουράκη (Μαδρίτη)

Όμπος

του Κων. Γιάνναρη (Βρυξέλες)

Seattle International Film Festival (24/5-17/6)

Ο γιος του φύλακα

του Δημήτρη Κουτσαμπασιάκου

FESTROIA International Film Festival - Ποστογαλία (1-10/6)

URANIA

του Κώστα Καπάκα

Food in Film Festival - Ιταλία (4-10/6)

Λουκουμάδες με μέλι

της Όλγας Μαλέα

Sydney Film Festival (8-24/6)

Ο γιος του φύλακα

του Δημήτρη Κουτσαμπασιάκου

Την παραγωγή έξι (6) ταινιών μικρού μήκους με το ποσό των 10.000 ευρώ για καθεμία θα ενισχύσει οικονομικά το Κινηματογραφικό Δίκτυο Νοτιοανατολικής Ευρώπης See Cinema Network. Γίνονται δεκτές προς εξέταση προτάσεις των οποίων ο σεναριογράφος, ο σκηνοθέτης και ο παραγωγός προέρχονται από χώρες που συμμετέχουν στο See Cinema Network.

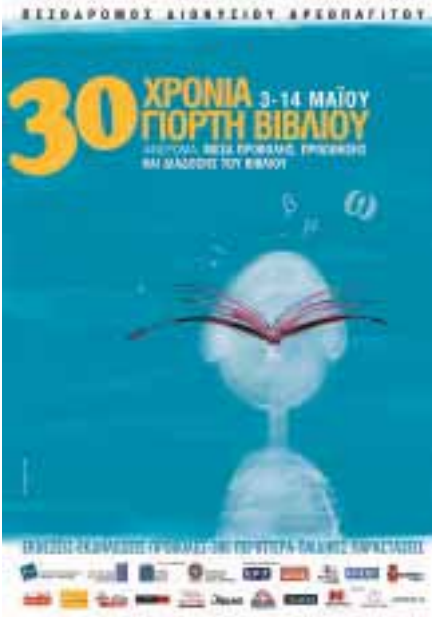
Η προθεσμία υποβολής της κατάθεσης φακέλων λήγει στις 20 Μαΐου 2007.

Η προσεχής συνεδρίαση του See Cinema Network θα γίνει στα Τίρανα, στις 22 Ιουνίου 2007.

Πληροφορίες στο Τμήμα Παραγωγής του ΕΚΚ, κ. Γιάννη Ηλιόπουλο, τηλ.: 210-3678501.

Μια θέση στη λίστα των υποψηφιοτήτων για την 34η απονομή των βραβείων Όσκαρ Σπουδαστικών Ταινιών κατέκτησε η μικρού μήκους της Θούλης Δοσίου **Το σπίτι με τις ελιές**. Η ταινία της Δοσίου επιλέχθηκε ανάμεσα από 175 ταινίες που κατατέθηκαν στην Ακαδημία. Η απονομή των βραβείων θα πραγματοποιηθεί το Μάιο, στο Λος Άντζελες.

η γιορτή του βιβλίου

Η Γιορτή Βιβλίου που διοργανώνει κάθε χρόνο ο παλαιότερος και πιο ιστορικός σύλλογος εκδοτών της χώρας μας, ο Σύλλογος Εκδοτών Βιβλίου Αθηνών (Σ.Ε.Β.Α.), κλείνει φέτος τριάντα χρόνια ζωής. Και τα γιορτάζει από τις 3 ως τις 14 Μαΐου, στον πεζόδρομο της Διονυσίου Αρεοπαγίτου, μαζί με τους φίλους της. Τριακόσιοι εκδότες από την Αθήνα, ολόκληρη την Ελλάδα και την Κύπρο θα παρουσιάσουν την εκδοτική παραγωγή της χώρας στα διακόσια πενήντα τέσσερα πολύχρωμα περίπτερα που θ' αναπτυχθούν, όπως κάθε χρόνο, στον πιο όμορφο πεζόδρομο της πρωτεύουσας, ενώ ξεχωριστές εκδηλώσεις και αφιερώματα, παιδικές παραστάσεις και εκπλήξεις θα δώσουν μια άλλη διάσταση στην ανοιξιάτικη ατμόσφαιρα.

Παράλληλα, η έκθεση «Τριάντα χρόνια Γιορτής Βιβλίου», στο ειδικό περίπτερο των εκδηλώσεων, θα παρουσιάσει την ιστορία και την πορεία του θεσμού από το 1978 μέχρι σήμερα, μέσα από αφίσες, φωτογραφίες, καταλόγους και κείμενα.

συνάντηση παραγωγών

Ο παραγωγός της τελευταίας ταινίας του Κώστα Ζάππα, **The last porn movie**, Γρηγόρης Αθανασίου, επιλέχθηκε να συμμετάσχει από ελληνικής πλευράς στη διοργάνωση του European Film Promotion «Producers on the move», στο φετινό φεστιβάλ των Καννών. Στο πλαίσιο αυτής της διοργάνωσης, το EFP επέλεξε 21 παραγωγούς από όλη την Ευρώπη για να παρουσιάσουν από τις 19-21 Μαΐου τις ταινίες τους, καθώς και τα νέα τους projects, σ' ένα πάνελ 100 παραγωγών, διανομέων και decision makers από ολόκληρο τον κόσμο.

gay & lesbian film festival

Το 1st Athens Gay & Lesbian Film Festival θα πραγματοποιηθεί από τις 31 Μαΐου έως τις 3 Ιουνίου στον κινηματογράφο Τριανόν Filmcenter. Οι ταινίες που θα προβληθούν στο Φεστιβάλ, είναι ταινίες που έχουν διακριθεί και προβληθεί στα αντίστοιχα Gay & Lesbian Film Festivals των ευρωπαϊκών και άλλων χωρών, αλλά και σε άλλα κινηματογραφικά φεστιβάλ.

Τη διοργάνωση του φεστιβάλ έχει η Proud Promotions.

Περισσότερες πληροφορίες: www.proud.gr

Ο Δημήτρης Σοφιανόπουλος παντρεύτηκε τη Ρεγγίνα Παντελίδου, ηθοποιό, στην Καρδαμύλη της Μεσσηνίας.

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ – ΑΦΙΕΡΩΜΑΤΑ

Φεστιβάλ Ευρωπαϊκού Κιν/φου στη Σιγκαπούρη (8-17/5)

Κι αν φύγω θα ξανάρθω της Δώρας Μασκλαβάνου

Εβδομάδα Ελληνικού Κιν/φου στη Βρετανία (9-15/5)

Δεκαπενταύγουστος

του Κωνσταντίνου Γιάνναρη

Αυτή η νύχτα μένει

του Νίκου Παναγιωτόπουλου

Πάνω κάτω και πλαγίως

του Μιχάλη Κακογιάννη

EU FILM DAYS, Εθνικό Κέντρο

Κιν/φου Ιαπωνίας, Τόκιο (10-27/5)

Φτηνά τσιγάρα του Ρένου Χαραλαμπίδη

4ο Ελληνικό Φεστιβάλ Κιν/φου στο

Σαν Φραντσίσκο (12-18/5) &

Ελληνικό Φεστιβάλ Κιν/φου

στο Κλήβελαντ (18-20/5)

Λούφα και παραλληλαί:

σειρήνες στο Αιγαίο του Νίκου Περγάκη

Καναρινί ποδήλατο

του Δημήτρη Σταύρακα

ΤΣΙΟΥ... του Μάκη Παπαδημητράτου

Ο Βασιλιάς του Νίκου Γραμματικού

Αυτή η νύχτα μένει

του Νίκου Παναγιωτόπουλου

Η καρδιά του κτήνους

του Ρένου Χαραλαμπίδη

Κι αν φύγω θα ξανάρθω

της Δώρας Μασκλαβάνου

Goden Knight Film Festival (22-31/5)

Αργύρνια του Νίκου Γραμματικού

Ευρωπαϊκό Φεστιβάλ Κιν/φου

στη Σεούλ (25/5-1/6)

Πάμε για ένα ούζο της Κλεωνής Φλέσσα

Εβδομάδα Ελληνικού Κιν/φου,

Τίρανα (14-20/5)

Ήσυχες μέρες του Αυγούστου

του Παντελή Βούλγαρη

Τέλος εποχής του Αντώνη Κόκκινου

Εφάπαξ του Νίκου Ζαπατίνα

Εβδομάδα Ελληνικού Κιν/φου

στο Μοντεβιδέο (29/5-5/6)

Νύφες του Παντελή Βούλγαρη

Αθηθινή ζωή του Πάνου Κούτρα

Λευτέρης Δημακόπουλος

του Περικλή Χούρσογλου

9ο Διεθνές Φεστιβάλ Παιδικών

Ταινιών στο Νίγκμπο (Πεκίνο - 1-5/6)

Τα δεληφινάκια του Αμβρακικού

του Ντίνου Δημόπουλου

Ελληνικό Φεστιβάλ Κιν/φου

στο Βανκούβερ (7-19/6)

Καναρινί ποδήλατο του Δημήτρη Σταύρακα

Το φως που σβήνει του Βασίλη Ντούρου

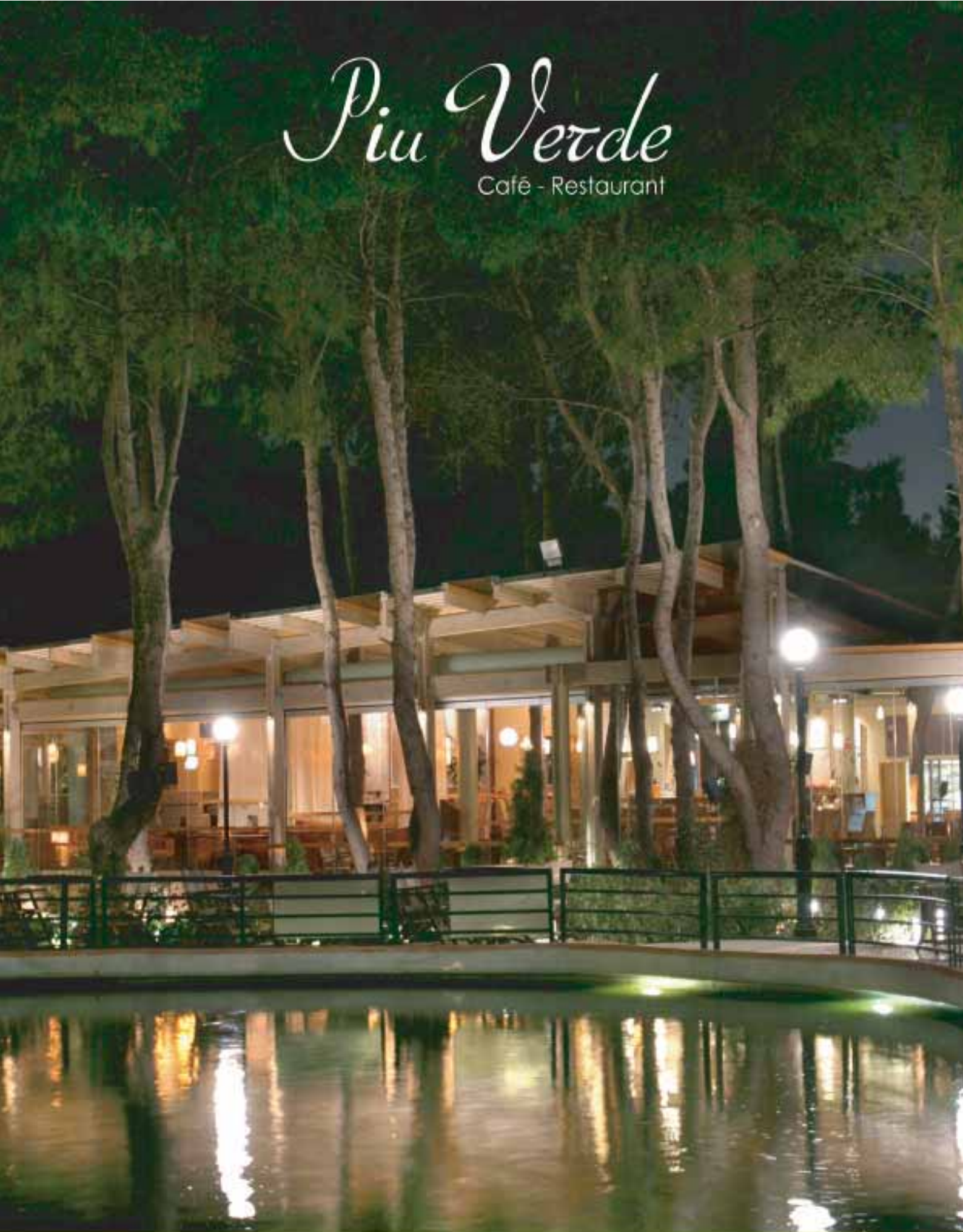
Θα το μετανιώσεις

της Κατερίνας Ευαγγελάκου

Piu Verde

Café - Restaurant

κινηματογραφικές αναταράξεις

Μπορεί οι μήνες που προηγήθηκαν να μην ήταν οι πιο ομαλοί στην πολιτική καριέρα του υπουργού Επικρατείας και κυβερνητικού εκπροσώπου, Θοδωρή Ρουσόπουλου, αλλά ο ίδιος, ως κάποιος που έχει υπηρετήσει τη δημοσιογραφία για παραπάνω από δύο δεκαετίες, σίγουρα διαθέτει ατσάλινα νεύρα και γερό στομάχι. Στην πολύχρονη καριέρα του, τόσο ως δημοσιογράφος όσο και ως πολιτικό πρόσωπο, ο Θοδωρής Ρουσόπουλος δεν φοβήθηκε να συγκρουστεί, να ρισκάρει, αλλά και να πάρει τολμηρές αποφάσεις· όπως επίσης, ποτέ δεν έκρυψε την αγάπη του για τα ΜΜΕ. Με αφορμή το 2ο Διεθνές Συνέδριο «Άτομα με Αναπηρία και ΜΜΕ», που διοργανώνει η Γενική Γραμματεία Επικοινωνίας - Γενική Γραμματεία Ενημέρωσης, ο κ. Ρουσόπουλος μάς διέθεσε λίγο από το χρόνο του. Αφήσαμε στην άκρη την πολιτική και μιλήσαμε για τους στόχους του Συνεδρίου, του Διεθνούς Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Emotion Pictures (πραγματοποιείται για πρώτη χρονιά φέτος) και για την κοινωνική συνείδηση που πρέπει να συναντά κανείς όχι μόνο στα ΜΜΕ, αλλά και στην καθημερινότητά μας.

από τη Νίκη Κατσαντώνη

φωτό αρχείου: ΑΠΕ-ΜΠΕ

Πέρσι πραγματοποιήθηκε το 1ο Διεθνές Συνέδριο «Άτομα με Αναπηρία και ΜΜΕ». Ποιος ήταν ο αντίκτυπος του Συνεδρίου και σε τι συμπεράσματα σας οδήγησε;

Το Συνέδριο γεννήθηκε ως μετεξέλιξη μιας διμερείδας για την παρουσίαση των πορισμάτων της πρωτοποριακής για τα ελληνικά δεδομένα έκθεσης της Ειδικής Διακομματικής Επιτροπής για την αντιμετώπιση των προβλημάτων που απασχολούν τα άτομα με αναπηρία. Το Συνέδριο επικεντρώθηκε σε θέματα που αφορούν το χώρο των Μέσων και της επικοινωνίας. Όλοι όσοι συμμετείχαμε στις εργασίες της, διαπιστώσαμε ότι μια ετήσια διεθνής συνάντηση πάνω στο κρίσιμο αυτό θέμα είναι χρήσιμη, τόσο ως ευκαιρία ανταλλαγής απόψεων όσο και ως ορόσημο για έναν ετήσιο απολογισμό

προόδου. Δημιουργήσαμε, λοιπόν, έναν σταθερό θεσμό, που αγκαλιάστηκε από την πρώτη στιγμή τόσο από τους επαγγελματίες των Μέσων όσο και από τους πολίτες με αναπηρία. Ο στόχος για τα ΜΜΕ είναι διττός: από τη μια πλευρά, να συμβάλλουν με υπευθυνότητα στην ενημέρωση και την ευαισθητοποίηση του γενικού κοινού για τα ζητήματα της αναπηρίας, μακριά από προκαταλήψεις που γεννά και διαιωνίζει η λάθος πληροφόρηση· από την άλλη, βεβαίως, η διεύρυνση της προσβασιμότητας των συμπολιτών μας με αναπηρία στο ψυχαγωγικό και ενημερωτικό περιεχόμενο.

Ποιός πιστεύετε ότι πρέπει να είναι ο ρόλος της πολιτείας; Σ' αυτούς τους στόχους η πολιτεία οφείλει να συνδράμει με κάθε διαθέσιμο μέσο. Η διοργάνωση του Συνεδρίου, η έκδοση οδηγού ανα-

φοράς για τη δημοσιογραφική κάλυψη θεμάτων αναπηρίας, η έκδοση του αλμανάκ των γεγονότων κάθε χρονιάς και, σε γραφή Braille, το ομιλών site της Γενικής Γραμματείας Επικοινωνίας και Ενημέρωσης, είναι κάποιες από τις πρωτοβουλίες που έχουμε ήδη λάβει.

Θέλω σ' αυτό το σημείο να σημειώσω –γιατί πιστεύω ότι έχει ιδιαίτερη σημασία– πως, για την επίτευξη αυτού του στόχου, η Δημόσια Ραδιοτηλεόραση πρωτοπορεί με τη λειτουργία του Πρίσμα+, του μόνου πανευρωπαϊκά πολυσυλλεκτικού ψηφιακού καναλιού, φτιαγμένου αποκλειστικά ώστε να είναι φιλικό στους πολίτες με αναπηρία.

Σήμερα, οι συνεχώς διευρυνόμενες δυνατότητες της τεχνολογίας, αλλιά και η ωρίμανση της κοινωνίας απέναντι στα ζητήματα της αναπηρίας, ανοίγουν νέες ευκαιρίες για την υπεύθυνη και αποτελεσματική ανταπόκριση των ΜΜΕ στους στόχους αυτούς. Ελπίζω και εύχομαι, λοιπόν, το Συνέδριο αυτό να είναι ένα χρήσιμο εργαλείο σ' αυτή την κατεύθυνση.

Ποιοι ήταν οι λόγοι που σας ώθησαν να προσεγγίσετε το θέμα της αναπηρίας μέσα από ένα κινηματογραφικό φεστιβάλ όπως το Emotion Pictures;

Ο κινηματογράφος είναι ένα από τα πιο ισχυρά αφηγηματικά μέσα. Κι αυτό που χρειαζόμαστε αυτή τη στιγμή, είναι ισχυρές αφηγήσεις – αφηγήσεις, που θα ευαισθητοποιήσουν, θα προβληματίσουν, θα σπιάσουν άδικες προκαταλήψεις βαθιά ριζωμένες στην κοινωνία μας. Βλέπω, λοιπόν, το Φεστιβάλ, όπως και το Συνέδριο στο πλαίσιο του οποίου πραγματοποιείται, ως μια ευκαιρία έκφρασης, ως μια ευκαιρία επικοινωνίας και προβληματισμού· και, βεβαίως, ως ένα βήμα για τους δημιουργούς που ασχολήθηκαν με θέματα αναπηρίας, που θα τους βοηθήσει να παρουσιάσουν το έργο τους στο ευρύ κοινό.

Είναι δε η πρώτη φορά που θεσμοθετείται και διοργανώνεται στη χώρα μας φεστιβάλ ντοκιμαντέρ με θέμα την αναπηρία, όταν σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες διοργανώνονται επί σειρά ετών αντίστοιχα φεστιβάλ. Ο αριθμός των ενδιαφερομένων, μάλιστα, για συμμετοχή στο Φεστιβάλ είναι ήδη μεγάλος, και οι ενδιαφερόμενοι προέρχονται απ' όλο τον κόσμο.

Σε ποιο κοινό απευθύνεστε; Στον μέσο θεατή; Ή βλέπετε το Φεστιβάλ ως μια καλλιτεχνική διέξοδο για άτομα με αναπηρία;

Δεν πιστεύω ότι υπάρχει «μέσος θεατής». Καθένας από μας προσεγγίζει ένα κινηματογραφικό έργο, ένα ντοκιμαντέρ, ένα βιβλίο, μια

είδηση, με τον δικό του ιδιαίτερο τρόπο, με τις δικές του «αποσκευές»: τις ανάγκες, τις επιθυμίες, τις εμπειρίες και τις πεποιθήσεις του.

Αυτό είναι και ένα από τα βασικά ζητούμενα αυτού του Φεστιβάλ: να φέρει κοντά ανθρώπους με διαφορετικές εμπειρίες· να λειτουργήσει ως αφορμή για μια ευρεία και βαθιά συζήτηση σχετικά με τα ζητήματα της αναπηρίας. Μ' αυτή την έννοια, πιστεύω ότι το φεστιβάλ αυτό ενδιαφέρει και αφορά όλους μας.

Τι είναι αυτό που κάνει μια ταινία (μυθοπλασία ή ντοκιμαντέρ) με θέμα την αναπηρία να ξεπερνά τις εύκολες συγκινήσεις, δεισιδύοντας σε μια άλλη πραγματικότητα;

Όπως και σε κάθε άλλη περίπτωση καλλιτεχνικής δημιουργίας, η ειλικρίνεια, η συνέπεια και η ευαισθησία με την οποία προσεγγίζει το θέμα του ο δημιουργός· η ικανότητά του να χρησιμοποιεί το εκάστοτε συγκεκριμένο θέμα του για ν' αγγίξει χορδές κοινές σε όλους μας· να υπογραμμίζει μέσα από το έργο του ότι, παρά τις όποιες διαφορές μας, υπάρχουν πανανθρώπινες, οικουμενικές αξίες που μας αφορούν και μας προσδιορίζουν όλους.

Πιστεύετε ότι τέτοιου είδους εκδηλώσεις όπως το Συνέδριο ή το Φεστιβάλ είναι αρκετές για να ευαισθητοποιήσουν το κοινό ουσιαστικά και σε πρακτικό επίπεδο;

Μόνη της, καμία πρωτοβουλία δεν επαρκεί. Τα ζητήματα που απασχολούν τους πολίτες με αναπηρία, εντάσσονται στον ευρύτερο προβληματισμό για την ποιότητα της δημοκρατίας μας, για την έμπρακτη κατοχύρωση των δικαιωμάτων όλων των πολιτών. Αυτός είναι ο τελικός στόχος. Για να τον πετύχουμε, χρειάζεται ευαισθητοποίηση, ενεργή συμμετοχή και συντονισμός της δράσης όλων: της πολιτείας, των ΜΜΕ, του ιδιωτικού φορέα, των φορέων της εκπαίδευσης, των οργανώσεων των πολιτών.

Η συνειδητοποίηση, όμως, της πολυπλοκότητας του ζητήματος και της ανάγκης για συντονισμό δεν μπορεί και δεν πρέπει να είναι δικαιολογία για αδράνεια. Καθένας μας οφείλει να συμβάλει στην κοινή προσπάθεια με τις δυνάμεις του και από τη θέση του. Ελπίζω, λοιπόν, το φεστιβάλ αυτό να βοηθήσει στην ευαισθητοποίηση των πολιτών, που είναι τόσο πιεστικό ζητούμενο όσο και προϋπόθεση για κάθε άλλη αισιόδοξη σκέψη. ■

Το 2ο Διεθνές Συνέδριο με θέμα «Άτομα με Αναπηρία και ΜΜΕ.» θα διεξαχθεί στις 18 & 19 Ιουνίου στο Κέντρο Τύπου της Γενικής Γραμματείας Επικοινωνίας – Ενημέρωσης (Φραγκούδη 11 & Αθ. Πάντου, Καλλιθέα). Όπως επισημαίνουν οι διοργανωτές στόχος του Συνεδρίου είναι να διαμορφωθούν οι προϋποθέσεις εκείνες που θα συμβάλλουν ώστε η πρόσβαση των ΑμεΑ στα ΜΜΕ να γίνει όλο και καλύτερη, αλλιά και η ανάδειξη των θεμάτων που προάγουν την αποδοχή των ατόμων με αναπηρία και η απαλοιφή άστοχων αναφορών και αρνητικών στάσεων από τα ΜΜΕ.

Από τις εργασίες του Α' Συνεδρίου που πραγματοποιήθηκε στις 19-20 Ιουνίου 2006 με 45 ομιλίες και 400 συμμετέχοντες, προέκυψαν:

η θεσμοθέτηση του Φεστιβάλ ντοκιμαντέρ με θέμα την αναπηρία

έρευνα κοινής γνώμης από το ΙΟΜ με θέμα την πρόσβαση των ατόμων με αναπηρία στα ΜΜΕ

η δημιουργία ειδικής σελίδας στον ομιλούντα ιστότοπο της ΓΓΕ-ΓΓΕ

η έκδοση «2006, Πολιτικά γεγονότα» και στη γραφή Braille

η έκδοση εγχειριδίου για δημοσιογράφους με δόκιμους και αδόκιμους όρους σε θέματα που αφορούν ΑμεΑ.

τα μάτια μου

πρόσκληση σε χορό

can you die in heaven

φεστιβάλ χωρίς σύνορα

Μια νέα αξιόλογη φεστιβαλική προσπάθεια αναμένεται να ταράξει τα νερά της καλοκαιρινής Αθήνας, επικεντρώνοντας το ενδιαφέρον της σε μια πολύ ιδιαίτερη έκφανση της τέχνης του ντοκιμαντέρ

Το 1ο Διεθνές Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ με θέμα την Αναπηρία - Emotion Pictures (που διοργανώνει στο πλαίσιο του Διεθνούς Συνεδρίου «Άτομα με Αναπηρία και ΜΜΕ» η Γενική Γραμματεία Επικοινωνίας- Γενική Γραμματεία Ενημέρωσης σε συνεργασία με το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου) κάνει την πρεμιέρα του στις 16 Ιουνίου στο Νέο Μουσείο Μπενάκη, ποντάροντας στον κοινό παρονομαστή που συνδέει τις ζωές όλων μας: τη διαφορετικότητα. Συνδυάζοντας την πολυετή εμπειρία της καλλιτεχνικής διευθύντριας Μαίρης Χατζημικάλη-Παπαλιού στη σκηνοθεσία και την παραγωγή ντοκιμαντέρ με τον αυθορμητισμό της πρώτης φοράς, το Φεστιβάλ υπόσχεται να εξερευνήσει χωρίς ταμπού την εξελισσόμενη σχέση ανάμεσα στην αναπηρία και τον κινηματογράφο, επιβραβεύοντας τις καλύτερες ταινίες με πέντε έπαθλα, των 20.000 € το καθένα.

Η Κριτική Επιτροπή αποτελείται από καταξιωμένους καλλιτέχνες, όπως ο πολυβραβευμένος σκηνοθέτης και συγγραφέας Ζαν-Μαρί Ντρο, ο επί σειρά ετών διευθυντής του London Disability Film Festival Τσαγλάρ Κιμγιοντζού, ο συνθέτης Δημήτρης Παπαδημητρίου, ο σκηνοθέτης Αντώνης Ρέλλας και η πρόεδρος της Αττικής Πολιτιστικής Εταιρείας Ελένη Μουσταίρα.

Επίτιμη προσκεκλημένη του Φεστιβάλ είναι η πλέον καταξιωμένη αγγλίδα καλλιτέχνισ με αναπηρία Άλισον Λάπερ. Η Λάπερ, την οποία θα έχει την ευκαιρία να ακούσει το κοινό από κοντά στην τελετή έναρξης, έχει στο ενεργητικό της ένα σημαντικό όγκο δουλειάς εμπνευσμένο από τη Αφροδίτη της Μήλου, που λόγω της «συμπτωματικής» απώλειας των άνω άκρων της αποτέλεσε έναυσμα για την αναζήτηση του ωραίου σε «ατελή» ανθρώπινα σώματα. Άγαλμά της σε προχωρημένη εγκυμοσύνη αποκαλύφθηκε στην πλατεία Τραφάλγκαρ του Λονδίνου το Σεπτέμβριο του 2005.

Η αφίσα του φεστιβάλ απεικονίζει μία άλλη σπουδαία προσωπικότητα, την αθλήτρια παραολυμπιακών αγώνων, μοντέλο, ηθοποιό και είδωλο των ανάπηρων γυναικών ανά τον κόσμο, Έιμι Μάλινς. Η Μάλινς, που με ενθουσιασμό προθυμοποιήθηκε να στηρίξει αυτή την κίνηση, θα βρίσκεται στην Αθήνα τις μέρες του φεστιβάλ.

Το κυρίως πρόγραμμα των προβολών είναι μια ευχάριστη έκπληξη: εντός του πλαισίου της αναπηρίας, οι εικοσιπέντε καλοδιαλεγμένες συμμετοχές από όλο τον κόσμο καλύπτουν μία θεματολογία με αναπάντεχο εύρος και δημιουργική προσέγγιση.

Ο Σαμ Σάλιβαν, γνωστός ως ο τετραπληγικός δημοτικός σύμβουλος με το ριγέ κοστούμι, κατάφερε να εκλεγεί δήμαρχος του Βανκούβερ. Ο **Πολίτης Σαμ** του Τζο Μούλινς συνδυάζει την «πολεμική» ατμόσφαιρα της προεκλογικής εκστρατείας με προσωπικές στιγμές, σ' ένα ωμό και συνάμα διασκεδαστικό ημερολόγιο, που μετρά το χρόνο αντίστροφα έως τις εκλογές. Ο Σάλιβαν, έχει αφιερώσει τη ζωή του στον αγώνα για τα δικαιώματα των ατόμων με αναπηρία κι έχει ιδρύσει έξι μη κερδοσκοπικές οργανώσεις για τη βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης χιλιάδων ατόμων με ατόμων με αναπηρία.

ο χορός του φοίνικα

ο πολιτης Σαμ

σαν πεταλούδα

Κατεβαίνοντας λίγο πιο νότια και σε πολύ τροπικότερα κλίματα, συναντάμε τον Ματ Φρέιζερ στο **Χρόνια Πολλά Θαλιδομιδή**, στο κατόπι της θαλιδομιδής, ενός φαρμάκου που χορηγήθηκε στη μητέρα του κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης και του κόστισε την αρτιμελεία του. Ο Φρέιζερ, καταξιωμένος μουσικός, ηθοποιός, performer και τηλεοπτικός παρουσιαστής, εντοπίζει στη Βραζιλία μια νέα γενιά «παιδιών της θαλιδομιδής», ενώ, την ίδια στιγμή, το φάρμακο επιστρέφει δυναμικά στην Ευρώπη.

Μια πολύ ιδιαίτερη **Πρόσκληση σε χορό** μάς απευθύνει η διεθνούς φήμης χορεύτρια και χορογράφος Γκέρντα Κένιγκ, που πάσχει από ατροφία των μυών. Ο οργανισμός της δεν μπορεί να δημιουργήσει μυϊκό ιστό, με αποτέλεσμα να μην έχει καμιά δύναμη στα χέρια και στα πόδια, ωστόσο, όταν ανεβαίνει στη σκηνή με το ηλεκτρικό της καροτσάκι, καταφέρνει να συναρπάξει. Το φιλμ παρουσιάζει τη διαδικασία δημιουργίας της χορευτικής παράστασης «Counter Circles» στο Ναϊρόμπι, αναπαριστώντας τη σκληρή κοινωνική πραγματικότητα της περιοχής.

Άλλες συμμετοχές περιλαμβάνουν διαμαντάκια, όπως το **Αριέλ**, την ιστορία μιας δεκαεπτάχρονης κωφής που ονειρεύεται να γίνει χορεύτρια, ή τη **Μνήμη του σώματος**, ένα επίπονο ημερολόγιο εκπαιδευσης πολεμικών τεχνών κόντρα στην πεισματική απώλεια μνήμης της εγκεφαλικής παράλυσης, ενώ **Ο χορός του φοίνικα** γίνεται μάρτυρας του κύκνειου άσματος του Χόμπερ, που έχασε το δεξί του κάτω άκρο από καρκίνο, αλλά προτίμησε να σταματήσει τη θεραπεία παρά να εγκαταλείψει το χορό. 🇬🇷

εικόνα, ο Γιάννης Τσιτσόπουλος στο μοντάζ κ.ά.

Τι είναι, λοιπόν, ντοκιμαντέρ;

Λέω τα γενικά... μπηλα μπηλα μπηλα... Βλέπουμε ταινίες... μπηλα μπηλα μπηλα... Μια στιγμή, ρωτάω την τάξη: «Γιατί κάνουμε αυτή την ταινία;». «Για να δείξουμε πως δεν είμαστε εξωγήινοι» απαντάει η Παναγιώτα. Στο μεταξύ, άπληστα μάτια απέναντι. Μάτια με καθοσύνη. Μάτια με μεγάλη ενέργεια. Μάτια που γυρίζουν ατέλειωτες ταινίες συνέχεια - ντοκιμαντέρ; φιξιόν; θα σας γελάσω. Χέρια που δεν μπορούν να σηκώσουν μια μηχανή. Στόματα που, μερικά, δεν μπορούν να διηγηθούν. Πόδια που αρνούνται να πάνε στο γύρισμα. Τους ρωτάω αν κάποιο απ' τα παιδιά ασχολείται με την τέχνη, κι ο Αλέξανδρος φέρνει τα ποιήματά του. Η ποίησή του πλημμυρίζει την τάξη, καθορίζει το ντοκιμαντέρ που είναι ακόμα άγνωστο και αιωρείται στην τάξη. Η πόρτα έχει ανοίξει.. Τα παιδιά αρχίζουν να γράφουν. Είμαι στον παιδικό κόσμο. Οι λέξεις τρέχουν· έχουν πόδια. Οι λέξεις αγγίζουν ένα σώμα· έχουν χέρια. Οι εικόνες περιφέρονται σαν αδέσποτοι σκύλοι. Η ταινία, κάπου εδώ είναι. Ν' απλώσουμε το χέρι να την αρπάξουμε όπως ο Ευριπίδης τα στιχάκια.

Οδός Χασιάς. Περνάω με άνεση τις αφύλαχτες γραμμές.

Σιγά που θα φοβηθώ τα τρένα! Έτσι κι αλλιώς, ένα επαγγελματικό θέμα που αντιμετωπίζα εκείνες τις μέρες, σαν μετωπική με τρένο έμοιαζε! Και τα παιδιά, αυτές οι μικρές αγιότητες που κυκλοφορούν ανάμεσά μας, αναλαμβάνουν την αποκατάστασή μου.

«Ποιος βοηθάει ποιον εδώ μέσα;» αναρωτιέμαι.

Το σενάριο τελείωσε. Αρχίσαμε τα γυρίσματα.

Τι είναι ντοκιμαντέρ;

Κινηματογραφικό εργαστήρι

Στο πλαίσιο των παράλληλων δραστηριοτήτων του, το Φεστιβάλ Emotion Pictures δημιούργησε μία ταινία μικρού μήκους με μαθητές από το Ίδρυμα Αποκατάστασης Αναπήρων του Ειδικού Λυκείου στο Ίλιον. Την επιμέλεια είχε η σκηνοθέτις Λένα Βουδούρη, η οποία, στο κείμενο που ακολουθεί, περιγράφει την εμπειρία της.

Οδός Χασιάς. Δίπλα στις γραμμές του τρένου. Περνάς ένα πάρκο με ταμπέλα: Πάρκο περιβαλλοντολογικής ευαισθητοποίησης. Τα άλλα πάρκα, δηλαδή, τι είναι; Περιβαλλοντολογικώς αναίσθητα; Περνάς τις αφύλαχτες γραμμές – μη μου 'ρθει κάνα τρένο στο κεφάλι! Μπαίνεις σ' ένα νοσοκομείο, το Ίδρυμα Αποκατάστασης Αναπήρων. Και στο βάθος, ανάμεσα σε δέντρα (ευαίσθητα η αναίσθητα;), φτάνεις στο Ειδικό Λύκειο του Ίλιου. Κατεβαίνεις κάτι σκάλες και μπαίνεις στον κόσμο του Αλέξανδρου, του Κώστα, της Στέλλας και της Ευδοκίας, της Αμαλίας, της Παναγιώτας και της Κατερίνας, του Νίκου και του Γιάννη, της Δέσποινας και της Χρυσάνθης.

Τι είναι ντοκιμαντέρ;

Ιδέα της Μαίρης Παπαλιού μόλις ανέλαβε το φεστιβάλ Emotion Pictures. Η Μαίρη ξέρει τι όπλο τρυφερότητας είναι το ντοκιμαντέρ, από την εποχή του Αγώνα των τυφλών.

«Θα 'ναι μεγάλη εμπειρία για σένα» μου λέει. Εγώ το βλέπω σαν διευρυμένο «Πάμε σινεμά». Τα παιδιά να βρουν το θέμα, να γράψουν το σενάριο και να γυρίσουν ένα ντοκιμαντέρ που θα προβληθεί στο πρώτο Emotion Pictures Festival. Σημαντικοί κινηματογραφιστές θα συνεργαστούν στην ταινία των παιδιών: ο Σταμάτης Γιαννούλης στην

ΤΟ ΕΝΣΤΙΚΤΟ ΤΟΥ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΥ

Ένα φεστιβάλ με σημαία τη διαφορετικότητα το 'βαλε σκοπό να μας μάθει να ζούμε απ' την αρχή, διευρύνοντας τη συνείδησή μας για να συμπεριλάβει όλα όσα ένας αρτιμελής άνθρωπος έχει αποκλείσει απ' τη «φυσιολογική» καθημερινότητά του

Η Μαίρη Χατζημικάλη-Παπαλιού, είναι ο άνθρωπος πίσω από το 1ο Διεθνές Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ με θέμα την αναπηρία / Emotion Pictures, που διοργανώνει η Γενική Γραμματεία Επικοινωνίας - Γενική Γραμματεία Ενημέρωσης σε συνεργασία με το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου. Ένα φεστιβάλ που μας προσφέρει την ευκαιρία ν' αφουγκραστούμε τις ανάγκες των ατόμων με αναπηρία, που αντιπροσωπεύουν το 10% του ελληνικού πληθυσμού, μέσα από την τέχνη, όπως ακριβώς τη γνώρισε και η ίδια μέσα από τον κινηματογραφικό της φακό πριν από 30 ακριβώς χρόνια. Παραγωγός και σκηνοθέτις, ξεκίνησε την καριέρα της με τον **Αγώνα των τυφλών**, καταγράφοντας την κρατική αδιαφορία απέναντι στους 15.000 τυφλούς της Ελλάδας που ζούσαν καταδικασμένοι στο περιθώριο (συγκέντρωσε 3000 υπογραφές μεταξύ των οποίων και οι Ζαν Πωλ Σαρτρ, Σιμόν Σινορέ, Υβ Μοντάν, Ρέι Τσαρλς, Κώστας Γαβράς, Νίκος Πουλιτζάς κ.α.), και συνεχίζει να υπηρετεί τον αγώνα για την αλήθεια, με μοναδική συνέπεια μέχρι σήμερα. Έχοντας εξασφαλίσει τη συνεργασία δημοτικών Αρχών ανά την Ελλάδα, ελπίζει να ξεκινήσει έναν γόνιμο κοινωνικό διάλογο που θα αφυπνίσει συνειδήσεις και θα ταξιδέψει τις καλύτερες ταινίες του φεστιβάλ σε ολόκληρη τη χώρα, για να μπορέσουν να τις δουν ακόμη και στις πιο απομακρυσμένες περιοχές. Οι δικές της σκηνοθετικές δημιουργίες έχουν διασχίσει εδώ και πολλά χρόνια τα εθνικά μας σύνορα, αποσπώντας διεθνή βραβεία και διεκδικώντας περίοπτη θέση σε περισσότερες από 500 βιβλιοθήκες Πανεπιστημίων σε Ευρώπη και Αμερική, ενώ η ίδια έχει βραβευτεί από την Ακαδημία Αθηνών και είναι μέλος της Εθνικής Επιτροπής της Unesco.

Ποιοι είναι οι στόχοι σας για την πρώτη διοργάνωση του Φεστιβάλ και πώς οραματίζετε το μέλλον του;

Το Φεστιβάλ είναι πριν απ' όλα ένα καλλιτεχνικό γεγονός· ταυτόχρονα, όμως, και μια συνάντηση, μια γιορτή. Στόχος του είναι να αναδείξει, χρησιμοποιώντας ως μέσο το ντοκιμαντέρ, τον προβληματισμό καλλιτεχνών από όλο τον κόσμο γύρω από το θέμα της αναπηρίας και να ενθαρρύνει την ανάπτυξη ενός γόνιμου κοινωνικού διαλόγου στη χώρα μας με αφετηρία την τέχνη, την κοινή γλώσσα όλων μας. Πολλές απ' τις ταινίες είναι σκηνοθετημένες από δημιουργούς με αναπηρία, ενώ όλες έχουν ως θέμα την αναπηρία. Η αναπηρία είναι μια μορφή διαφορετικότητας. Μήπως, όμως, όλοι μας δεν έχουμε τη διαφορετικότητά μας, είτε το γνωρίζουμε είτε όχι; Αν το σκεφτούμε έτσι, έχουμε κάνει πολλά βήματα για να ξεπεράσουμε το φόβο μας μπροστά στον πόνο, για να συμφιλιωθούμε με τις εικόνες που έχουν

με αποκλείσει απ' τη ζωή μας και που, όμως, είναι δίπλα μας.

Ποια πιστεύετε ότι θα είναι η ανταπόκριση του κοινού;

Έχουμε ήδη πολύ ενθαρρυντικά δείγματα: σχεδόν όλοι οι δήμοι της χώρας (1.000), αλλά και δήμοι από το εξωτερικό είναι πρόθυμοι να αξιοποιήσουν με προβολές τις βραβευμένες ταινίες του Φεστιβάλ και το ντοκιμαντέρ των μαθητών του ειδικού σχολείου το οποίο θα προκύψει από το εργαστήρι του Emotion Pictures που ολοκληρώνεται αυτές τις μέρες. Από την άλλη, αν κρίνω απ' τις ταινίες που έχουν υποβάλει στο Φεστιβάλ δημιουργοί από όλο τον κόσμο, ταινίες βραβευμένες σε διεθνή φεστιβάλ, υψηλού επιπέδου, που ενώνουν τη φωνή τους σ' ένα παγκόσμιο κίνημα για τα δικαιώματα των ατόμων με αναπηρία, πρέπει να έχουμε μεγάλες προσδοκίες από το Φεστιβάλ. Μέχρι στιγμής, έχουν έρθει 200 ταινίες και περιμένουμε κι άλλες, ενώ σε μια τριήμερη διοργάνωση δεν μπορούν να προβληθούν παραπάνω από 25 περίπου. Η διαίληση γίνεται στην κυριολεξία με πόνο ψυχής, γιατί οι ταινίες είναι συγκλονιστικές. Πιστεύω ότι κάθε ταινία είναι μια εμπειρία ζωής, μια πορεία αυτογνωσίας, σου ανοίγει κόσμους που δεν μπορούσες να γνωρίσεις. Οι ταινίες μιλούν για τον άνθρωπο, την ελπίδα, τον πόνο. Από αυτούς τους ανθρώπους μαθαίνουμε τι σημαίνει δύναμη ζωής. Τελικά, εκεί όπου υπάρχουν τα μεγάλα προβλήματα, υπάρχει και η κατάφαση για τη ζωή, κι αυτό, ως κοινωνία, δεν πρέπει να το ξεχνάμε. Είναι το μεγάλο δίδαγμα που έχουν να δώσουν τα άτομα με αναπηρία. Όπως έχει πει και η Έλεν Κέλερ, «γεννιέσαι με περιορισμούς, αλλά ό,τι μπορείς να κάνεις, είναι απεριόριστο».

Στην πολύχρονη καριέρα σας, έχετε ασχοληθεί με τα άτομα με αναπηρία. Μπορεί κάποιος να παραμείνει αντικειμενικός σε τόσο δυνατές συναισθηματικές συνθήκες;

Είναι αλήθεια πως η αναπηρία μ' έχει απασχολήσει και στο παρελθόν - τόσο ως πολίτη όσο και ως δημιουργό. Η πρώτη μου ταινία, **Ο αγώνας των τυφλών**, με έφερε κοντά στα προβλήματα και στον αγώνα των ατόμων με αναπηρία, κι από εκείνη την εποχή κρατώ μερικές από τις πιο σημαντικές σχέσεις της ζωής μου. Δεν καταλαβαίνω πώς ακριβώς την εννοείτε την αντικειμενικότητα. Εγώ πιστεύω ότι πρέπει ν' αφήσει κανείς τα συναισθήματά του και τους φόβους του ελεύθερα. Ο Ρομπέρτο Ροσελίνι είπε: «Τι μ' ενοχλεί, τι μ' εξοργίζει στον σημερινό κόσμο; Ο σημερινός κόσμος είναι αδικαιολόγητα σκληρός. Η τρυφερότητα είναι η αληθινή ηθική. Δεν μπορώ να αναγνωρίσω ότι είναι ολοκληρωμένο ένα καλλιτεχνικό γεγονός αν δεν υπάρχει σ' αυτό τρυφερότητα...»

Πώς ασχοληθήκατε με το ντοκιμαντέρ;

Μέσα στην εικόνα του πραγματικού, εκείνο που γοητεύει δεν είναι η εικόνα, αλλά το πραγματικό. Κάθε ταινία δεν είναι μονάχα μια περιπέτεια, αλλά και ένας καθρέφτης που κανείς δε θα μπορούσε να υποπτευθεί τη μαρτυρία του. Ο Ταρκόφσκι είχε πει: «Η τέχνη είναι ρεαλιστική όταν προσπαθεί να εκφράσει μια ηθική ιδέα. Ο ρεαλισμός είναι αγώνας για την αλήθεια, και η αλήθεια είναι πάντοτε ωραία». Πιστεύω ότι το Φεστιβάλ Emotion Pictures θα φωτίσει με το δικό του φως τη διαφορετικότητα, τη μόνη αλήθεια που μας ενώνει όλους. ■

Βασίλης Τσούπρας ψηλαφίζοντας τον κόσμο

Πολυμαθέστατος και χειμαρρώδης, ο Βασίλης Τσούπρας, πρωτοστάτης σε φοιτητικούς αγώνες όπως κατά το 1962-64 και στον αγώνα των τυφλών κατά το 1976-77, τα κυριότερα μέρη του οποίου καταγράφηκαν στον ριζοσπαστικό, για την εποχή του, Αγώνα των τυφλών (1977) της Μαίρης Χατζημιχάλη-Παπαλιού, θυμάται το παρελθόν του, αγωνιστικό και μη, μέσα από τις εικόνες του «ορατού» κόσμου, αφού εικονογράφησε ολόκληρη την ενήλικη ζωή του με παιδικές αναμνήσεις του '40, πριν ακόμα χάσει το φως του

Μιλώντας μας για την προσωπική του «ιστορία»...

από τη Δέσποινα Παυλάκη

...τυφλώθηκα στην ηλικία των δεκατριών ετών, από ατύχημα κατά τα ταραγμένα εκείνα χρόνια του εμφυλίου. Ήταν 26 Σεπτεμβρίου 1947: μόλις είχα περάσει στο Γυμνάσιο (δεν είχα προλάβει καλιά- καλιά να πάω στην πρώτη τάξη), κι από κει και πέρα, ξαναγύρισα χρόνια πίσω. Παρόλ' αυτά έμαθα την γραφή Braille στην Σχολή Τυφλών και μετά συνέχισα με μύριες τόσες δυσκολίες τη γυμνασιακή και πανεπιστημιακή εκπαίδευση.

Πόσο διαφορετικά αντιλαμβάνεται τον κόσμο ένας εκ γενετής τυφλός σε σύγκριση με κάποιον που έχασε την όρασή του σε μεγαλύτερη ηλικία;

Ένας άνθρωπος που έχει τυφλωθεί μετά τη γέννησή του, έχει πλήρη επίγνωση του κόσμου, μπορεί να καταλάβει τι να πάει να πει χρώμα, ξέρει πώς είναι το μπλε, το κόκκινο, το πράσινο, τι είναι τα αστέρια, η πούλια... Μπορεί να συμμετέχει σε μια συζήτηση σαν να βλέπει. Όμως ένας εκ γενετής τυφλός, που τα μαθαίνει σιγά - σιγά όλα αυτά, πλάθει έναν τρομερά όμορφο κόσμο μέσα στην ψυχή του, γι' αυτό και οι εκ γενετής τυφλοί έχουν μια ιδιαίτερη κλίση στη λογοτεχνία, τη μουσική και την ποίηση. Εγώ, που είχα αρχίσει να μαθαίνω μουσική από πριν, όταν τυφλώθηκα δεν με ωφέλησε και πολύ, γιατί ήταν αργά για ν' αποκτήσω καλύτερο μουσικό αφτί! Τώρα, με τα νέα μέσα, μπορεί κανείς ανά πάσα στιγμή να δημιουργήσει σε μια ψηφιακή επιφάνεια ένα βουνό, μια οροσειρά, ένα λιμάνι. Το μόνο που δεν καταλαβαίνουν οι εκ γενετής τυφλοί, είναι τι πάει να πει χρώμα.

Πώς διαχωρίζουν το όμορφο από το άσχημο;

Α, το διαχωρίζουν! Στις σχολές των τυφλών, φτιάχνουν διάφορα σχήματα με πλαστελίνη, και ό,τι είναι λείο και αρμονικό, φαντάζει πιο όμορφο σε κάποιον που δεν βλέπει, ειδικά αν είναι εκ γενετής τυφλός. Η ομορφιά βρίσκεται γι' αυτόν στην ισορροπία, την ισορρυθμία, την ισομετρία. Διδάσκονται να ψηλαφούν τ' αφτιά, τα μαλλιά, καταλαβαίνουν ποιος έχει σγουρά και ποιος όχι, ποια μύτη είναι μεγάλη κ.λπ., σχηματίζοντας μες στο μυαλό τους την αίσθηση του ωραίου. Έχουν, μάλιστα, την τάση να το εξιδανικεύουν μέσα από την τέχνη.

Πώς αναμειχθήκατε στις κινητοποιήσεις του 1976-77;

Ακούγαμε τότε ότι στο εξωτερικό γίνονταν τόσα πράγματα για τους τυφλούς, ενώ στην Ελλάδα το κράτος δεν έδειχνε κανένα ενδιαφέρον. Μέχρι και η Σχολή Τυφλών, που ήταν τότε στην Καλλιθέα, ήταν φιλανθρωπικός σύλλογος και όχι κρατικό ίδρυμα. Αφού σπούδασα και πήγα στο εξωτερικό και είδα πώς ζούσαν οι άνθρωποι εκεί, ζητήσαμε να εφαρμοστούν κάποια πράγματα και στη χώρα μας. Το Υπουργείο Κοινωνικών Υπηρεσιών, όμως, δεν ήθελε ν' ακούσει καν τις προτάσεις μας· αφενός μεν γιατί δεν είχε διάθεση να δώσει πεντάρα, κι αφετέρου γιατί θα έπρεπε να βγει από τη λογική της εκμετάλλευσης των αναπήρων. Εμείς ζητούσαμε να υπάρχουν εκπρόσωποι των τυφλών στη λήψη των αποφάσεων, θέλαμε καλύτερη εκπαίδευση, να μπουν νέα επαγγέλματα στη σχολή...

Τι είδους επαγγέλματα διδάσκονταν τότε στη Σχολή Τυφλών;
Τίποτα. Μόνο του σαγματοποιού, για να φτιάχνουμε σκούπες και βούρτσες. Ούτε καν τυπογραφείο δεν υπήρχε. Ήμαστε περίπου 200 άτομα που είχαμε βγάλει το γυμνάσιο και 20-30 το Πανεπιστήμιο – κι όλα αυτά, χάρη στον Παναγιώτη Στυλιανόπουλο· έναν ανάπηρο που έμενε επί 40 χρόνια στο Άσυλο Ανιάτων και μας έφτιαχνε τα βιβλία. Ούτε να σηκωθεί δεν μπορούσε - του έβαζαν ένα τραπεζάκι μπροστά στο στήθος, κι έφτιαχνε τα βιβλία σε γραφή Braille επιτόπου, με τις δυο μαθητευόμενές του. Μιλάμε για κάτι το εκπληκτικό!

Οι δεκαετίες '60 και '70 υπήρξαν εξαιρετικά σκληρές για σας τους τυφλούς και γενικά για τους αναπήρους.

Είχαμε δύο «πόνους» με τους οποίους παλεύαμε τότε: το κράτος και την ψεύτικη φιλανθρωπία. Στις 2 Μαΐου 1976 έγινε κατάληψη στη Σχολή Τυφλών κι άρχισαν καθημερινές διαμαρτυρίες στα υπουργεία. Η Μαίρη Παπαλιού βρέθηκε κοντά μας από την πρώτη στιγμή, μας έδειξε καλοσύνη, της δείξαμε εμπιστοσύνη, και το γεγονός ότι υπήρχαν τέτοιοι άνθρωποι που μας συμπαραστέκοταν, έγινε μονάδα πίεσης ενάντια στην αδιαφορία της πολιτείας και στην απέχθεια που μας έδειχναν οι ψευτοφιλήνθρωποι. Η ταινία ολοκληρώθηκε το 1977, προβλήθηκε στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, και μαζεύτηκαν πάρα πολλές υπογραφές, ιδίως απ' έξω. Έφτασαν στην κυβέρνηση, η οποία, τελικά, αναγκάστηκε ν' αλλάξει πολιτική και να δεχτεί αρκετά από τα αιτήματά μας.

Άρα, εν όψει του πρώτου Διεθνούς Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ με θέμα την Αναπηρία, μπορούμε να είμαστε αισιόδοξοι ότι οι πολιτιστικές πρωτοβουλίες έχουν όντως αποτέλεσμα...

Πάρα πολύ. Ήδη από την αρχαιότητα, όταν ένας ανάπηρος μπορούσε να κάνει κάτι σπουδαίο, η κοινωνία τον αποδεχόταν. Πώς δέχτηκαν οι Σπαρτιάτες τον Τυρταίο; Με τα ποιήματά του κατάφερε να τους ενθουσιάσει, και ακόμα κι αυτοί, που έριχναν τους ανάπηρους στον Καιάδα γιατί δεν ωφελούσαν στον πόλεμο, δέχτηκαν για αρχηγό τους έναν κουτσό. Ποτέ κανείς δε σταμάτησε να διαβάζει Όμηρο επειδή ο Όμηρος ήταν τυφλός. Και ο Τζον Μίλτον και ο Λουίτζι Γκρότο και ο Τζοβάνι Παπίνι και η Έλεν Κέλερ αλληλά και ο αιγύπτιος Ταχά Χουσεΐν που μετέφρασε τους αρχαίους έλληνες τραγικούς σε Braille, τυφλοί ήταν. Αυτό που χρειάζεται η κοινωνία, είναι μια ώθηση, για να καταλάβει ότι κάθε ανάπηρος θα μπορούσε να είναι ωφέλιμος στην κοινωνία, και όχι μόνο οι πολύ διακεκριμένοι, τα φαινόμενα.

Υπάρχουν εικόνες που έχουν χαρακτήρι στο μυαλό σας πριν χάσετε το φως σας, και που σας συνοδεύουν ακόμα;

Βεβαίως! Όλη μου η ζωή! Όταν ακούω τα παιδιά μου, τη γυναίκα μου, τους ανθρώπους που έχω γνωρίσει εδώ και στο εξωτερικό, θυμάμαι ανθρώπους που ήξερα όταν έβλεπα. Έτσι τους έχω στο μυαλό μου. Αν υπήρχε τρόπος να ξαναδώ, και βρισκόμουν σ' ένα δωμάτιο γεμάτο κόσμο, πιστεύω πως, και καθόλου να μη μιλούσαν, θα τους αναγνώριζα. Η πρώτη μου εικόνα, βέβαια, είναι από την παιδική μου ηλικία, όταν μ' είχε στείλει η μάνα μου να φέρω νερό από μια πηγή. Όπως ανέβαινα τ' ανηφοράκι για να πάω σπίτι, κάθισα λίγο να χαζέψω. Κι όπως κοιτάζα γύρω γύρω κι έβλεπα

τα δέντρα, τα πουλιά και τους χωριάτες που γύριζαν απ' τα χωράφια, άκουσα τη μάνα μου να με φωνάζει. Κοίταξα κάτω, και το κατσαρολάκι με το νερό είχε γεμίσει ζουζούνια. Όλος ο κόσμος, ο ουρανός, η γη, τα δέντρα, ο δρόμος, οι άνθρωποι, τα μυρμηγκάκια, η μάνα μου, όλα αυτά για μια στιγμή έγιναν ένα ον με πολλές διαστάσεις. Τα πάντα ήταν ένα. Αυτή η εικόνα διέπει την προσωπική μου φιλοσοφία. Μ' αυτές τις εικόνες ζω, γιατί αυτές μου έχουν μείνει. Και θα σας πω και κάτι: εγώ θέλω να κοιμάμαι, γιατί, όταν κοιμάμαι, βλέπω.

Επί σειρά ετών ασχοληθήκατε με την παραγωγή ραδιοφωνικών εκπομπών και τη συγγραφή βιβλίων λογοτεχνικών, θεολογικών αλλά και κοινωνικών.

Εδώ και 33 χρόνια είμαι διευθυντής σύνταξης της κοινωνικής εφημερίδας «Επάλξεις». Ταυτόχρονα, μόλις άρχισε η Ελεύθερη Ραδιοφωνία, τη δεκαετία του 1980, ξεκινήσαμε να κάνουμε διάφορες εκπομπές ως ερασιτέχνες. Ένας τυφλός μπορεί άνετα να διαπρέψει στο ραδιόφωνο, γιατί ξέρει ακριβώς τι θέλει ν' ακούσει ο ακροατής για να μπει στο πνεύμα μιας εκπομπής. Γι' αυτό κι εμείς αγαπάμε πιο πολύ το ραδιόφωνο παρά την τηλεόραση. Το θέατρο το απολαμβάνουμε τέλεια. Λίγα σημεία πρέπει να μας εξηγήσει κανείς. Αλλά το σινεμά, που βασίζεται περισσότερο στην εικόνα, ένας τυφλός είναι πολύ δύσκολο να το παρακολουθήσει. ■

Ο Βασίλης Τσούπρας γεννήθηκε στις 12/12/1936 στο νομό Ηλείας όπου και απεφοίτησε από το δημοτικό σχολείο. Το Σεπτέμβριο του 1947 και ενώ άρχιζε τη φοίτηση στο γυμνάσιο από κάποιο ατύχημα που είχε σχέση με τα ταραγμένα εκείνα χρόνια, απώλεσε τελείως την όρασή του. Γι' αυτό φοίτησε την επόμενη χρονιά στη σχολή τυφλών της Καλλιθέας, όπου έμαθε τη γραφή Braille, μουσική κλπ. Μετά συνέχισε τα μαθήματα του γυμνασίου στο νυχτερινό οκτατάξιο γυμνάσιο της οδού Λιοσίων από το οποίο απεφοίτησε το 1958.

Στη συνέχεια φοίτησε αλληλοδιαδοχικά στις σχολές: Θεολογική του Πανεπιστημίου Αθηνών, Νομική του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και Φιλοσοφική του Πανεπιστημίου Αθηνών από τις οποίες απεφοίτησε με βαθμό λίαν καλώς.

Μετεκπαιδεύτηκε στην κοινωνιολογία και την ψυχολογία στα Πανεπιστήμια της Σορβόνης, της Βόννης και Μονάχου και γνωρίζει πολλές ξένες γλώσσες.

Έλαβε μέρος σε πολλούς φοιτητικούς και κοινωνικούς αγώνες όπως κατά τα έτη 1962-63, 1976-77. Είναι μέλος πολλών πνευματικών συλλόγων και διευθυντής σύνταξης της δεκαπενθήμερης πολιτιστικής και κοινωνικής εφημερίδας «Επάλξεις» επί τριάντα τρία έτη. Έχει συγγράψει λογοτεχνικά, θεολογικά και κοινωνικά βιβλία και είναι παραγωγός επί σειρά ετών ραδιοφωνικών πολιτιστικών και κοινωνικών εκπομπών και εργάζεται ποικιλοτρόπως για την προστασία και προαγωγή των ανθρωπιστικών ιδεωδών ως και της ελληνικής πνευματικής και πολιτιστικής κληρονομιάς και ιδιαιτέρως της κοινών των Ελλήνων γλώσσας.

Ο κινηματογράφος παίρνει τον λόγο

Στις 11 και στις 12 Μαΐου θα διεξαχθούν, στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, οι εργασίες του Γ' Κινηματογραφικού Θεματικού Συνεδρίου Εργασίας, με τίτλο «Ο Ελληνικός Κινηματογράφος – Το παράθυρο της Ελλάδας στον κόσμο». Μεταξύ άλλων, θα συζητηθούν θέματα κινηματογραφικής παιδείας και εκπαίδευσης, υποδομών και αλληλεπίδρασης με τις σύγχρονες τεχνολογίες, κινηματογραφικής παραγωγής, διανομής και προώθησης, συγγενικών και πνευματικών δικαιωμάτων, καθώς και ζητήματα σχετικά με τα Κινηματογραφικά Φεστιβάλ και τα Κρατικά Βραβεία Ποιότητας, ενώ ζητούμενο αποτελεί η υιοθέτηση των πορισμάτων του Συνεδρίου από την Πολιτεία και η μετατροπή τους στο νέο σύγχρονο νομοθετικό σώμα για τον κινηματογράφο.

Επιμέλεια: Νίκος Αναγνωστός, Νίκη Κατσαντώνη

Το Συνέδριο οργανώνουν 19 φορείς της κινηματογραφικής κοινότητας, με επικεφαλής την Εταιρεία Ελλήνων Σκηνοθετών, και τελεί υπό την αιγίδα του Υπουργείου Πολιτισμού, ενώ θα συμμετάσχουν με ομιλίες και παρεμβάσεις ποικίλοι κινηματογραφικοί φορείς, κινηματογραφικές σχολές, ΑΕΙ και ΤΕΙ, καθώς και εκπρόσωποι των πολιτικών κομμάτων.

Μιλήσαμε με ορισμένους από τους διοργανωτές για την αναγκαιότητα του Συνεδρίου και τη σημασία του για τη χάραξη μιας κινηματογραφικής πολιτικής.

Χάρης Παπαδόπουλος,

Πρόεδρος της Εταιρείας Ελλήνων Σκηνοθετών

Είναι φανερό ότι στο Συνέδριο αυτό τον πρώτο λόγο τον έχουμε εμείς οι ίδιοι, οι άνθρωποι του κινηματογράφου. Είναι από τις λίγες φορές που η Πολιτεία θα αναγκαστεί ν' ακούσει εμάς που θα μιλήσουμε πρώτοι, και όχι, όπως συνήθως γίνεται, ν' αποφασίζει πρώτη αυτή, και μετά εμείς να καλούμαστε σε ακρόαση των αποφάσεών της. Αυτό είναι μια μεγάλη κατάκτηση.

Ποιος ξέρει καλύτερα τα προβλήματά μας; Εμείς. Ποιος μπορεί να βρει τις καλύτερες λύσεις αν όχι εμείς; Άρα, οι αποφάσεις του Συνεδρίου θα εκφράζουν με τον ιδανικότερο τρόπο την κατάσταση των πραγμάτων του ελληνικού κινηματογράφου· γιατί μόνο οι άμεσα ενδιαφερόμενοι ξέρουν και μπορούν να λύσουν τα προβλήματά τους. Αυτό είναι το πρώτο κέρδος.

Το δεύτερο είναι η έννοια της συλλογικότητας, κάτι που έχει να εμφανιστεί χρόνια στο χώρο μας. Είμαστε όλοι μαζί ενωμένοι – σκηνοθέτες, σεναριογράφοι, συγγραφείς, παραγωγοί, διανομείς, ηθοποιοί, αιθουσάρχες, μουσικοί, κινηματογραφικές λέσχες, τεχνικοί, άνθρωποι που παλεύουν για τα πνευματικά δικαιώματα, οι νέοι δημιουργοί του μέλλοντος, με τη συμμετοχή του κορυφαίου θεσμού παραγωγής, που είναι το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου. Οι αποφάσεις θα είναι φιλητρισμένες μέσα από τα συμφέροντα όλων των κλάδων. Αυτή είναι η ουσία του Συνεδρίου.

Επομένως, ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος να λυθούν τα προβλήματα; Η γραφειοκρατική πρακτική της εξουσίας, του αποφασίζουμε και διατάσσουμε, ή μήπως η κατά μόνας, η ιδιωτική διαπραγμάτευση μαζί της, δηλαδή το πάρε-δώσε κάτω από το τραπέζι; Το Συνέδριο είναι μονόδρομος. Έπειτα, κι αυτό πρέπει να το χωνέσουμε όλοι, το Συνέδριο είναι η αρχή· όχι το τέλος. Ο αγώνας, έτσι κι αλλιώς, θα συνεχιστεί. Με το τέλος των εργασιών, θ' αρχίσει ο μεγάλος ανένδοτος για να εφαρμοστούν οι αποφάσεις του Συνεδρίου.

Αλέξανδρος Κακαβάς,

Πρόεδρος της Ένωσης
Σεναριογράφων Ελλάδος

Είθε το Συνέδριο να στεφθεί με επιτυχία. Ως προς αυτό, όμως, θ' αποφανθούμε μετά το πέρας του, εκ του αποτελέσματος.

Γιώργος Σγουράκης,

Πρόεδρος του Συνδέσμου Ελλήνων
Παραγωγών Κινηματογράφου,
Τηλεόρασης και Βίντεο

Είναι απόλυτα θετική η κίνηση για τη δημιουργία του Συνεδρίου, και θέλουμε να πιστεύουμε ότι το πνεύμα, η αντίληψη και οι θέσεις που θα κατατεθούν από τα Σωματεία και τους φορείς, θα έχουν εν τέλει την ανάλογη υλοποίησή τους μέσα από τροπολογίες ή ένα νέο σχέδιο νόμου, το οποίο θα πρέπει να προκύψει από το Υπουργείο Πολιτισμού.

Πιστεύουμε ότι το Συνέδριο θα αποτελέσει ένα πολύ σημαντικό βήμα στη διαμόρφωση μιας σύγχρονης κινηματογραφικής πολιτικής.

Πέγκυ Καρατζοπούλου,

Πρόεδρος της Ένωσης Διανομέων
Κινηματογραφικών Ταινιών Ελλάδας

Για την αναγκαιότητα του Συνεδρίου επιφυλασσόμαστε να απαντήσουμε αφού δούμε αποτελέσματα – όχι πορίσματα, γιατί τέτοια έχουν όλα τα συνέδρια, αλλιώς πολλές φορές είναι άχρηστα ή ανούσια. Στηρίζουμε όλες τις προσπάθειες που γίνονται για να βελτιωθεί η κινηματογραφία και, φυσικά, τη συγκεκριμένη.

Θεωρούμε ότι υπήρξαν καθυστερήσεις με τις αλλαγές πορείας που έλαβαν χώρα απ' όταν παρουσιάστηκε αυτή η ιδέα μέχρι την υλοποίησή της. Ένα συνέδριο που γίνεται στα μέσα Μαΐου, πιθανολογούμε ότι θα έχει νομοπαρασκευαστικά αποτελέσματα, αλλιώς σίγουρα όχι νομοθετικά – είναι απαγορευτικοί πλέον οι χρόνοι του, καθώς καθυστέρησε πάρα πολύ.

Αυτό που ευχόμαστε, είναι ο υπουργός Πολιτισμού να προχωρήσει άμεσα με τα δυο φλέγοντα θέματα, δηλαδή το θέμα του Tax Shelter, για να είναι ευκολότερες οι παραγωγές και η διανομή, και φυσικά της υλοποίησης του 1,5%, η οποία άμεσα δεν μας επηρεάζει (θα χαιρόμασταν να έχουμε και εμείς ένα μερίδιο του 1,5% γιατί και η διανομή επενδύει πολλή στις ταινίες), αλλιώς οπωσδήποτε μας ενδιαφέρει να βρεθεί μια λύση – όλα αυτά, προς όφελος της παραγωγής και της ελληνικής κινηματογραφίας. Σίγουρα η διανομή χρειάζεται κρατική στήριξη τέτοια, που να ωθήσει τον διανομέα πιο κοντά στην ελληνική ταινία. Μέχρι σήμερα, ως προς το θέμα της διανομής πάντα, είναι ελάχιστη η βοήθεια σε σχέση με αυτά που ο ιδιωτικός τομέας κάνει για την ελληνική ταινία.

Δημήτρης Γάκας,

Πρόεδρος της Πανελληνίας Ομοσπονδίας
Αιθουσαρχών Κινηματογράφου

Εφόσον τα συμπεράσματα του Συνεδρίου ληφθούν υπόψη από το Υπουργείο, θα είναι πάρα πολύ μεγάλη η συνεισφορά του στη χάραξη μιας πολιτικής στο χώρο του κινηματογράφου.

Μανόλης Ν. Σταυρακάκης,

Πρόεδρος της Ομοσπονδίας
Κινηματογραφικών Λεσχών Ελλάδας

Είναι προφανές ότι, όπως σε όλους τους τομείς (επιστημονικούς, κοινωνικούς, οικονομικούς, πολιτιστικούς κ.ά.), έτσι και στον τομέα του κινηματογράφου, η διοργάνωση τακτικών ημερίδων και συνεδρίων συμβάλει στην ενημέρωση, διευρύνει τη γνώση, καλλιεργεί το διάλογο και, μέσα από τη σύνθεση απόψεων, προάγει την κινηματογραφική τέχνη, την εκπαίδευση και την παιδεία.

Φυσικά, για να επιτύχει τους στόχους του κάθε συνέδριο, πρέπει να πληρούνται βασικές προϋποθέσεις που αναφέρονται στη συμμετοχή όλων των αρμοδίων και εμπλεκόμενων φορέων, στην αριότητα της οργάνωσης, τη σαφήνεια των θεματικών ενοτήτων, την κατάθεση εκ των προτέρων των εισηγήσεων και, βέβαια, την άνεση χρόνου προετοιμασίας και ολοκλήρωσης.

Για πολλούς λόγους, το Συνέδριο που θα διεξαχθεί το Μάιο, δεν πληροί αρκετές από τις προϋποθέσεις αυτές.

Παρ' όλα αυτά, η Ομοσπονδία των Κινηματογραφικών Λεσχών Ελλάδας θα πάρει ενεργό μέρος στο Συνέδριο, γιατί πιστεύει ότι, μετά από αρκετά χρόνια από τη διοργάνωση του 2ου Συνεδρίου, είναι απαραίτητο ν' αρχίσει η συζήτηση για τα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο κινηματογραφικός χώρος. Αν αυτός ο διάλογος (μέσα και έξω από το Συνέδριο) καταλήξει στη σύνταξη ενός νέου νόμου (εξαιρετικά δύσκολο, αν όχι ανέφικτο, στις παρούσες συνθήκες) ή στη βελτίωση και τον εκσυγχρονισμό του υπάρχοντος θεσμικού πλαισίου (μια πιο ρεαλιστική προσέγγιση του θέματος), ακόμα καλύτερα.

Σε κάθε περίπτωση, η Ομοσπονδία Κινηματογραφικών Λεσχών Ελλάδας, που από το 1981 συμμετέχει ενεργά στη διάδοση του ποιοτικού κινηματογράφου και την κινηματογραφική παιδεία, θα καταθέσει τις απόψεις της, όπως έχουν διαμορφωθεί από τα 21 θεματικά συνέδρια που έχει πραγματοποιήσει μέχρι σήμερα.

Γιώργος Κεραμιδιώτης,

εκ μέρους του Παραρτήματος
Σκηνοθετών Θεσσαλονίκης

Χαιρετίζουμε το Συνέδριο για τον Ελληνικό Κινηματογράφο και ελπίζουμε ότι θα δώσει λύσεις στους τομείς της παραγωγής και της διανομής της ελληνικής ταινίας, στην περιφερειακή ανάπτυξη του κινηματογράφου, καθώς και στην ενίσχυση του σκηνοθέτη-παραγωγού. ❧

Γ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Υπό την Αιγίδα του Υπουργείου Πολιτισμού

Οργάνωση: Εταιρεία Ελλήνων Σκηνοθετών

Με τη Συμμετοχή του ΕΚΚ

ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

- ΕΝΩΣΗ ΔΙΑΝΟΜΕΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΑΙΝΙΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ (Ε.ΔΙ.Κ.Τ.Ε.)
- ΕΝΩΣΗ ΜΟΥΣΙΚΟΣΥΝΘΕΤΩΝ ΚΑΙ ΣΤΙΧΟΥΡΓΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ (Ε.Μ.Σ.Ε.)
- ΕΝΩΣΗ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ (Ε.Σ.Ε.)
- ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΘΕΑΤΡΙΚΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ (Ε.Ε.Θ.Σ.)
- ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΚΗΝΟΘΕΤΩΝ (Ε.Ε.Σ.)
- ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΝΩΣΗ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ (Κ.Ε.Β.Ε.)
- ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΣΥΓΓΕΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ «ΔΙΟΝΥΣΟΣ»
- ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΛΕΣΧΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ (Ο.Κ.Λ.Ε.)
- ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΩΝ ΘΕΑΤΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ «ΑΘΗΝΑ»
- ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ «ΑΠΟΛΛΩΝ»
- ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ «ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ»
- ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ «ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ»
- ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ (Π.Μ.Σ.)
- ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΑΙΘΟΥΣΑΡΧΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ (Π.Ο.ΑΙ.Κ.)
- ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΘΕΑΜΑΤΟΣ - ΑΚΡΟΑΜΑΤΟΣ (Π.Ο.Θ.Α.)
- ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΣΥΛΛΟΓΩΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΕΡΤ (Π.Ο.Σ.Π. - Ε.Ρ.Τ.)
- ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΣΚΗΝΟΘΕΤΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
- ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΚΙΝ/ΦΟΥ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗΣ & ΒΙΝΤΕΟ (Σ.Ε.Π.Κ.Τ.Β.)
- ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΔΟΣΗ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ ΜΙΚΡΟΥ ΜΗΚΟΥΣ «μικρό»
- ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ (Σ.Ε.Η.)
- ΔΙΚΤΥΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ (Δ.Ε.Ν)

Θεματικές

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ - ΠΑΙΔΕΙΑ

Πρωτεύουσα σημασία στην ανάπτυξη της κινηματογραφικής παιδείας για την ουσιαστική κατάρτιση νέων δημιουργών και νέων θεωρητικών του κιν/φου. Ενίσχυση Ταινιοθήκης και Λεσχών με σκοπό την επαφή του κοινού με την κινηματογραφική τέχνη, καθώς και για τη δημιουργία νέων και καταρτισμένων θεατών.

Η δημιουργία Ακαδημίας Κινηματογράφου, Τμήμα Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, Σχολές Μ.Μ.Ε. στα Πανεπιστήμια, Τμήματα τεχνικών κινηματογράφου στα Τ.Ε.Ι., Ιδιωτική κινηματογραφική εκπαίδευση - Ι.Ε.Κ., Προγράμματα επαγγελματικής κατάρτισης, Ταινιοθήκη της Ελλάδος: Πολιτική συγκέντρωσης, αποκατάστασης, συντήρησης και διάδοσης της Εθνικής Φιλμικής Μνήμης, Μουσείο Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, Στήριξη του ρόλου των Κινηματογραφικών Λεσχών, Ο Κινηματογράφος στην εκπαίδευση.

ΥΠΟΔΟΜΕΣ - ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ - STUDIOS ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΕΣ

Μέτρα και κίνητρα ανταπόκρισης στην άμεση ανάγκη για εκσυγχρονισμό των υποδομών τεχνολογίας, ώστε το ελληνικό κινηματογραφικό προϊόν να ανταπεξέλθει στον διεθνή ανταγωνισμό.

Αναπτυξιακά κίνητρα εκσυγχρονισμού των κινηματογραφικών εργαστηρίων, Αναπτυξιακά κίνητρα για τη δημιουργία κινηματογραφικών studios, Μείωση κόστους πρώτων υλών της κινηματογραφικής παραγωγής, Αναπτυξιακός Νόμος και ένταξη των κινηματογραφικών επιχειρήσεων ως μεταποιητικών, Μελέτη των υπάρχουσών πολιτικών προστασίας των νέων κινηματογραφικών τεχνολογιών για όλο το φάσμα της κινηματογραφικής διαδικασίας.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ - ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Άνοιγμα της ελληνικής παραγωγής στο σύγχρονο ευρωπαϊκό μοντέλο και ειδικές νομοθετικές ρυθμίσεις για όλο το θεσμικό και μη φάσμα της ελληνικής

κινηματογραφικής παραγωγής.

Ο ορισμός και ο ρόλος του ανεξάρτητου κινηματογραφικού παραγωγού, Ο ρόλος του Ε.Κ.Κ. στην ανάπτυξη της κινηματογραφικής παραγωγής, Οικονομικοί πόροι του Ε.Κ.Κ. ως βασικού μοχλού ανάπτυξης της ελληνικής κινηματογραφίας, Νέα οργανωτική δομή και ρόλος του Ε.Κ.Κ., Αξιοποίηση επιτυχημένων ευρωπαϊκών μοντέλων, Διεθνείς παραγωγές-συμπαγωγές στην Ελλάδα - Film Commission, Χορηγίες - Tax Shelter, Ειδικός φόρος επί του κινηματογραφικού εισιτηρίου, Κινηματογραφική παραγωγή και ευρωπαϊκά προγράμματα, Κινηματογραφική παραγωγή και νέες τεχνολογίες, Σχέση τηλεοπτικών σταθμών και κινηματογραφικής παραγωγής - 1,5% κ.ά.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΑΝΟΜΗ - ΑΙΘΟΥΣΑ ΠΡΩΘΗΣΗ

Αναδιάρθρωση και μέτρα στήριξης των θεσμών διανομής και προώθησης της ελληνικής ταινίας τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό.

Η σημερινή εικόνα διανομής της ελληνικής ταινίας (κινηματογραφική αίθουσα - DVD κ.ά.), Εναλλακτικά δίκτυα διανομής - Δημοτικοί Κινηματογράφοι - Αίθουσες τέχνης, Μέτρα στήριξης των ανεξάρτητων κινηματογραφικών αιθουσών προβολής και πολιτικές ενθάρρυνσης δημιουργίας νέων σε μικρές πόλεις που δεν διαθέτουν, Καταμερισμός επιστρεφόμενου ποσού από τον ειδικό φόρο, Ποσόστωση στην προβολή των ελληνικών ταινιών στις κινηματογραφικές αίθουσες, Ο ρόλος της Hellas Film ως σύγχρονου φορέα προώθησης και προβολής όλων των ταινιών του ελληνικού κινηματογράφου, Κίνητρα σε επιχειρήσεις για την προώθηση και τη διανομή ελληνικών ταινιών στο εξωτερικό, Εναλλακτικές μορφές προώθησης ελληνικών ταινιών στην Ελλάδα και το εξωτερικό, Αξιοποίηση επιτυχημένων ευρωπαϊκών προτύπων, Οι τηλεοπτικοί σταθμοί ως μέσο προβολής και προώθησης των ελληνικών ταινιών, Μέτρα προώθησης των ταινιών μικρού μήκους.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΦΕΣΤΙΒΑΛ – ΚΡΑΤΙΚΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΠΟΙΟΤΗΤΑΣ

Αναβάθμιση του ρόλου της ελληνικής ταινίας στα εγχώρια Φεστιβάλ, πολιτική για τα Φεστιβάλ και επανεκτίμηση του θεσμού των Κρατικών Βραβείων Ποιότητας.

Η ελληνική ταινία και ο ρόλος των κινηματογραφικών φεστιβάλ στην Ελλάδα, Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης, Φεστιβάλ Ταινιών Μικρού Μήκους Δράμας, Άλλα κινηματογραφικά φεστιβάλ στη χώρα, Τα κινηματογραφικά φεστιβάλ ως φορείς προβολής και προώθησης των ελληνικών ταινιών, Αναμόρφωση του θεσμού απονομής των Κρατικών Κινηματογραφικών Βραβείων Ποιότητας.

ΣΥΓΓΕΝΙΚΑ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

Εκσυγχρονισμός της υπάρχουσας νομοθεσίας, καθώς και ανίχνευση πρωτοποριακών μέτρων για την αντιμετώπιση των νέων μορφών μετάδοσης των οπτικοακουστικών έργων, νόμοι για τον ορισμό και την κατοχύρωση των πνευματικών δικαιωμάτων, Νέες τεχνολογίες και πνευματικά δικαιώματα, Νέοι τρόποι μετάδοσης οπτικοακουστικών έργων και πνευματικά δικαιώματα, Πνευματικά δικαιώματα και ορισμός δικαιούχου, Εφαρμογή του νόμου υπ' αριθ. 2121/93 –πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα– και πιθανές αλλαγές.

Οι απουσίες

Μιλήσαμε, όμως, και με εκπροσώπους σωματείων και φορέων που δεν συμμετέχουν στη διοργάνωση του Συνεδρίου.

Τάσος Αλεξάκης,

Πρόεδρος της Ένωσης Τεχνικών Ελληνικού Κινηματογράφου και Τηλεόρασης

Η ΕΤΕΚΤ-ΟΤ έχει καταθέσει και στο παρελθόν την άποψή της σχετικά με την αναγκαιότητα ή μη της οργάνωσης ενός κινηματογραφικού Συνεδρίου. Θα το κάνουμε άλλη μία φορά, αναφέροντας συνοπτικά τους κύριους λόγους για τους οποίους διαφωνούμε και απέχουμε απ' αυτό. Κατ' αρχάς, το αδιέξοδο στο οποίο βρίσκεται ο ελληνικός κινηματογράφος σε όλους τους τομείς της δραστηριότητάς του, δε θα λυθεί με μία διημερίδα· γιατί, στην ουσία, περί αυτού πρόκειται. Μπορούν οι εισηγήσεις που θα γίνουν μέσα σε δύο μέρες, ν' αποτελέσουν τη βάση για έναν καινούργιο νόμο-πλαίσιο για τον κινηματογράφο; Δυστυχώς, υπήρξαν φορείς που σιγοντάρισαν αυτή την πολιτική ή, μάλλον, τη μη πολιτική. Επιπλέον, είμαστε απόλυτα πεπεισμένοι ότι ούτε ένα ευρώ δεν πρέπει να διατεθεί προς οποιαδήποτε άλλη κατεύθυνση εκτός απ' την παραγωγή κινηματογραφικών ταινιών, ταινιών που δίνουν δουλειά σ' ένα χώρο που πηλτίζεται αυτή τη στιγμή από τεράστια ανεργία. Η ΕΤΕΚΤ-ΟΤ, αναλαμβάνοντας το ποσοστό της ευθύνης που της αναλογεί, και θέλοντας να βοηθήσει στην έναρξη ενός σοβαρού και εποικοδομητικού διαλόγου για την επίλυση των προβλημάτων στον κινηματογραφικό χώρο, έχει καταθέσει στο ΥΠΠΟ μια ολοκληρωμένη πρόταση-σχέδιο νόμου που αφορά συνολικά τον ελληνικό κινηματογράφο.

Βασίλης Κατσούφης,

Πρόεδρος του Συνδέσμου Ανεξάρτητων Παραγωγών Οπτικοακουστικών Έργων

Το Συνέδριο είναι πολύ χρήσιμο· όμως, κατά την άποψή μας, πήρε πολύ χρόνο μέχρι τελικά να γίνει, πράγμα που σημαίνει ότι χρόνισαν πράγματα που θα μπορούσαν να έχουν λυθεί είτε με νομοθετικές ρυθμίσεις είτε με αποφάσεις πιο εύκολες. Ο ΣΑΠΟΕ έχει καταθέσει τις απόψεις του πολύ καιρό τώρα. Υπάρχουν άξιοι συνάδελφοι, συνεργάτες στο χώρο και σκηνοθέτες για να το διοργανώσουν. Βεβαίως είμαστε στη διάθεσή τους· απλώς, δε συμμετέχουμε οργανωτικά· θεωρήσαμε ότι δεν είμαστε απαραίτητοι, μιας και εμείς, ούτως ή άλλως,

ήλιω, έχουμε δηλώσει τις θέσεις μας. Σαφώς πιστεύω ότι θα είναι θετικό να τελειώσει το συνέδριο με κάποιες αποφάσεις που θα βοηθήσουν τον κινηματογράφο και γενικότερα τον οπτικοακουστικό χώρο να προχωρήσει, γιατί είναι τετρωμένοι εδώ και πολλά χρόνια. Χρειάζεται θάρρος τόσο από εμάς όσο και από το κράτος – όχι μόνο να δώσει χρήματα, αλλά να κάνει και κάποιες γενναίες παρεμβάσεις και νομοθετικές ρυθμίσεις ώστε να διευκολύνει την παραγωγή και την προσέλευση παραγωγών από το εξωτερικό που ζητούν ευκολίες για να κάνουν τη δουλειά τους εδώ. Με αυτή την έννοια, νομίζω θα πρέπει να προχωρήσουμε πιο γρήγορα και πιο μαχητικά.

Νίκος Κανάκης,

Πρόεδρος Σωματείου Ανεξάρτητοι Παραγωγοί: Σωματείο Ελλήνων Σκηνοθετών –Παραγωγών Κινηματογράφου

Το Σωματείο μας δεν συμμετέχει γενικώς σε διασωματειακές συγκεντρώσεις. Κάνουμε μονάχα διμερείς συναντήσεις, όπου ανταλλάσσουμε απόψεις με τα άλλα σωματεία. Αν θέλαμε να βρούμε λύσεις για τον κινηματογράφο, υπάρχουν πάρα πολλές, αλλά δεν υπάρχει διάθεση. Το τι πρέπει να γίνει, είναι πάρα πολύ απλό και το ξέρουμε όλοι –τα 'χουμε πει χιλιάδες φορές. Εδώ, όμως, βλέπουμε ότι δεν υπάρχει καν διάθεση να εφαρμοστούν οι νόμοι. Για παράδειγμα, υπάρχει ο νόμος όπου τα κανάλια, ιδιωτικά και δημόσια, για να πάρουν την κρατική συχνότητα από την οποία εκπέμπουν, είναι υποχρεωμένα να επενδύουν το 1,5% των ακαθάριστων εισπράξεών τους στον κινηματογράφο. Στην αντίθετη περίπτωση, προβλέπεται πρόστιμο, τρίμηνη διακοπή ή και αφαίρεση αδειάς. Αν εξαιρέσουμε την ΕΡΤ, η οποία δίνει κάποια χρήματα για τον κινηματογράφο, οι άλλοι δεν κάνουν τίποτα. Ο νόμος, ούτε καν επιχειρείται να εφαρμοστεί από κανέναν. Θα πάμε, λοιπόν, να ψηφίσουμε νόμους για ποιο λόγο αν δεν θέλουμε να τους εφαρμόσουμε;

Τέλος, ο Ανδρέας Τύρος, Πρόεδρος της Πανελληνίας Ένωσης Κριτικών Κινηματογράφου, δε θέλησε να κάνει κάποια δήλωση, λέγοντάς μας πως οι λόγοι της μη συμμετοχής της ΠΕΚΚ θα ανακοινωθούν σύντομα. ■

Διαβάζοντας το σενάριο της νέας ταινιάστου Πάνου Καρκανεβάτου, **Αθανασία**, αισθάνεσαι να πηγαινοέρχεσαι στο χρόνο και το χώρο, κουβαλώντας μυστικά: το μυστικό μιας κοινωνίας και το μυστικό ενός ανθρώπου.

Η ιστορία τα βγάζει και τα δύο στο φως, με την αμεσότητα της ζωής. Μένουν ερωτηματικά και συγκίνηση.

από τη Φανή Ζιώζια
φωτο: Δημήτρης Τσατσούλης

Είναι μια ιστορία που αφορά μια τοπική κοινωνία; Η ταινία κρίνει κάποιες νοοτροπίες;

Είναι μια ιστορία που υπερβαίνει το τοπικό επίπεδο κι αφορά όλο τον κόσμο. Είναι σχέσεις και δομές που βρίσκουμε στην αρχαία τραγωδία. Η ταινία μιλάει για τους δρόμους της αγάπης· τις απρόβλεπτες τροχιές της ζωής. Οι συνθήκες που επέτρεψαν μια τέτοια ιστορία να συμβεί, έχουν παρέλθει, γι' αυτό και το κύριο μέρος της ιστορίας τοποθετείται πριν από 40-50 χρόνια. Δεν αναφέρεται σε κάποιον συγκεκριμένο τόπο γεωγραφικά. Για τις ανάγκες της μυθοπλασίας είναι αρκετή η εδραίωση ενός κινηματογραφικού χώρου αποκομμέ-

νου, όπου το ψωμί δεν φτάνει για όλους. Αυτό θα μπορούσε να συμβεί οπουδήποτε, εκείνη την εποχή. Πρόκειται για μια ταινία μυθοπλασίας, που ουδεμία σχέση έχει με πραγματικά γεγονότα, πρόσωπα ή περιστατικά.

Το όνομα –ο τίτλος– είναι συνώνυμο του άφθαρτου. Είτε την παίρνει η θάλασσα είτε ένας άλλος ποιητισμός, γίνεται αθάνατη, μύθος. Τι είναι για σας η αθανασία;

Είναι μια στάση ζωής. Η Αθανασία κινείται από άδοξη, αποηλιστική αγάπη. Είναι ένα κορίτσι, μια γυναίκα, που δεν ήταν η επιλογή των κανόνων της κοινότητας, που δεν είχε στον ήλιο μοίρα, αλλά ήταν η επιλογή της φύσης· ένα γήινο πρόσωπο, σε αρμονία με τον

κόσμο γύρω της και μέσα της· ένα κορίτσι που γυρεύει μια θέση στη ζωή, χωρίς να διεκδικεί τίποτα - απλώς υπάρχει, μ' έναν όμορφο τρόπο· γιατί *η αγάπη ου ζητεί τα εαυτής*.

Γιατί ο αντίποδας είναι τόσο μακριά; Γιατί Αμερική κι όχι Αθήνα;

Σ' ένα πλαίσιο αρχαιτυπικό, στον αντίποδα μιας μικρής, απομονωμένης κοινότητας, μιας τελείας στο χάρτη, θα έπρεπε να είναι ο «νέος κόσμος», μια μητρόπολη. Και δεν υπάρχει άλλη μητρόπολη από τη Νέα Υόρκη. Η Νέα Υόρκη είναι κατεξοχήν ένας τόπος όπου κάνεις μια νέα αρχή και τ' αφήνεις όλα πίσω σου. Η ταινία ξεκινάει εκεί, εντοπίζοντας ένα πρόσωπο μέσα στο πλήθος, μια γυναίκα, που κουβαλά μια ιδιαίτερη ιστορία κι έρχεται από πολύ «μακριά».

Σε πρωταγωνιστικό ρόλο έχουμε το τοπίο και τη μουσική, ως «υπεύθυνους» της πλοκής.

Υπάρχει μια υπόθεση πάθους στους λαϊκούς μουσικούς, υπάρχει και μια υπόθεση διαδοχής στις μουσικές κομπανίες. Και τα δύο στοιχεία είναι οργανικά στην ιστορία μας. Ο πατέρας, αρχηγός της κομπανίας, ο Μιχάλης, δίνει την πρώτη του κόρη και όλη του την περιουσία στον Χρήστο, τον διάδοχό του στην κομπανία. Η μουσική, ενταγμένη στην πλοκή, είναι και ρυθμικό στοιχείο, με τις εκρήξεις και τις εξάρσεις, με πυκνό, καίριο τρόπο.

Επιλέξατε τη Νίσυρο για τα γυρίσματα.

Η Νίσυρος είναι ένας μαγικός τόπος, κι οι άνθρωποί της, υπέροχοι. Τα χρώματα και το τοπίο ήταν ο λόγος, αλλιώς, κυρίως, η αίσθηση πως βαδίζει κανείς πάνω σε μια λεπτή μεμβράνη γης, ενώ από κάτω τα έγκατα βράζουν. Η Νίσυρος είναι ένα ενεργό ηφαίστειο. Φτιάχνουμε ντεκόρ τον βασικό χώρο, ένα σπίτι και τη γειτονιά, σ' έναν οικισμό στη Νίσυρο - κι αυτό, γιατί έτσι μπορούμε να πετύχουμε την ακρίβεια στο ύφος και την αίσθηση στην εικόνα που είναι αναγκαία.

Πήγατε και στην Αμερική για ρεπεράζ;

Ναι· έχω πάει μερικές φορές στην Αμερική κι έχω περάσει κάποιο καιρό εκεί - και στη Νέα Υόρκη και στο Τορόντο.

Είναι μια ταινία που, πέρα απ' τ' άλλα, μιλάει και για γυναίκες -γυναίκες στη σκιά των ανδρών. Πρωταγωνιστούν μεν, αλλά οι άνδρες κινούν τα νήματα.

Πρωταγωνιστούν οι γυναίκες, όπως και στη ζωή, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο· στην περίπτωση μας, για ένα λόγο παραπάνω, αφού μιλάμε για μια μητριαρχική κοινότητα. Οι γυναίκες «κρατάνε» τη ζωή και της δίνουν συνέχεια. Οι άνδρες είναι ενίοτε έρμαιοι των παθών και των παρορμήσεων. Μιλάμε γι' αυτό το πολύ ενδιαφέρον αίτιο της ζωής: για τους άνδρες που έχουν βρεθεί ανάμεσα στο ρόλο του εραστή και το ρόλο του πατέρα.

Τόσο στις προηγούμενες ταινίες σας όσο και στην Αθανασία, συνεργάζεστε με ηθοποιούς νέους στον κινηματογράφο.

Είναι πάντα καλό να προκύπτουν νέα πρόσωπα που αξίζουν. Νομίζω πως υπάρχουν πολλοί καλοί ηθοποιοί στην Ελλάδα, ηθοποιοί κινηματογραφικοί, με αμεσότητα, απλότητα κι εκφραστική λιτότητα. Αυτό πιστεύω και για το cast της ταινίας: ο Γιώργος Καραμίκος, με τον οποίο έχω ξαναδουλέψει, θα κρατήσει έναν από τους πρωταγωνιστικούς ρόλους, το ρόλο του Χρήστου. Μαζί του είναι η Μαρίνα Καλογήρου, η Αγγελική Παπούλια, η Μαρίνα Κοέμ και ο Βαγγέλης Μουρίκνης.

Είναι φανερό κι από τις άλλες σας ταινίες πόσο σας ενδιαφέρει η ελληνική ύπαιθρος ή, μάλλον, οι νόμοι και οι παραδόσεις των κλειστών κοινωνιών.

Μ' ενδιαφέρουν οι σχέσεις των ανθρώπων όταν είναι έντονες, οριακές· η αρχαιτυπική διάσταση των πραγμάτων· χαρακτηριστές που έχουν ρίζα και ταυτότητα. Μ' ενδιαφέρει μια ανθρώπινη ιστορία που λέγεται με λιτότητα και απλότητα, που εστιάζει στα πρόσωπα και σε ό,τι τα κινεί. Μ' ενδιαφέρουν, τέλος, οι επιβιώσεις του παγανισμού στη σύγχρονη Ελλάδα· η βασική αντίθεση-σύνθεση του Διονυσιακού με το Απολλώνιο πνεύμα, που παραμένει ζώσα και ισχυρή. Έχω ασχοληθεί συστηματικά και γι' αρκετά χρόνια με τον λαϊκό πολιτισμό, τα Δρώμενα και τις λαϊκές τελετουργίες. Προϊόν αυτής της δουλειάς είναι οι ταινίες ντοκιμαντέρ **Πνοή της γης, Γιορτές, Ένα τραγούδι για την Ήπειρο** και μια σειρά καταγραφές που είναι σε εξέλιξη.

Λένε πως το να κάνεις σινεμά στην Ελλάδα είναι μια επίπονη δουλειά. Τα λεφτά είναι πάντα το πρόβλημα; Είχατε άλλες δυσκολίες;

Το εγχείρημα μιας ταινίας στην Ελλάδα έχει μια σειρά δυσκολίες και εμπόδια. Αυτό είναι γνωστό σε όλους. Πρόκειται για μια καθημερινή δοκιμασία σε όλα τα επίπεδα. Όμως το πιο σημαντικό είναι να υπερβεί κανείς όλα αυτά και ν' ασχοληθεί με τα ουσιώδη και σημαντικά. Το ζήτημα δεν είναι να καταφέρεις να κάνεις μια ταινία, αλλά να κάνεις μια καλή ταινία, που να σταθεί επόξια απέναντι στην εμπιστοσύνη που δέχεται από πολλούς πλευρές και πολλούς ανθρώπους, οι οποίοι, δικαίως, έχουν προσδοκίες· γιατί μόνο χάρη σ' αυτή την εμπιστοσύνη γίνονται εφικτά τα πράγματα.

Μιλήστε μας για τα γυρίσματα. Πώς αισθάνεστε λίγο πριν πείτε: «Μοτέρ»;

Καινούργιες θάλασσες.

Να 'μαστε εκεί.

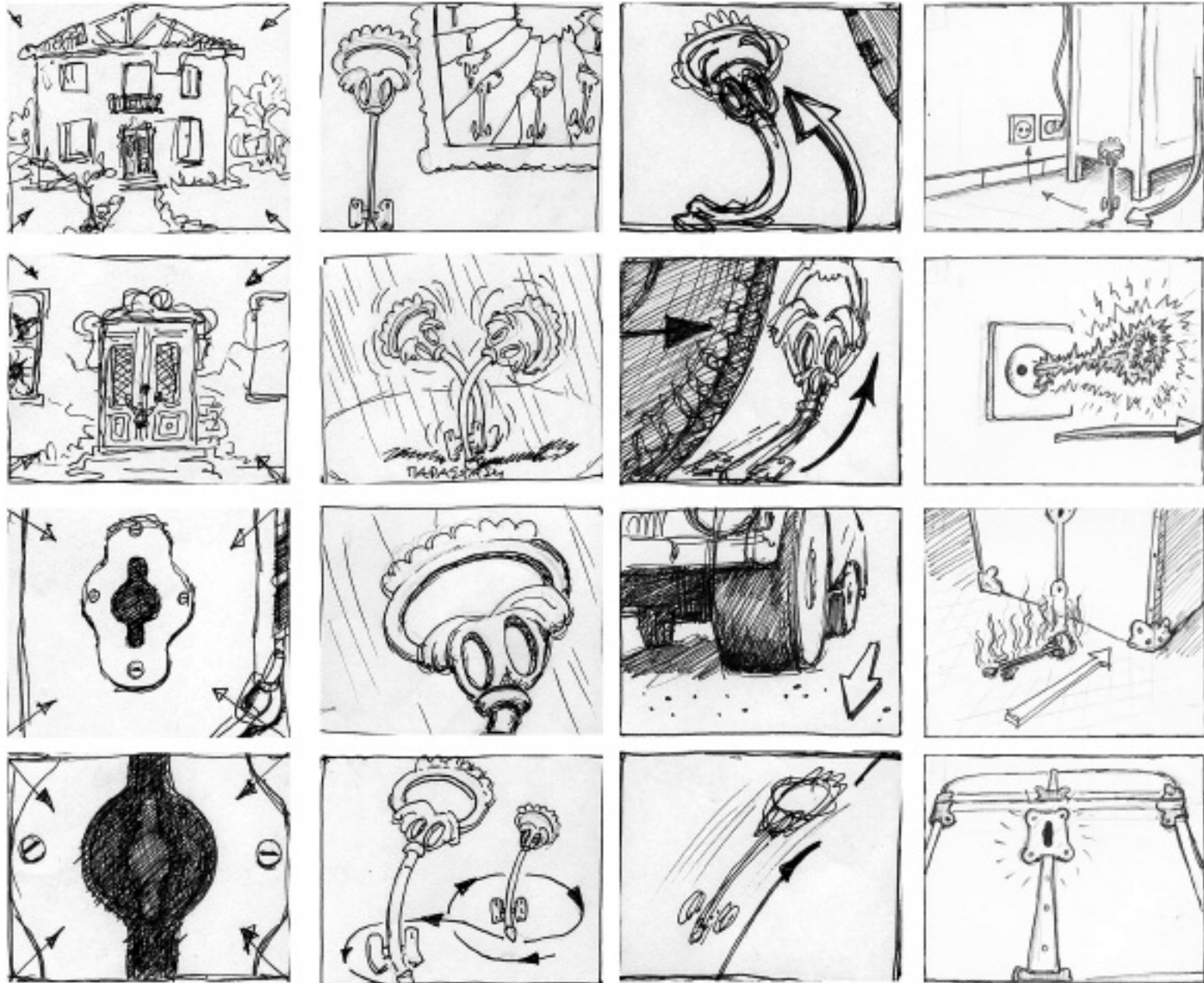
Ν' ακούμε και να βλέπουμε.

Καθαρά. ■

Αθανασία

Σε μια ιδιότυπη σκληρή μητριαρχική κοινωνία 40-50 χρόνια πριν. Ο τόπος είναι φτωχός και σκληρός όπως και οι άνθρωποι που τον κατοικούν, και οι νόμοι της μικρής κοινότητας συμβαδίζουν με τους νόμους της φύσης. Το ηφαίστειο που κοιμάται κι ανασαίνει κάτω από τα πόδια τους κρατά καλά κρυμμένα μνήμες παλιές, μυστικά και ψέματα. Η Αθανασία, δευτερότοκη κόρη, χωρίς δικαιώματα στην πατρική περιουσία, σύμφωνα με το παλιό έθιμο, όταν παντρεύεται η πρωτότοκη αδελφή της, την ακολουθεί στο σπίτι της ως ψυχοκόρη. Η πρωτότοκη, Γεωργία, είναι η επιλογή της κοινότητας, η δευτερότοκη Αθανασία, η επιλογή της φύσης. Πλάσμα δυνατό, πρόσωπο γήινο, που γυρεύει μια θέση στη ζωή και την αγάπη. Κάτω από την ίδια στέγη ξετυλίγεται ένας ιδιόμορφος, μυστικός και απαγορευμένος έρωτας. Η Αθανασία θα υποστεί τις συνέπειες και θα χαθεί για πάντα. Σαραντά χρόνια μετά, μία νεαρή γυναίκα έρχεται από την Νέα Υόρκη για να βρει τις ρίζες της, τον πατέρα που ποτέ δεν γνώρισε. Είναι η κόρη της Αθανασίας. Η αλήθεια πρέπει να δει το φως έστω και αν θα εξαφανιστεί αμέσως μετά.

Πρωταγωνιστούν: Μαρίνα Καλογήρου, Γιώργος Καραμίκος, Αγγελική Παπούλια, Βαγγέλης Μουρίκνης, Μαρίνα Κοέμ, Σταυρούλα Λογοθέτη, R. H. Thomson, Πατρίς Κουτσαύτης, Σενάριο-σκηνοθεσία: Πάνος Καρκαβεβάτος, Διεύθυνση Φωτογραφίας: Δημήτρης Κατσαϊτης, Σκηνογράφος-ενδυματολόγος: Κένι μακΚλέλαν, Μουσική: Γιώργος Ανδρέου, Μοντάζ: Γιάννης Χαλκιστάδης, Παραγωγή: VERGA FILM PRODUCTIONS, Συμπαράγωγοι: EKK, EPT, ODEON, FILMNET, NPS-Ολλανδική Τηλεόραση, Divine Media Group, New York, Διανομή: ODEON, Imagine Film Distribution. (σε έξι ευρωπαϊκές χώρες).

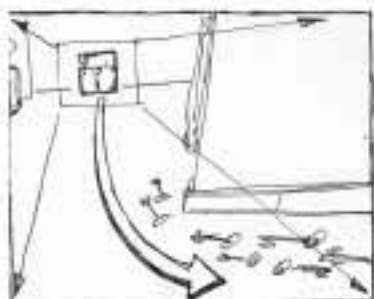
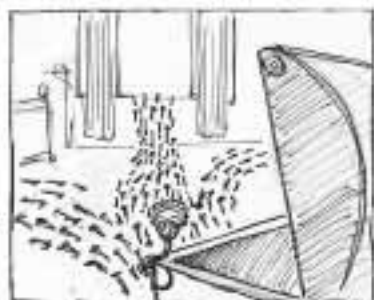

μικρού μήκους, μεγάλου δυναμισμού

Έχουν τη δική τους φωνή στο χώρο των φεστιβάλ. Δεν διεκδικούν τίποτα από τις ταινίες μεγάλου μήκους, γιατί έχουν τον δικό τους δυναμισμό – κάτι σαν τις ρώσικες κούκλες: μέσα σε μια μεγάλη κρύβεται μια μικρή...

της Μάγδας Τζενκινλή

Storyboard
από την ταινία
Το νόημα της ζωής

Το Φεστιβάλ Ταινιών Μικρού Μήκους της Δράμας είναι γι' αυτούς μια μεγάλη γιορτή και, συνάμα, μια μεγάλη πρόκληση. Οι περισσότερες από τις ταινίες που θα προβληθούν εκεί τον ερχόμενο Σεπτέμβριο, είναι ήδη έτοιμες και βρίσκονται στο στάδιο της τεχνικής επεξεργασίας. Κάποιες αναμένεται να ξεκινήσουν γυρίσματα μέσα στο μήνα ή δεν έχουν βρει ακόμα τον τίτλο. Στη Δράμα θα συναντήσουμε κάποιους ήδη γνωρίσιμους (και βραβευμένους) στο Φεστιβάλ, ενώ άλλους θα τους γνωρίσουμε για πρώτη φορά.

Στις σελίδες που ακολουθούν, προσπαθήσαμε να συγκεντρώσουμε τα όνειρα, τις ελπίδες, τους προβληματισμούς και τις ανησυχίες των μικρομηκάρων που, μέσα από την τέχνη του κινηματογράφου, δίνουν μια άλλη διάσταση στην πραγματικότητα όλων μας.

Ιστορίες κοινωνικής τρέλλας

Σ' ένα σύγχρονο αστικό περιβάλλον, η ζωή των ανθρώπων δεν θυμίζει σε τίποτα παιδικό παραμύθι.

When Fish Fly της Βίλκας Τζουράς

Μετά το *Soldier's Bride* (με θέμα έναν ομαδικό βιασμό στη Βοσνία) και το *Shadowboxer* (σχετικά με τη βία στις έφηβες), η Βίλκα Τζουράς επανέρχεται με μια ταινία για τις ανθρώπινες αξίες, μέσα από τη ζωή δύο φαινομενικά διαφορετικών γυναικών. Το *When Fish Fly* αναφέρεται σε μια νέα γυναίκα, την Άνια, που αναγκάζεται εξαιτίας της φτώχειας να κάνει μια μεγάλη αλλαγή στη ζωή της. Στην πορεία της συναντά μια άλλη ηλικιωμένη γυναίκα, την κυρία Φωτεινή, που πρόκειται να διαβεί ένα διαφορετικό μονοπάτι αυτό του θανάτου. Και οι δύο είναι εκπατισμένες γυναίκες. Η γηραιότερη είναι πολιτικός πρόσφυγας από την Κωνσταντινούπολη· η νεότερη, οικονομικός μετανάστης από την Πολωνία. Η ταινία δεν είναι πολιτικό παραμύθι· είναι η ιστορία δύο γυναικών που, ενώ προέρχονται από διαφορετικούς κοινωνικά και πολιτισμικά κόσμους, καταφέρνουν να συνδεθούν. Αντικατοπτρίζουν η μία την άλλη ως προς το ότι οι ζωές τους είναι χαραγμένες από την απώλεια: απώλεια της πατρίδας. Μέσα σ' αυτή την παράταιρη σχέση, η μία βοηθά την άλλη να βρει την αίσθηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας σ' έναν κόσμο που κυβερνιέται από το νόμο της επιβίωσης του ικανότερου.

Καλή χρονιά, μαμά! της Ιρίνας Μπόικο

Ένα σύγχρονο κοινωνικό πρόβλημα, αυτό της έλλειψης επικοινωνίας και της μοναξιάς, πραγματεύεται μέσα από την τελευταία της ταινία η Ιρίνα Μπόικο, ξεδιπλώνοντας τη σκληρή πραγματικότητα πέντε γυναικών. Η Αλεξάνδρα τρέχει αγχωμένη, προσπαθώντας να τα προλάβει όλα. Η Δήμητρα έχει γεροντική άνοια. Η Έλλη, μόνη και θλιμμένη, κάθεται στα σκαλιά της πολυκατοικίας. Η Γεωργία κλαίει κοιτώντας τον καθρέφτη. Η Άννα ετοιμάζει το πρωτοχρονιάτικο τραπέζι όπου σε λίγο θα μαζευτούν όλες...

Μ' ακούει κανείς; του Τάσου Γερακίνη

Η 10χρονη Νέλλη αρνείται την επικοινωνία με όλους και ζει αποκλεισμένη στο σπίτι της. Όταν η μητέρα της, Εύα, αναγκάζεται να λείψει απ' την Αθήνα, αφήνει τη φροντίδα της μικρής στη ρωσίδα οικιακή βοηθό τους, Γκαλίνα. Η έλλειψη του Λιόσα, του φίλου της Γκαλίνας, ανατρέπει την κατάσταση μέσα από μια σχέση συνεισφοράς και εμπιστοσύνης.

Εν θερμώ της Ανθής Νταουντάκη

Δύο άγνωστοι μεταξύ τους ήρωες στην ίδια πόλη, μια μέρα του Αυγούστου. Ο Μάνος, 20 χρονών, και ο Θανάσης, 50 χρονών, ταξιτζής. Και οι δύο περιφέρουν την πλήξη τους μέσα σε μια ρουτίνα που γίνεται όλο και πιο ασφυκτική, σε μια πόλη που γίνεται όλο και πιο εχθρική - μέχρι τη στιγμή της κρίσης που ο ένας γίνεται θύτης και ο άλλος θύμα, σε μια κωμικοτραγική καταδίωξη που τελειώνει το ίδιο παρανοϊκά όπως ξεκίνησε.

Μεταξύ φανταστικού και πραγματικού

Ιστορίες βασισμένες σε πραγματικά γεγονότα που θυμίζουν ταινία επιστημονικής φαντασίας, ή ασύλληπτες φανταστικές ιστορίες μιας κοντινής πραγματικότητας;

Όμος προς ενοικίαση του Δημήτρη Εμμανουηλίδη

Σε μια μελλοντική κοινωνία υπάρχει το επάγγελμα του «φίλου επί πληρωμή», του ανθρώπου που αναλαμβάνει να παρηγορεί και να στηρίζει σε δύσκολες στιγμές όσους το έχουν ανάγκη. Η ταινία παρακολουθεί τέσσερις μέρες από τη ζωή ενός τέτοιου επιτυχημένου επαγγελματία. Ένας μυστηριώδης θανατηφόρος ιός μαστιάζει τη μεγαλούπολη όπου ζει και εργάζεται. Τη στιγμή που πρέπει να κάνει το τεστ για τον ιό, αγωνιά όχι τόσο μπροστά στο φόβο για την ιατρική εξέταση, αλλά γιατί περιμένει τη Σελεστίν, την εξαφανισμένη για ένα χρόνο κόρη του, να του συμπαρασταθεί. Ο χρόνος απουσίας, όμως, έχει λειτουργήσει εις βάρος τους, και

κάθε ελπίδα επανασύνδεσης διαλύεται. Όταν το αποτέλεσμα του τεστ προκύπτει θετικό, ο ήρωας, εντελώς μόνος και αντιμέτωπος με το θάνατο, αναγκάζεται να καταφύγει στις υπηρεσίες ενός συναδέλφου, ενός «φίλου επί πληρωμή».

Η πυξίδα

του Μπουγιάρ Αλιμάνι

Βασισμένη σε αληθινά γεγονότα, **Η πυξίδα** εξιστορεί την υπόθεση μιας 19χρονης κοπέλας, της Μίρας, η οποία, εν μέσω μιας τρομερής βεντέτας, προσπαθεί να προστατέψει την οικογένειά της. Μετά την επίθεση που δέχονται οι γονείς της, και τις μεγάλες οικονομικές δυσκολίες που αντιμετωπίζουν, η Μίρα αναγκάζεται να αναλάβει αυτή τις υποχρεώσεις. Αρχίζει πια να παρατηρεί τον κόσμο, και βλέπει πως τα πάντα υπακούουν στη λογική του «Κανούν». Άνθρωποι και θεσμοί έχουν διαφθαρεί· ακόμα και οι οργανισμοί που έχουν συσταθεί ειδικά για να επιδιώκουν τη συμφιλίωση. Ενάντια σ' αυτή τη μαζική πηληθιότητα, η Μίρα ισορροπεί γενναϊόδωρα, παραμένοντας άνθρωπος...

Οσίκι

του Γιάννη Βεσπλεμέ

Όπως και στην τελευταία του ταινία, **Το γκοιλ**, έτσι και εδώ ο Γιάννης Βεσπλεμέ ακροβατεί μεταξύ ονειρικού και φανταστικού. Σε λίγες μέρες, ο Πέτρος θα πάει να ζήσει στο Λονδίνο. Η κοπέλα του και οι φίλοι του θα γιορτάσουν την αναχώρησή του μ' ένα πάρτι. Κάπου σ' αυτή την ιστορία θα εμπλακεί ο 15χρονος Φελιζόλι, μουσική ιδιοφυΐα, και το ανθρωπόμορφο ψάρι Οσίκι. Μια ιστορία τρεσάρων φίλων που αρχίζει με μια αποτυχημένη παρτίδα σκραμπλι και τελειώνει μ' ένα πάρτι όπου όλοι αισθάνονται ευτυχισμένοι - προς το παρόν...

Μαριονέτα

του Μίνωα Νικολακάκη

Σε μια απομονωμένη καλύβα, στην κορυφή ενός χιονισμένου λόφου, ζει ένας παιχνοδοποιός. Μοναδική ασχολία του, το σκάκι. Άλλωστε, έξω απ' την καλύβα του συμβαίνουν συχνά διάφορα «ανεξήγητα» φαινόμενα που τον κρατούν αποκλεισμένο μέσα. Ο παιχνοδοποιός χρειάζεται οπωσδήποτε έναν αντίπαλο. Δεν έχει άλλη λύση απ' το να τον κατασκευάσει ο ίδιος. Μια ξύλινη μαριονέτα. Πόσο καλός αντίπαλος μπορεί να είναι, όμως, μια άψυχη ξύλινη μαριονέτα; Εκτός αν...

Ηoy no vengo a cenar

του Θανάση Τότσικα

Η πρώτη του ταινία, **EXIT**, συμμετέσχε στο Φεστιβάλ του Κλημερόν-Φεράν, το 2006. Αυτή τη φορά, με σουρεαλιστικό τρόπο, δηλώνει: **Ηoy no vengo a cenar** (Απόψε δεν έρχομαι για δείπνο...) Σ' έναν noir κόσμο, όπου φίλοι και ερωμένες γίνονται σαρκαστικοί εχθροί και τα μυστηριώδη συναπαντήματα αγγελιοφόροι ενός προδεδικασμένου τέλους, ο ήρωας εις μάτην προσπαθεί να οδηγηθεί στη σεξουαλική του αναγέννηση, σε μια ταινία που φαντάζει φιλμικό πείραμα αυτοαναφοράς, τόσο για το θεατή όσο και, προπαντός, για τον ίδιο τον κεντρικό ήρωα. Η διήγηση αποτελεί μάλλον μια σουρεαλιστική οπτικοακουστική εμπειρία παρά το τρίπτυχο *Παρουσίαση - Πρόβλημα - Κάθαρση*. Η ταινία αρχίζει πολύ πριν κυλήσει το πρώτο καρτέ στην οθόνη.

μια διαρκής αναζήτηση

Το μυστήριο της ανθρώπινης ύπαρξης, οι διαπροσωπικές σχέσεις: ερωτήματα αναπάντητα που στοιχειώνουν τον κινηματογράφο

Στον κήπο

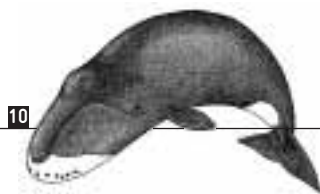
του Χρόνη Θεοχάρη

Μεταξύ ουρανού και γης, ανάμεσα σε θεωρίες για τη δημιουργία του κόσμου και σε μια προχωρημένη εγκυμοσύνη, ένα ζευγάρι κάνει βόλτα στον Εθνικό Κήπο. Η γυναίκα ξαπλώνει, κλείνει τα μάτια, και η περιπέτεια αρχίζει. Πώς θα γεννηθεί; Ο άντρας θα προλάβει να παραστεί στη γέννα; Η ζωή είναι γεμάτη αντιξοότητες, και η καθημερινότητα τούς θέτει εμπόδια. Και ανάπαυλα δεν υπάρχει, παρά μόνο για λίγο: στον κήπο!

Το νόημα της ζωής

του Γιάννη Ζιόγκα

Από τη στιγμή που ο άνθρωπος άρχισε ν' αποκτά συνείδηση, άρχισε και η αναζητήσή του για το νόημα της ζωής. Η ταινία μεταφέρει την αναζήτηση σ' ένα φαινομενικά άψυχο αντικείμενο: ένα κλειδί. Το φως, ως άγγιγμα μιας ανώτερης δύναμης, έρχεται να το ξυπνήσει. Εκείνη τη στιγμή, ο άνθρωπος αισθάνεται για πρώτη φορά τη μοναξιά. Η κλειδαρότρυπα, ως το έτερόν του ήμισυ, του γίνεται εμμονή. Μετά από πολλές περιπέτειες, βρίσκει πια τη δική του κλειδαρότρυπα. Ανοίγοντάς την, δεν πετυχαίνει παρά τον πολυπληθισιασμό της αναζήτησης.

- [1] Η πυξίδα
- [2] Μαριονέτα
- [3] Καλή χρονιά, μαμά!
- [4] Το πέρασμα
- [5] Όμμος προς ενοικίαση
- [6] Fifty
- [7] Hoy no vengo a cenar
- [8] Η έκταση που αναλογεί
- [9] Happy end
- [10] Οσίκι

Η έκταση που αναλογεί του Παναγιώτη Χριστόπουλου

Ένα υπεραστικό λεωφορείο κάνει στάση σε μια ερημιά. Δύο επιβάτες, άγνωστοι μεταξύ τους, εξασκούνται στην τέχνη της «κουβε-τουίλλας». Κτίζουν έναν κώδικα επικοινωνίας, που αναπόφευκτα θα καταλήξει σε αχρηστία μόλις οι επιβάτες κληθούν για επιβίβαση στο λεωφορείο, για να συνεχίσουν το ταξίδι ο καθένας με τον εαυτό του, στη σιωπή. Παράδοξα, όμως, οι λέξεις τελειώνουν γρηγορότερα. Οι δύο επιβάτες καλούνται πλέον να γεμίσουν το χρόνο της αναμονής επιδεικνύοντας, με τρόπο σωματικό, όσα κατάλαβαν από τη μεταξύ τους κουβέντα που προηγήθηκε.

στα όρια

Τρεις ταινίες πραγματεύονται από τη δική τους σκοπιά τα όρια των ανθρώπων σε ακραίες, αλλήλα και συνθήεις, καταστάσεις.

Fifty

του Θεόδωρου Χηλιάπα

Τέσσερις διαφορετικές ιστορίες γεννούν ένα ερώτημα: Τι είναι πιο σημαντικό, η ανθρώπινη αξιοπρέπεια ή ένα χαρτονόμισμα; Ένας τύπος εξαρτημένος απ' το τζόγο, οι άνθρωποι της εκκλησίας χωρίς ηθικούς φραγμούς, ένας επιστήμονας διατεθειμένος να πουλήσει τη συνειδησή του, και μια γυναίκα που δε διστάζει να πουλήσει το κορμί της, έχουν ως κοινό παρανομαστή το χρήμα. Για να φτάσει στα χέρια τους, αναγκάζονται να κλέψουν, να εξαγοραστούν, μέχρι και να σκοτώσουν.

Ένα κομμάτι κρέας

του Γιάννη Γαϊτανίδη

Μια ακραία ταινία δρόμου, με ήρωες έναν παππού και τις δύο εγγονές του. Η διαδρομή τους μέσα σ' ένα άγριο, ερημικό τοπίο, με την ελπίδα μιας καλύτερης ζωής. Όσο οι αντοχές δοκιμάζονται, η ανάγκη τους για επιβίωση ξεπερνά την προσωπική σχέση, και καθένας παίρνει τις αποφάσεις του.

Το πέρασμα

του Γιάννη Κατσάμπουλα

Σ' ένα χιονισμένο συνοριακό βουνό, ένας κυνηγός σκοτώνει σ' ένα τραγικό δυστύχημα έναν λαθρομετανάστη που πενούσε παράνομα τα σύνορα. Η σύγκυση, ο πανικός του και, κυρίως, οι τύψεις του με-

γαλώνουν όταν ανακαλύπτει δύο μικρά παιδιά, 8 και 12 χρόνων, κρυμμένα κοντά στο πτώμα του πατέρα τους, να τρέμουν απ' το φόβο και το κρύο. Ο κυνηγός θα οδηγήσει τα παιδιά στην ασφάλεια του κοντινού καταφυγίου, κι όλη τη νύχτα, δίπλα στο τζάκι, θα έρθει αντιμέτωπος με τις τύψεις του και τις ενοχές του, αλλήλα και με την αδεία προσπάθεια των παιδιών να εκδικηθούν το φόνο του πατέρα τους.

Προσοχή, έρωτας!

Όταν το ωραιότερο συναίσθημα αποκτά εγωιστικές διαστάσεις, προκαλεί πόνο, δυστυχία, ακόμα και θάνατο...

Happy end

του Νίκου Κουρμουλή

Ο Θοδωρής και η Σάρα είναι ένα ζευγάρι που έχει φτάσει στα όρια της αποσύνθεσης. Η Σάρα δεν τον θέλει πια κοντά της, αλλήλα είναι αδύναμη να τον διώξει μακριά. Ο Θοδωρής, εθισμένος στα ναρκωτικά, βρίσκει πρόσκαιρη διέξοδο στη Μίνα. Η Σάρα ανακαλύπτει την ταυτότητα της Μίνας ψάχνοντας το κινητό του Θοδωρή, και το μίσος την οδηγεί στο φόνο. Καλεί τον Θοδωρή μ' ένα δήθεν επείγον μήνυμα, φέρνοντάς τον προ τετελεσμένων γεγονότων. Ύστερα από ένα μικρό, αλλήλα έντονο, ξέσπασμα του Θοδωρή, το ζευγάρι αποφασίζει να εξαφανίσει το πτώμα. Αυτή η συνωμοσία θα τους φέρει πολύ κοντά...

Πρώτη φορά

της Μαρτίνας Πάσσαρη

Το χειμώνα του '99, ο Γιάννης είναι γοητευμένος από τη Χριστίνα. Όμως εκείνη είναι ερωτευμένη με τον καλύτερό του φίλο, τον Μιχάλη, κι έχει βάλει στοίχημα να κάνει έρωτα μαζί του για πρώτη φορά. Όλα τα παιδιά είναι μαθητές Λυκείου και παίρνουν μέρος σε μια θεατρική παράσταση. Σε μια πρόβα, η Χριστίνα ομολογεί τον έρωτά της στον Μιχάλη, αλλήλα αυτός αδιαφορεί. Ενώ η μητέρα του είναι στο νοσοκομείο, ο Μιχάλης εγκαταλείπει τις πρόβες. Η Χριστίνα αρνείται να παίξει με άλλον, και τον επισκέπτεται στο νοσοκομείο. Όταν ο Μιχάλης αρνείται ακόμα και να της μιλήσει, η Χριστίνα, το ίδιο βράδυ κάνει τελικά έρωτα για πρώτη φορά με ένα άλλο αγόρι. Μετά από λίγο καιρό, η Χριστίνα ξανασυναντά τον Μιχάλη. Η μητέρα του έχει πεθάνει, αλλήλα τίποτα δεν έχει αλλιάξει μεταξύ τους. ■

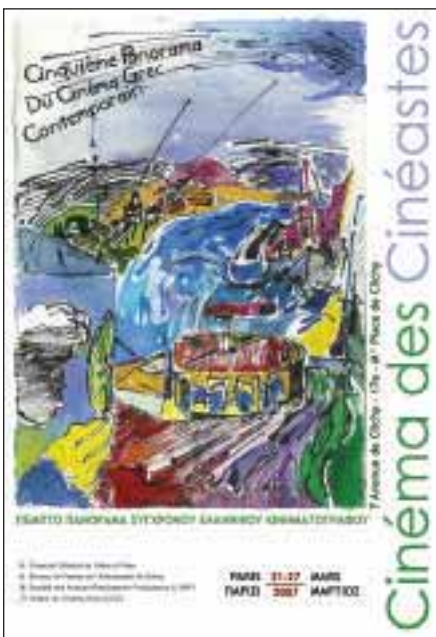
σινεμά α λα ελληνικά

Παρίσι, γενέτειρα του κινηματογράφου ως δημοσίου θεάματος και πρωτεύουσά του μέχρι και σήμερα. Κάθε εβδομάδα βγαίνουν 12-15 νέες ταινίες που έρχονται να προστεθούν στις εκατοντάδες άλλες (περίπου 400) που φιλοξενούν οι κινηματογραφικές αίθουσες

Τρίτη 20 Μαρτίου 2007: Cinéma des Cinéastes, Λεωφόρος Κηφισί: η ελληνική ταινία, μετά από μεγάλη απουσία, ξαναπαρουσιάζεται στη μαγευτική παριζιάνικη αίθουσα του Cinéma des Cinéastes. Είναι η πέμπτη φορά που γίνεται το Πανόραμα Σύγχρονου Ελληνικού Κινηματογράφου στο Παρίσι. Σήμερα είναι η έναρξη, στην οποία παρευρίσκεται και ο υπουργός Πολιτισμού Γιώργος Βουλγαράκης. Τις βραδιές που θα επακολουθήσουν, οι προβολές των 8 μ.μ. που γίνονται στη μεγάλη αίθουσα των 300 ατόμων, θα είναι γεμάτες. Ο Κώστας Γαβράς, παρών σε μία από τις τέσσερις πολύ επιτυχημένες προβολές του ντοκιμαντέρ του Μάρκου Γκαστίν, **Μασσαλία: μακρινή κόρη**, θα βιώσει τη θερμή ανταπόκριση του κοινού και, συγκινημένος, θα συγχραεί τον σκηνοθέτη για την ταινία του που κατά τη γνώμη του αξίζει να βρει διανομή στις αίθουσες.

Τετάρτη 28 Μαρτίου: Η Εβδομάδα Ελληνικού Κινηματογράφου τελειώνει. 2000 θεατές είδαν τις εννέα μεγάλλου και τις πέντε μικρού μήκους ταινίες που προβλήθηκαν στη διάρκεια των επτά ημερών. Για τους υπεύθυνους της αίθουσας θεωρείται μεγάλη επιτυχία. «Η επιτυχία μαρτυρεί την περιέργεια, το ενδιαφέρον και την επιθυμία του γαλλικού κοινού να γνωρίσει την ελληνική κινηματογραφία και, μέσα απ' αυτήν, να γνωρίσει την Ελλάδα, τη ζωή των Ελλήνων, τις χαρές και τους πόνους τους, τις επιθυμίες και την ευαισθησία τους· μ' άλλα λόγια, την ελληνική ταυτότητα» εκτιμά ο Κώστας Γαβράς.

Το Πανόραμα Ελληνικού Κινηματογράφου έγινε επιτυχία στη δουλειά του Ελληνικού Προξενείου στο Παρίσι· ειδικότερα, του Γενικού Προξένου, Γιώργου Πάζου, της κυρίας Λυδίας-Κηλαίρης Περίδη, του ΕΚΚ, των ελλήνων φοιτητών και αρκετών εθελοντών. Η Αγγελική Αρβανίτη, που επί σειρά ετών στηρίζει το Πανόραμα, υπογραμμίζει τη συμβολή του Προξενείου, γιατί σπάνια υλοποιούνται τέτοια προγράμματα με την πρωτοβουλία Προξένων: «Με τα λίγα οικονομικά μέσα που διαθέτουμε, τη συμβολή του ΕΚΚ (υποτιτλισμός ταινιών, εκτύπωση εντύπων, αφισών) και τη συμμετοχή της γαλλικής Association, καταφέραμε μέχρι σήμερα να δημιουργήσουμε ένα θεσμό σημαντικό στο Παρίσι, ο οποίος, δυστυχώς, δεν επανα-

λαμβάνεται κάθε χρόνο όπως θα έπρεπε» αναφέρει χαρακτηριστικά.

«Ο σκοπός αυτής της εκδήλωσης είναι να κάνει γνωστό τον ελληνικό κινηματογράφο στο γαλλικό κοινό. Πρέπει να πούμε ότι η πρώτη εκδήλωση, το 2000, ξεκίνησε με κοινό κυρίως τους Έλληνες που ζουν μόνιμα εδώ, και τους φοιτητές. Στη συνέχεια, όμως, χρόνο με το χρόνο, όλο και περισσότεροι Γάλλοι παρακολουθούν την εκδήλωση, κι ο αριθμός των θεατών αυξάνεται συνεχώς. Πιστεύουμε ότι το συγκεκριμένο συγκρότημα (Cinéma des Cinéastes), που διαθέτει 2 αίθουσες, μία των 300 και μία των 90 ατόμων, και ιδιαίτερα το γεγονός ότι ανήκει στον σύνδεσμο σκηνοθετών-παραγωγών, είναι ο ιδανικός χώρος για να μας φιλοξενεί».

Επιπλέον αναφέρει: «Έχοντας εργαστεί ένα χρονικό διάστημα στη διανομή των ταινιών και γνωρίζοντας αρκετούς αιθουσάρχες και διοργανωτές αντίστοιχων εκδηλώσεων, μπορώ να πω με βεβαιότητα ότι ένας τέτοιος θεσμός, που επαναλαμβάνεται σταθερά κάθε χρόνο –και μάλιστα, την ίδια χρονική περίοδο και στην ίδια αίθουσα–, μακροπρόθεσμα θα έχει ως αποτέλεσμα να κινήσει το ενδιαφέρον των γάλλων κινηματογραφιστών, παραγωγών και διανομέων».

Ο Κώστας Γαβράς αναφέρει χαρακτηριστικά παραδείγματα άλλων εθνικών κινηματο-

γραφιών (Ισπανία, Καναδάς, Ισραήλ) που κατάφεραν να διεισδύσουν στη γαλλική και, κατ' επέκταση, στην ευρωπαϊκή αγορά. «Δυστυχώς, μόνο η Γαλλία και το Παρίσι είναι το τελευταίο προπύργιο που αντιστέκεται στην απόλυτη κυριαρχία του αμερικανικού κινηματογράφου και των ευρωπαϊκών υπερπαραγωγών. Είναι η μοναδική πόλη στον κόσμο όπου προβάλλονται δεκάδες ταινίες από τον παγκόσμιο ανεξάρτητο κινηματογράφο, ενώ το 30% της διανομής το καταλαμβάνει η εγχώρια κινηματογραφία. Υπάρχει πληθώρα ανεξάρτητων αιθουσών που οι ιδιοκτήτες τους τις κρατάνε με νύχια και με δόντια, αρνούμενοι συστηματικά να προβάλλουν ταινίες που επιβάλλουν οι μεγάλες πολυεθνικές εταιρίες διανομής. Και, φυσικά, υπάρχει το αντίστοιχο κοινό που με συνέπεια ανταποκρίνεται και συνειδητά αρνείται να δει ταινία στα μεγάλα συγκροτήματα αιθουσών.»

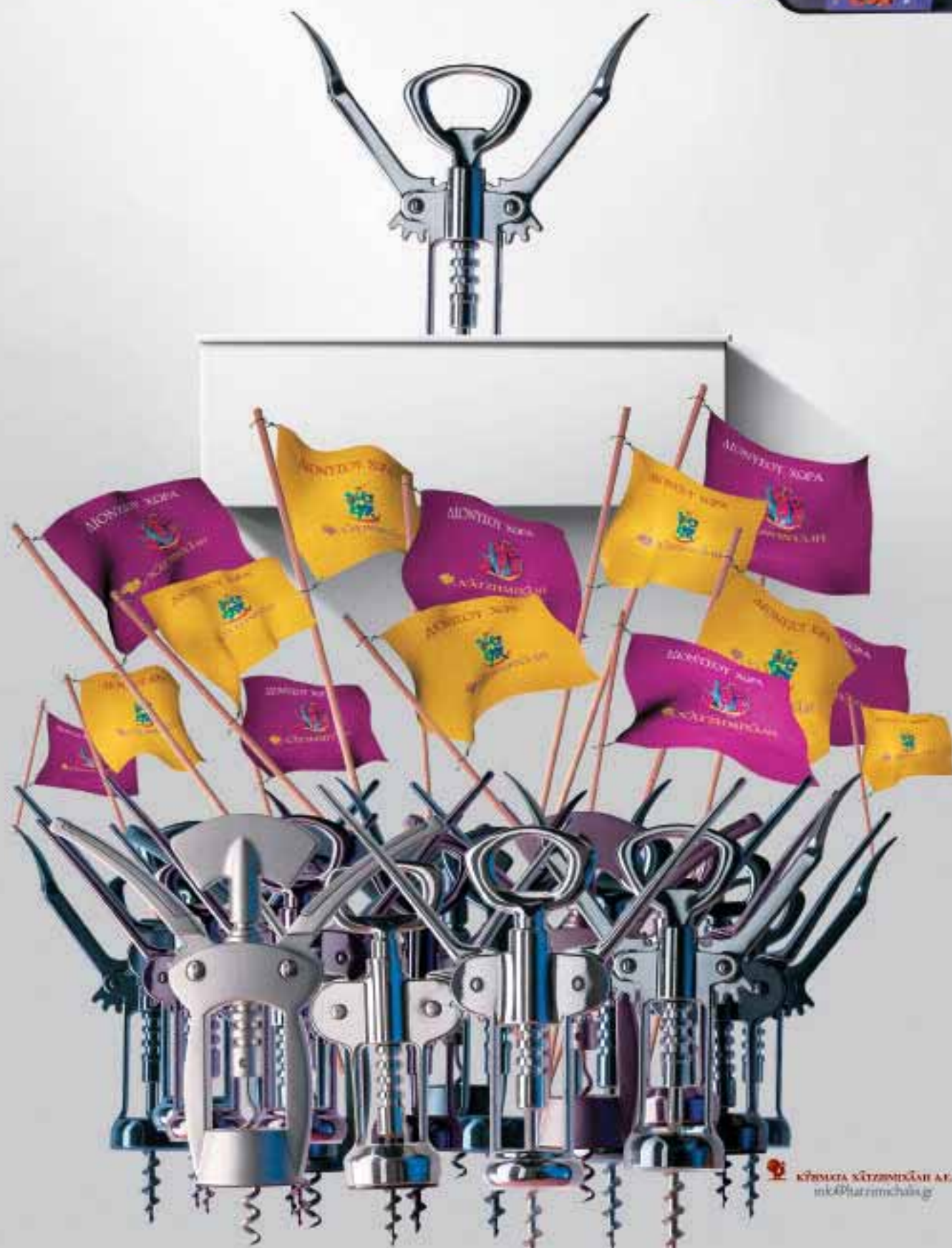
Συνοψίζοντας, ο Κώστας Γαβράς πιστεύει ότι το κοινό υπάρχει, φτάνει να του προτείνουμε ελληνικές ταινίες. «Η άποψή μου είναι ότι πρέπει αυτή η προβολή ταινιών να ταξιδέψει και σε άλλες πόλεις της Γαλλίας... Η παροιμία λέει: "Τρώγοντας έρχεται η όρεξη". Παραφράζοντάς την, θα έλεγα για τις ταινίες ότι η όρεξη έρχεται βλέποντας ταινίες – ελληνικές ταινίες, εννοώ. Το έχουμε δει να γίνεται στη Γαλλία με ισπανικές, καναδικές, αφρικανικές κ.ά. ταινίες που πέρασαν από το στάδιο των στιγμιαίων παρουσιών στην εμπορική διανομή στις αίθουσες και στην αγορά από τηλεοπτικά κανάλια. Πιστεύω βαθιά στην ανάγκη εκδηλώσεων όπως τούτη του Cinéma des Cinéastes, έστω και μία φορά το χρόνο. Ο κινηματογράφος είναι η εικόνα μιας χώρας. Είναι και η εικόνα του βάρους που η Πολιτεία παραχωρεί στον πολιτισμό της».

Info: Την αφίσα του Πανοράματος έχει φιλοτεχνήσει ο Άλκης Πεππράκος.

Το Πανόραμα Σύγχρονου Ελληνικού Κινηματογράφου πραγματοποιήθηκε από τις 20-28 Μαρτίου και προβλήθηκαν οι ταινίες: **Μασσαλία: μακρινή κόρη** του Μάρκου Γκαστίν, **Η καρδιά του κτήνους** του Ρένου Χαραλαμπίδη, **Είναι ο θεός μάγειρας**, του Στέργιου Νιζήρη, **Πεθαίνοντας στην Αθήνα** του Νίκου Παναγιωτόπουλου, **Όρες κοινής ψυχίας** της Κατερίνας Ευαγγελιάκου, **Τσίου** του Μάκη Παπαδημητράτου, **Το όνειρο του Ίκαρου** του Κώστα Νάτσι, **Η χωριδιά του Χαριτίωνα** του Γρηγόρη Καραντινάκη, και οι μικρού μήκους: **Μια ζωή σαν άλλη** του Ζαφείρη Χαϊτίδη, **Τα σαηγκάρια της Λουβούς** του Παναγιώτη Φαφούτη, **Προστασία** του Χρήστου Νικολέρη, **The Mirror Stage** του Σπύρου Σιάκα, **Το σπίτι με τις ελιές** της Θούλης Δοσίου.

Διονύσου Χώρα

σε αυτή τη χώρα το "θα" για τη διασκέδαση και το κέρδι
δεν είναι υπόσχεση είναι δεσμευση

όταν το σεληλιόιντ χορεύει στο σκοτάδι

«Δε χρειάζεσαι μάτια για να δεις...» Το ξέρω: εκ πρώτης όψεως, η ατάκα από το *Χορεύοντας στο σκοτάδι* του Λαρς φον Τρίερ μοιάζει με αφελή καλλιγνωισμό για όσους μοιράζονται την ίδια πραγματικότητα με τους υποηθείους, αλλά σ' ένα διαρκές fade out

του Κωνσταντίνου Σαμαρά

Κι όμως, ο δανός σκηνοθέτης, που υπηρέτησε για ένα φεγγάρι το διαβόητο Δόγμα 95, γνωρίζει πώς ν' αντικρίσει χωρίς υπεκφυγές ακόμα κι ένα ζευγάρι μάτια που σταδιακά χάνουν τις δυνάμεις τους: μέσω της πολύχρωμης, πολύβουης και ηθελημένα μελοδραματικής ιστορίας μιας μετανάστριας (η Μπιγιork σε ρόλο ζωής) που οδηγείται βασανιστικά στην τύφλωση και, τελικά, σε μια σπαρακτική κραυγή.

Γιατί επέλεξα ως αφετηρία για τούτο το αφιέρωμα την ταινία του Τρίερ; Ίσως γιατί συλληλαμβάνει όσο καμιά άλλη το παράδοξο, η κατ' εξοχήν τέχνη του φωτός και των κινούμενων εικόνων να αιχμαλωτίζει την έκλειψη τους: ίσως, επίσης, επειδή περικλείει σ' ένα εκτυφλωτικό (και να με συγχωρείτε, αλλά δεν το αναφέρω με την επιπολαιότητα του λογοπαιγνίου) πακέτο όλα τα επιμέρους κινηματογραφικά είδη που, όπως θα δούμε παρακάτω, πασχίζουν από διαφορετικές οδούς να συλλήβουν το ιερό άγνωστο μιας ζωής συντονισμένης σε 4 αισθήσεις.

Μελόδραμα;

Όπως θα ήταν αναμενόμενο, η τύφλωση χρησιμοποιείται αρκετά συχνά στη μεγάλη οθόνη ως μελοδραματικό όχημα εύκολων συμβολισμών και δακρύων. Προσπερνάμε τις ανάξιες αναφορές περιπτώσεις (πολλές από τις οποίες απαντώνται και στην εθνική μας κινηματογραφία) κι αναφερόμαστε ενδεικτικά τις αξιοπεριεπότερες: το *Places in the heart* του Ρόμπερτ Μπέντον, για παράδειγμα, δράμα ευγενών προθέσεων, που εκτυλίσσεται σε μια μικρή πόλη του Τέξας. Εδώ, ένας τυφλός (Τζον Μάλκοβιτς) προστίθεται σε μια πινακοθήκη «προβλημάτων» και εν γένει μη αποδεκτών χαρακτήρων, που οδηγούνται σε μια κάπως εκβιαστική και ουτοπική συμφιλίωση. Στο τεντωμένο σχοινί του μελοδραματισμού βαδίζει και το *Ice castles*, όπου ταλαντούχα αθλήτρια των παγοδρομίων κάνει την όρασή της εξαιτίας τραγικού

ατυχήματος, αλλά αρνείται να το βάλει κάτω. Αντίθετα, στα όρια της παραίτησης κινείται πια ο τυφλός πρώην αξιωματικός στο *Άρωμα γυναίκας*, αλλά με διαφορετική διαχείριση της απελπισίας του σε καθεμία από τις δύο εκδοχές της ταινίας. Στο αριστουργηματικό ιταλικό πρωτότυπο σε σκηνοθεσία Ντίνιο Ρίζι, ο ήρωάς του (Βιτόριο Γκάσμαν) είναι απερίφραστα πικρόχολος, φλερτάροντας σχεδόν με τον κίνδυνο να γίνει αντιπαθής στον θεατή. Στο αμερικανικό ριμέικ, οι γωνίες έχουν αμβλυνθεί, κι ο Αλ Πατσίνιο διοχετεύει το τεράστιο ερμηνευτικό του ταλέντο σε πιο αποδεκτές οδούς, με την επικουρία εμβληματικών σκηνών που υπαινίσσονται τη σχεδόν μεταφυσική ανάπτυξη ενός διαισθητικού υποκατάστατου της όρασης (η σκηνή της ξέφρενης οδήγησης, αλλά και, κυρίως, αυτή του χορού). Με τους υπόγειους όρους του αμερικανικού μελό, ο τυφλός αξιωματικός ξεορκίζει τελικά την αυτοκτονία.

Σε άλλες αμερικανικές ταινίες, τα διλήμματα είναι λιγότερο προφανή και, άρα, πολύ πιο βασανιστικά: κυρίαρχο παράδειγμα, το *The miracle worker* του Άρθουρ Πεν, ίσως την κορυφαία ταινία πάνω στην τύφλωση. Δουλεύοντας πάνω στην ούτως ή άλλως συνταρακτική ιστορία της τυφλής και κωφάλαλης Έλεν Κέλερ, ο Πεν διασχίζει με μαεστρία το ναρκωπέδιο των εύκολων συγκινήσεων (και οι νάρκες δεν είναι λίγες στην προκειμένη περίπτωση), για να αποδώσει τον τίτλιο αγώνα μιας δασκάλας (Αν Μπάνκροφτ) να «ξεκλειδώσει» μια παιδική ψυχή που αδυνατεί να δώσει σημαία ζωής. Υπέροχη η διείσδυση στις θρυμματισμένες εικόνες της Κέλερ (την υποδύεται η καταπληκτική Πάτι Ντιουκ), όπως και στο σύνολό της η κοπιώδης και ισορροπημένη απόδοση του «θαύματος» για το οποίο κάνει λόγο ο τίτλος.

Σπουδαιότερο από κάθε θαύμα, ωστόσο, είναι το ταξίδι του Τσάρλι Τσάπλιν μέσα από μεγαλοαστικά σαλόνια, αγώνες μποξ και κάθε λογής αναποδιές, έτσι ώστε η εκλεκτή

της καρδιάς του, τυφλή ανθοπώλισσα, να δει κάποτε τα *Φώτα της πόλης*. Πράγματι, το φινάλε της μικρής, αλλά λιτρωτικής, επαφής ανάμεσα στον αηλητάκο και τη γυναίκα (ο Τσάπλιν το γύρισε 342 φορές!) σπάει τα καλλούπια του «συγκινητικού χάπι εντ» και κάνει ακόμα και τον θεατή ναιώθει ότι για πρώτη φορά «βλέπει» τόσο έντονα μια κινηματογραφική εικόνα να σκίζει το πανί.

Αναζητώντας το χαμένο φως

Φυσικά και τα *Φώτα της πόλης* δεν είναι η μοναδική ταινία που παρακολουθεί την πορεία ενός τυφλού ήρωα στην αντίπερα όχθη, όπου τον περιμένουν τα δειλά βήματα στον κόσμο της όρασης. Το σχετικά πρόσφατο *At first sight*, για παράδειγμα, αν και δεν διακρίνεται για τις συνολικές κινηματογραφικές του αρετές, συλληλαμβάνει με αρκετή ευστοχία το ιδιότυπο «τραύμα» που κληροδοτεί αυτή η μετάβαση. Όταν ο –τυφλός για όλη του σχεδόν τη ζωή– ήρωας που υποδύεται ο Βαλ Κίλμερ, πείθεται από την αγαπημένη του να επιχειρήσει την έξοδο από το τούνελ της τύφλωσης, κατανοεί ότι ακόμα και η αναπηρία του αποτελούσε ένα είδος βοήθικου άηλοθι. Οπωσδήποτε δεν είναι εύκολο να προσάψουμε καμιά κατηγορία, τη στιγμή που συνειδητοποιούμε ότι η προσαρμογή στον κόσμο της όρασης αποτελεί ένα είδος αναγέννησης και ξεκινήματος απ' το μηδέν.

Μια πολυετής και σαφώς πιο περίπλοκη πορεία προς την ανάκτηση της όρασης βρίσκεται και στο κέντρο του *La symphonie pastorale*, μιας από τις εξέχουσες ταινίες του γαλλικού ποιητικού ρεαλισμού. Η σχέση ενός προτεστάντη πάστορα με μια ορφανή τυφλή κοπέλα που θα την αναθρέψει σαν παιδί του, θα την ερωτευτεί ασύνειδα και, τελικά, θα τη βοηθήσει να δει για πρώτη φορά, βρίσκεται ενταγμένη σ' ένα ηλαίσιο τραγικό, με μια συγκινητική, αλλά ηθικά συζητήσιμη, οπτική πάνω στην τύφλωση.

[1] Χορεύοντας στο σκοτάδι [2] Τα φύλλα της πόλης
[3] Άρωμα γυναίκας [4] Miracle worker [5] Tommy [6] Blink

Παίζοντας στα τυφλά

Αντίθετα με τις παραπάνω ενστάσεις, μάλλον δεν υπάρχει τίποτα το ηθικά μεμπτό σε μια έντιμη, απαλλοτριωμένη από κυδαιότητες χρήση της εν λόγω αναπηρίας χάριν (αυτο)σαρκασμού· σαν αυτόν που αποτελεί το αιώνιο καταφύγιο του Γούντι Άλεν, ο οποίος στο **Παίζοντας στα τυφλά** υποδύεται ένα alter ego του, αναγκασμένο να σκηνοθετήσει την επόμενη ταινία του σε κατάσταση προσωρινής τύφλωσης. Με πολλαπλούς στόχους (πρώτος απ' όλους, ο εαυτός του), τα βέλη του αγέραστου εβραιοαμερικανού σκηνοθέτη. Και κάθε κωμικό του γκαγκ έχει μια ιδιόζουσα, αλλήλα κατά βάθος κρυστάλλινη, ηθική. Εξίσου προσεκτική, αν και λιγότερο αποτελεσματική σε καθαρά κωμικό επίπεδο, η αλληλεπίδραση ενός τυφλού (Ρίτσαρντ Πράιор) μ' έναν κουφό (Τζιν Ουάιλντερ) στο **See no evil, hear no evil**. Αλληλοσυμπληρούμενοι οι δύο χαρακτήρες, μετατρέπονται... αθροιστικά στον ιδανικό μάρτυρα μιας δολοφονίας, αλλήλα και σε ευάλωτο στόχο για όποιον τη διέπραξε.

Στη σφαίρα του μύθου

Παραδοξοτήτων συνέχεια, με την εκκωφαντική ροκ όπερα **Tommy**: τη σουρεαλιστική εξιστόρηση της γεμάτης τραύματα παιδικής ηλικίας ενός αγοριού που βρέθηκε μπροστά στη δολοφονία του πατέρα του και πιέστηκε από τη μητέρα του να ξεχάσει όσα είδε και άκουσε, με συνέπεια να οδηγηθεί ψυχοσωματικά στην τύφλωση και την κώφωση. Εκεί όπου αρχίζουν τα τραγελαφικά και παντελώς ανεξήγητα της υπόθεσης, είναι όταν ο μικρός Τόμι αναδεικνύεται σε εξπέρ του φλίπερ και, στη συνέχεια, αποθεώνεται ως νέος Μεσσίας από τις στρατιές των οπαδών του. Άγνωστες οι βουλές του συγκροτήματος Who, στο μιούζικαλ των οποίων βασίστηκε η ταινία του Κεν Ράσελ. Όπως και να το κάνουμε, κάπως πιο ευεξήγητος είναι ο μύθος της τύφλωσης του Οιδίποδα, από τον οποίο εκκινεί ο Παζολίνι (**Οιδίπδας**) για να επιχειρήσει μια ανάγνωση σημει-

ολογικά, ψυχαναλυτικά και μαρξιστικά φορτισμένη. Αξίζει ν' αναφέρουμε τη συνταρακτική σκηνή του τέλους, κατά την οποία ο τυφλός Οιδίπους μεταφέρεται στη σύγχρονη εποχή υποβοηθούμενος από ένα μικρό αγόρι. Χωρίς να προδίδω περαιτέρω στοιχεία, σε μιαν αντίστοιχη μετάβαση αναλαμβάνει άκρως κρίσιμο ρόλο η τυφλή Μηράις Ντάιλας Χάουαρντ στο **Σκοτεινό χωριό** του Μ. Νάιτ Σιάμαλαν· ίσως γιατί αυτή μπορεί να «κοιτάξει» πέρα από τους ψεύτικους δαίμονες που οδηγούν ένα χωριό στο σκοταδισμό και την απομόνωση (άλλο αν η στάση του σκηνοθέτη είναι τουλάχιστον πονηρή).

Στον αντίποδα του Σιάμαλαν, καταλυτική είναι η διαύγεια του μύθου που αφηγείται ο Τσεν Κάιγκε στο **Life on a string**. Κρυμμένη μέσα σ' ένα μουσικό όργανο, η γιατριά κατά της τύφλωσης θα αποκαλυφθεί μόνο όταν σπάσουν και οι χίλιες χορδές του: αυτή είναι η ευχή και κατάρα που αφήνει ο σοφός γέροντας στον μαθητή του, και η ανακάλυψη του ίδιου μοτίβου κινηματογραφείται από τον Κάιγκε με μια ευλάβεια τόσο απείρητη, που προκαλεί δέος.

Γεωγραφικά γειτονική του Κάιγκε και η ιαπωνική παράδοση του τυφλού σαμουράι, που αποκρυσταλλώθηκε στη ληϊκή παράδοση με το όνομα του Ζατόιτσι. Από τις ντουζίνες των κινηματογραφικών μεταφορών με πρωταγωνιστή τον τυφλό μετρ του σπαθιού, ξεχωρίζει η πρόσφατη ομότιτλη ταινία του Τακέσι Κιτάνο: ένας υπέρ-θεαματικός φόρος τιμής στον ήρωα που ανακαλύπτει την όραση σ' αυτό που οι Ιασοί της Ανατολής θα ονόμαζαν «τρίτο μάτι». Τέλος, σαν δυτικός συγγενής του Ζατόιτσι μοιάζει και ο τυφλός ήρωας του **Blind fury**, ένας Αμερικανός που τυφλώθηκε στο Βιετνάμ, αλλήλα έγινε εξπέρ των πολεμικών τεχνών χάρη στους ντόπιους, και τώρα γυρίζει στη μαμά-πατρίδα για ξεκαθάρισμα λογαριασμών.

Σασπένς στο σκοτάδι

Πέρα από ξιφομαχίες και παραπλήσιες σκηνές δράσης, η τύφλωση μπαίνει ενίοτε και

στην υπηρεσία του καθαρόαιμου σασπένς. Η επιλογή δεν ξαφνιάζει, καθώς διευκολύνει απόλυτα τη συνήθη κινηματογραφική τακτική της απόκρυψης και του γενικότερου «θολώματος των νερών» – μια τακτική, που την επιλέγουν ταινίες όπως το **Blind terror**, με την τυφλή Μία Φάρουο να απειλείται στην ήσυχη φάρμα της, το **Wait until dark**, με την Όντρι Χέιμπορν σε παρόμοιες περιπέτειες, και το **Blink**, με την προβληματική όραση της Μάντλιν Στόου να δυσαθεραίνει την εξιχνίαση ενός εγκλήματος. Πολύ συχνά, η κάμερα υιοθετεί την οπτική της ηρωίδας και βυθίζεται στο σκοτάδι της, χωρίς ν' αποφεύγει πάντα τις «φτηνές» λύσεις, αυτές που αποφεύγει όπως ο διάολος το λιβάνι η παρακάτω ταινία, η οποία δικαιούται να αποτελέσει κατακλιδα στο παρόν αφιέρωμα.

Ο λόγος για το **Χρώμα του παραδείσου** του Ιρανού Ματζίντ Ματζίντι, που υπερβαίνει την κατηγοριοποίηση της ταινίας με τυφλό ήρωα και γίνεται μία από τις λίγες που θα μπορούσαν να βιωθούν ακόμα και χωρίς όραση. Τέτοιος είναι ο τρόπος με τον οποίο ο Ματζίντι έχει επενδύσει ηχητικά τη μιμιμαλιστική ιστορία ενός τυφλού αγοριού που, για να σου συστήσει το χρώμα του παραδείσου, θαρρείς και σε περνάει πρώτα μέσα από τους ήχους του. Ο μελοδραματισμός διαλύεται μέσα σε μια υπέροχη απλή αφήγηση, κι εγώ, αντί επιλόγου, θα κλείσω μ' ένα μονόλογο του μικρού Μοχάμεντ. Κρατήστε απ' αυτόν ό,τι θέλετε:

«Ο δάσκαλος μάς λέει ότι ο Θεός αγαπάει τους τυφλούς περισσότερο, επειδή δεν μπορούν να δουν. Αλλά εγώ του είπα ότι, αν ήταν έτσι, δε θα μας έκανε τυφλούς, για να μπορούμε να τον βλέπουμε. Κι ο δάσκαλος απάντησε: "Ο Θεός δεν είναι ορατός. Είναι παντού. Μπορείς να τον νιώσεις. Τον βλέπεις με τις άκρες των δακτύλων σου". Τώρα ψάχνω παντού για τον Θεό, μέχρι τη μέρα που τα χέρια μου θα τον ακουμπήσουν και θα του πουν τα πάντα, ως και τα μυστικά που φυλάω στην καρδιά μου». ■

οικο-λογική και ευαισθησία

Το Ecofilms δεν είναι απλώς ένα φεστιβάλ σε αποχρώσεις του πράσινου. Η έντονη οικολογική του συνείδηση όχι μόνο δεν περιορίζει καθόλου τον θεματικό του προσανατολισμό, αλλά και τολμάει να διατυμπανίζει τις «πολιτικές» του πεποιθήσεις, εξοστρακίζοντας κάθε ίχνος τηλεοπτικού ζωοφιλικού ντοκιμαντέρ και εστιάζοντας το φακό σε φλέγοντα κοινωνικά ζητήματα. Να το πιστέψουμε;

της Δέσποινας Παυλάκη

A Killer Bargain

Knowledge Is Only the Beginning

Ναι, γιατί, όταν η καλλιτεχνική διεύθυνση ανήκει σε μια εν ενεργεία ντοκιμαντερίστρια, τη Λουκία Ρικάκη, η ευθύνη του δημιουργού απέναντι στο κοινωνικό σύνολο έχει διπλάσια βαρύτητα. «Ακόμα και σ' ένα χαριτωμένο animation που μιλάει για το κλίμα με τον πιο τρυφερό τρόπο, υπάρχει πολιτική τοποθέτηση. Στόχος του φεστιβάλ είναι να προβάλει ταινίες ανήσυχων ανθρώπων που θέλουν να είναι συμμετοχοί στα κοινά, επιστρέφοντας στην κοινωνία κάτι απ' όσα τους έχει προσφέρει» τονίζει.

Με 98 ταινίες από 32 χώρες, το Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου και Εικαστικών Τεχνών της Ρόδου – Ecofilms διατρέχει κάθε είδους γεωγραφία, για να σταθεί τελικά στα εσωτερικά μας τοπία, ανοίγοντας νέα παράθυρα σκέψης σε όσους επισκεφθούν τη Ρόδο μεταξύ 19 και 24 Ιουνίου.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑΣ

Μέσα από το ιδεολογικό πρίσμα που υπαγορεύει η οικολογική συνείδηση, το Ecofilms εξετάζει ένα από τα σημαντικότερα προβλήματα του σύγχρονου πολιτικού στίβου, τις συνθήκες και την ανεύρεση εργασίας, από τέσσερις διαφορετικές οπτικές γωνίες. Με αφετηρία ένα δανέζικο σουπερμάρκετ, ο Τομ Χάινεμαν αποφασίζει να διαπιστώσει με τα ίδια του τα μάτια γιατί πωλούνται τόσο φτηνά οι βαμβακερές πετσέτες! Το **A Killer Bargain**, αποφασισμένο να μάθει όλα όσα δεν αναγράφονται στην ετικέτα, αποκαλύπτει μια αλυσίδα εγκλημάτων εναντίον του ανθρώπου και του περιβάλλοντος. Τι κάνει ένας τυπικός 28χρονος Ινδός στην Καλκούτα, που ονειρεύεται να ξεφύγει απ' τη μιζέρια της καθημερινής του ζωής; Προσποιείται πως είναι Αμερικάνος για μεγάλες πολυεθνικές που κάνουν telemarketing μέσω Ινδίας για να μειώσουν τα έξοδά τους. Το **Calcutta Calling** δίνει μια νέα διάσταση στην έννοια παγκοσμιοποίησης που σαρώνει απ'

άκρη σ' άκρη τον πλανήτη. Λογοκριμένο από το Φεστιβάλ του Ντουμπάι, το **Under Construction** επισκέπτεται την πραγματικότητα αμέτρητων μεταναστών από αραβικές χώρες, που δουλεύουν ακούραστα για να συντηρήσουν το μύθο της πολυτέλειας των Αραβικών Εμιράτων. Σε κοινή μοίρα και οι παράνομοι παλαιστίνιοι οικοδόμοι του **9 Star Hotel**, που καταφεύγουν απελπισμένοι στο Ισραήλ για να συντηρήσουν τις οικογένειές τους, και καταλήγουν να ζουν σε αυτοσχέδια κουβούκλια από τσίγκο και πέτρες, έτοιμοι να σκορπιστούν στην παραμικρή υποψία σειρήνας.

Αντιδιαμετρικά αντίθετα εσωτερικά τοπία περιδιαβαίνουν δύο άλλες ενδιαφέρουσες συμμετοχές: την ελπίδα της συμφιλίωσης μέσα απ' την αρμονική συνεργασία υμνεί ο Πολ Σμάτζι στο **Knowledge Is Only the Beginning**, ενώ την πνευματική αποξένωση από τους γύρω, προσπατούμενο της διαβόητης θρησκευτικής οργάνωσης Opus Dei, σχολιάζει η ομώνυμη αποκάλυψη της Χιλιανής Μαρσέλλα Σάιτ Κάρες. Ένας διάσημος εβραϊός μάεστρος κι ένας εξίσου γνωστός παλαιστίνιος διανοούμενος δημιούργησαν μια συμφωνική ορχήστρα νέων με μουσικούς από το Ισραήλ και τις Αραβικές χώρες. Το **Knowledge Is Only the Beginning** δεν ισχυρίζεται ότι η μουσική είναι αρκετή για να αποκαταστήσει την ειρήνη ανάμεσα σε Ισραηλινούς και Άραβες, αλλά οδηγεί τουλάχιστον σε μια αμοιβαία κατανόηση. Αντίθετα, τη μεθοδική πνευματική απομόνωση καταγράφει η κάμερα της Κάρες, ιχνηλατώντας τα σημεία της τεράστιας εξουσίας της αυστηρά πειθαρχημένης σέκτας του Opus Dei στην κοινωνία, την πολιτική, την οικονομία και το εκπαιδευτικό σύστημα της Χιλής.

ΑΦΙΕΡΩΜΑΤΑ – ΠΑΡΑΛΛΗΛΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Ένα σπάνιο «ροδοκεντρικό» αφιέρωμα στον Αντώνη Πάχο, θρυλικό ντόπιο κινηματογραφιστή, θεματοφύλακα της οπτικοακουστικής μνήμης του νησιού από τα μέσα του περασμένου αιώνα. Τον περασμένο Σεπτέμβριο, παραχώρησε το τεράστιο κινηματογραφικό του αρχείο στο Φεστιβάλ που, με τη σειρά του, ανέλαβε την αποκατάσταση και την ψηφιοποίηση του αρχείου, με σκοπό να προβάλει κάθε χρόνο ένα μέρος του στα πλαίσια των προβολών.

Κινηματογραφικό προσκύνημα στον φιλέλληνα γάλλο σκηνοθέτη Ζαν-Ντανιέλ Πολέ, που αφιερώθηκε χρόνια στην αποτύπωση της ζωής των Δωδεκανήσων, με αποκορύφωση την **Τάξη**, που γύρισε στη Λέρο.

Φέτος εγκαινιάζεται και η συνεργασία του Διεθνούς Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Ρόδου με το Μεσογειακό Ινστιτούτο Κινηματογράφου και την Πινακοθήκη της Ρόδου, με παράλληλες προβολές ταινιών, καθώς και ένα διήμερο με θέμα: «Κινηματογράφος και Εικαστικές Τέχνες στην Τέχνη και την Εκπαίδευση».

ΣΤΑ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Μπορεί ο μέσος θεατής του Ecofilms να μη μετατραπεί αυτομάτως σε σκληροπυρηνικό ακτιβιστή, αλλά, αν στο επόμενο βήμα που θα κάνει, αλλάξει –έστω, λίγο– τη στάση του, τότε το Φεστιβάλ θα έχει πετύχει το σκοπό του, ακόμα κι αν η επίδραση κρατήσει μόνο μερικές ώρες... («As είμαστε ρεαλιστές!» θυμίζει η Ρικάκη.) Με αυτή την προοπτική, η διοργάνωση αποφάσισε να επενδύσει στα παιδιά, και εγκαινίασε πριν από δύο χρόνια το Eco-Kids, ένα φεστιβάλ κινηματογράφου για παιδιά, που μέχρι τώρα διεξαγόταν τον Απρίλιο. Φέτος, λένε να δοκιμάσουν το Σεπτέμβριο, επιμένοντας να μοιράζουν δωρεάν 6.000 εκπαιδευτικά kits στα σχολεία της Ρόδου, με δημιουργικές ασκήσεις για την προετοιμασία των μαθητών, οι οποίοι έχουν αρχίσει πλέον να πηγαίνουν μόνοι τους στο Φεστιβάλ, χωρίς να χρειάζεται να τους σύρουν οι γονείς τους! Αν, λοιπόν, στο μέλλον μετακινηθεί έστω και λίγο η οπτική γωνία απ' όπου παρατηρούσαν μέχρι τώρα τον κόσμο, ακόμα κι αν δεν αφιερώσουν το υπόλοιπο της ζωής τους στη διάσωση της καρτέτα-καρτέτα, το Ecofilms θα έχει δικαιωθεί! 🍷

ΠΕΝΤΕ ΟΙΚΟ-ΛΟΓΟΙ ΓΙΑ ΝΑ ΕΠΙΣΚΕΦΘΕΙΤΕ ΤΟ ECOFILMS

1 Για να διαπιστώσετε του λόγου το αληθές: Είναι δυνατόν να μην υπάρξει ούτε ένα ντοκιμαντέρ για κάποιο σπάνιο είδος που ζούσε ήρεμο στα βάθη της Αφρικής/Λατινικής Αμερικής/Αυστραλίας μέχρι που κάποιοι δαιμόνιοι σκηνοθέτες αποφάσισαν να το κάνουν ταϊνιά;

2 Γιατί η είσοδος είναι ΔΩΡΕΑΝ! Ναι: καλή διαβάσατε – και, σαν να μην έφτανε αυτό, δωρεάν διανέμεται και ο κατάλογος του φεστιβάλ.

3 Για τη χαλαρή «καλοκαιρινή» του ατμόσφαιρα που ταιριάζει γάντι με τις διακοπές σας. Έλεγχος δεν γίνεται στις αίθουσες, οι θεατές μπαينوβγαίνουν κατά βούληση, και κανείς δεν σου φωνάζει σσσσστ!

4 Για τον τολμηρό προγραμματισμό: σε μια στιγμή έμπνευσης, οι διοργανωτές του Φεστιβάλ αποφάσισαν να διαθέσουν τις πιο δημοφιλείς ζώνες σε «διαφορετικές» δημιουργίες. Τα Σαββατόβραδα στο Ecofilms δεν είναι αυτό που φαντάζεστε...

5 Γιατί αντιτίθεται συνειδητά στη λογική του επεκτατισμού (αρνείται δηλαδή να κάνει παράλληλες προβολές στην Αθήνα!). Η δράση του είναι συγκεκριμένη και ανάλογη των οικονομικών του δυνατοτήτων, στοχεύοντας κατά κύριο λόγο στη διατήρηση των στενών του σχέσεων με τους Ροδίτες. Όσοι το αγαπούν, ας πάρουν το ηλιοίο.

1947-2007

Ελληνικές Συμμετοχές στο Φεστιβάλ των Καννών

Οι έλληνες δημιουργοί ήταν παρόντες στη μεγάλη γιορτή του κινηματογράφου από τα πρώτα της βήματα. Στα 60ά γεννήθλια του φεστιβάλ έχουμε να θυμηθούμε πολλές σημαντικές στιγμές και ταινίες που σημάδεψαν την ιστορία του ελληνικού, αλλά και του παγκόσμιου, κινηματογράφου.

από τη Λίζα Λινάρδου

1951 Τελευταία αποστολή

του Νίκου Τσιφόρου (1949)

Διαγωνιστικό τμήμα

Η πρώτη επίσημη ελληνική συμμετοχή στο Φεστιβάλ. Ο Φίνος αφιερώνει την ταινία στον πατέρα του που εκτελέστηκε από τους Γερμανούς.

1952 Νεκρή Πολιτεία

του Φρίξου Ηλιάδη (1951)

Διαγωνιστικό τμήμα

Η ταινία, με πρωταγωνίστρια την Ειρήνη Παπά, δεν είχε εισπρακτική επιτυχία - για τα δεδομένα της εποχής, βέβαια (77.973 εισιτήρια!).

1954 Κυριακάτικο ξύπνημα

του Μιχάλη Κακογιάννη (1953)

Διαγωνιστικό τμήμα

Η πρώτη σκηνοθετική δουλειά του Μιχάλη Κακογιάννη έγινε ύστερα από παραγγελία του Δημήτρη Χορν για την προβολή του επιτυχημένου θεατρικού θιάσου που είχε ο ίδιος με την Έλλη Λαμπέτη και τον Γιώργο Παππά. Οι εξωτερικές λήψεις έγιναν στην Αθήνα, ενώ οι εσωτερικές, στα αιγυπτιακά στούντιο «Νάχας» (Κάιρο).

1955 Στέλλα

του Μιχάλη Κακογιάννη (1955)

Διαγωνιστικό τμήμα

Ο Κακογιάννης επιστρέφει με τη θρυλική Στέλλα και καθιερώνει τη λαϊκή μουσική και τα μπουζούκια στις ελληνικές ταινίες. Η Μελίνα, στην πρώτη της κινηματογραφική εμφάνιση, προκαλεί αίσθηση, ενώ η Επιτροπή του Φεστιβάλ διχάζεται ανάμεσα σ' αυτήν και την Μπέτσι Μπλερ για την ερμηνεία της στην ταινία Μάρτυ του Ντέλμπερτ Μαν. Τελικά, δεν δόθηκε καθόλου βραβείο γυναικείας ερμηνείας.

1956 Το κορίτσι με τα μαύρα

του Μιχάλη Κακογιάννη (1956)

Διαγωνιστικό τμήμα

Η Έλλη Λαμπέτη χαρακτηρίζεται από τον διεθνή Τύπο ως η νέα Γκάρμπο και συγκαταλέγεται ανάμεσα στις πέντε ωραιότερες και πιο προικισμένες νέες ηθοποιούς.

1958 Το τελευταίο ψέμμα

του Μιχάλη Κακογιάννη (1958)

Διαγωνιστικό τμήμα

Πρώτη συνεργασία του Φίνου με τον Κακογιάννη. Η ταινία έκανε καριέρα στο εξωτερικό με τίτλο A Matter of Dignity.

1959 Ματωμένο ηλιοβασίλεμα

του Ανδρέα Λαμπρινού (1959)

Διαγωνιστικό τμήμα

Οι ξένοι παραγωγοί εντυπωσιάζονται από τον ζεν-πρεμιέ Σπύρο Φωκά, ο οποίος στη συνέχεια θα ακολουθήσει διεθνή καριέρα.

1960 Ποτέ την Κυριακή

του Ζυλ Ντασέν (1960)

Διαγωνιστικό τμήμα

Βραβείο Α' γυναικείου ρόλου στη Μελίνα Μερκούρη, εξ ημισείας με τη Ζαν Μορό για την ερμηνεία της στην ταινία Moderato Cantabile του Πίτερ Μπρουκ.

1961 Μανταλένα

του Ντίνου Δημόπουλου (1960)

Διαγωνιστικό τμήμα

Η Αλίκη Βουγιουκλάκη βραβεύεται για πρώτη φορά στην καριέρα της στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης για την ερμηνεία της στην ταινία. Στις Κάννες η ταινία προβλήθηκε με επιτυχία που, σύμφωνα με το Γαλλικό Πρακτορείο Τύπου, οφειλόταν κυρίως στο παίξιμο της Αλίκης Βουγιουκλάκη. «Το παίξιμο της ελληνίδας σταρ αποτελεί κρίμα επιβολής, χάριτος και δυναμισμού».

1961 Έγκλημα στα παρασκήνια

του Ντίνου Κατσουρίδη (1960)

Ανεπίσημη συμμετοχή

Ένα απ' τα καλύτερα φιλμ-νουάρ του ελληνικού κινηματογράφου.

1961 Η κατάρα της μάνας

του Βασίλη Γεωργιάδη (1961)

Ανεπίσημη συμμετοχή

Η πρώτη εμφάνιση της Ήλως Λιβυκού στον ελληνικό κινηματογράφο χωρίς τον Βασίλη Λογοθετίδη.

1961 Η Αλίκη στο ναυτικό

του Αλέκου Σακελλάρη (1961)

Ανεπίσημη συμμετοχή

Η πρώτη έγχρωμη ταινία της Φίνος Φιλμ. Η Αλίκη Βουγιουκλάκη και ο Δημήτρης Παπαμιχαήλ κερδίζουν και το κοινό της Γαλλίας, όπου η ταινία παίχτηκε με μεγάλη εισπρακτική ταινία. ❧

- [1] Τελευταία αποστολή
- [2] Νεκρή Πολιτεία
- [3] Κυριακάτικο ξύπνημα
- [4] Στέλλα
- [5] Το κορίτσι με τα μαύρα
- [6] Το τελευταίο ψέμμα
- [7] Ματωμένο ηλιοβασίλεμα
- [8] Ποτέ την Κυριακή
- [9] Μανταλένα
- [10] Έγκλημα στα παρασκήνια
- [11] Η κατάρα της μάνας
- [12] Η Αλίκη στο ναυτικό
- [13] Ηλέκτρα
- [14] Ουρανός
- [15] Τα κόκκινα φανάρια
- [16] Προδοσία

- [1] Διπλοπεννιές
- [2] Το χύμα βάφτηκε κόκκινο
- [3] Το μπλόκο
- [4] Ο φόβος
- [5] Οι θαλασσιές οι χάντρες
- [6] Τρωάδες
- [7] Μέρες του '36
- [8] Ο θίασος
- [9] Δι' ασήμαντον αφορμήν
- [10] Ιφιγένεια
- [11] Οι κυνηγοί
- [12] Κραυγή γυναικών
(Η άλλη Μήδεια ή A Dream of Passion)
- [13] Ο αγώνας των τυφλών
- [14] Η χρυσομαλλούσα
- [15] Ρόζα
- [16] Άγγελος
- [17] Ταξίδι στα Κύθηρα
- [18] Ρεβάνς

1962 Ηλέκτρα

του Μιχάλη Κακογιάννη (1962)

Διαγωνιστικό τμήμα

Κινηματογραφική μεταφορά της ομότιτλης τραγωδίας του Ευριπίδη.

Βραβείο Καλύτερης Μεταφοράς Θεατρικού Έργου και Βραβείο Ηχητικής Επένδυσης της Ανώτατης Τεχνικής Επιτροπής του Γαλλικού Κινηματογράφου (Commission Supérieure Technique du cinéma français). Βραβείο καλύτερης ταινίας του Φεστιβάλ της Διεθνούς Ένωσης Νέων.

1963 Ουρανός

του Τάκη Κανελλόπουλου (1962)

Διαγωνιστικό τμήμα

Πρώτη ταινία μεγάλου μήκους του Κανελλόπουλου, που θεωρείται μια από τις καλύτερες ταινίες του ελληνικού κινηματογράφου.

1964 Τα κόκκινα φανάρια

του Βασίλη Γεωργιάδη (1963)

Διαγωνιστικό τμήμα

Έχασε το Όσκαρ Ξένων Ταινιών από το 8½ του Φελίνι.

1965 Προδοσία

του Κώστα Μανουσάκη (1964)

Διαγωνιστικό τμήμα

Ο έρωτας μιας εβραίας Ελληνίδας και ενός γερμανού αξιωματικού που, μόλις μαθαίνει την ταυτότητά της, την προδίδει στα Es-Es. Στην ταινία έχουν ενσωματωθεί αληθινές σκηνές από το Γ' Ράιχ.

1966 Διπλοπεννιές

του Γιώργου Σκαζενάκη (1966)

Επίσημη συμμετοχή

Η πρώτη επιτυχημένη απόπειρα δημιουργίας ελληνικού μιούζικαλ. Πουλήθηκε και στο εξωτερικό με τον τίτλο **Dancing the Sirtaki**.

1966 Το χύμα βάφτηκε κόκκινο

του Βασίλη Γεωργιάδη (1965)

Ανεπίσημη συμμετοχή

Η δεύτερη υποψηφιότητα για Όσκαρ του Βασίλη Γεωργιάδη και των παραγωγών του.

1966 Το μπλόκο

του Άδωνι Κύρου (1965)

Εβδομάδα Κριτικής

Η πρώτη και τελευταία ταινία που σκηνοθέτησε ο Άδωνις Κύρου στην Ελλάδα.

1966 Ο φόβος

του Κώστα Μανουσάκη (1966)

Ανεπίσημη συμμετοχή

Πρώτη εμφάνιση του Αλέξη Δαμιανού και τελευταία ταινία του Κώστα Μανουσάκη.

1967 Οι θαλασσιές οι χάντρες

του Γιάννη Δαλιανίδη (1967)

Ανεπίσημη συμμετοχή

Η Ζωή Λάσκαρη γίνεται το επίκεντρο του ενδιαφέροντος των φωτογράφων.

1971 Τρωάδες
του Μιχάλη Κακογιάννη (1971)
Εκτός συναγωνισμού

Οι εξαιρετικές ερμηνείες και το αρμονικό συνταίριασμα τεσσάρων ηθοποιών διαφορετικής καταγωγής: Ειρήνη Παπά, Κάθριν Χέμπτον, Βανέσα Ρεντγκρέιβ, Ζενεβιέβ Μπιζόλντ.

1973 Μέρες του '36
του Θόδωρου Αγγελόπουλου (1972)
Δεκαπενθήμερο Σκηνοθετιών

Η δεύτερη ταινία μεγάλου μήκους του Αγγελόπουλου, που ήδη, τότε, θεωρείται ένας από τους σπουδαιότερους σκηνοθέτες του παγκόσμιου κινηματογράφου.

1975 Ο θίασος
του Θόδωρου Αγγελόπουλου (1975)
Δεκαπενθήμερο Σκηνοθετιών

Βραβείο Διεθνούς Ένωσης Κριτικών Κινηματογράφου (FIPRESCI)

Την ίδια χρονιά, κρίθηκε από τη Διεθνή Ομοσπονδία Κινηματογραφικών Αρχείων (FIAF) ως μία από τις 100 καλύτερες ταινίες στην ιστορία του παγκόσμιου κινηματογράφου.

1975 Δι' ασήμαντον αφορμήν
του Τάσου Ψαρρά (1974)
Δεκαπενθήμερο Σκηνοθετιών

Η ταινία βασίζεται σε πραγματικά γεγονότα

που συνέβησαν σ' ένα μακεδονικό χωριό λίγο μετά το τέλος του Εμφυλίου.

1977 Ιφιγένεια
του Μιχάλη Κακογιάννη (1977)
Διαγωνιστικό τμήμα

Το τρίτο μέρος της τριλογίας του Κακογιάννη μαζί με την **Ηλέκτρα** (1962) και τις **Τρωάδες** (1971).

1977 Οι κυνηγοί
του Θόδωρου Αγγελόπουλου (1977)
Διαγωνιστικό τμήμα

Σχολιασμός της άρχουσας τάξης και ιστορική αναφορά σε σημαντικά γεγονότα της περιόδου 1949-'77.

1978 Κραυγή γυναικών (Η άλλη Μήδεια ή A Dream of Passion)
του Ζυλ Ντασσέν (1978)

Διαγωνιστικό τμήμα
Τελευταίος κινηματογραφικός ρόλος της Μελίνας Μερκούρη.

1978 Ο αγώνας των τυφλών
της Μαίρης Χατζημιάλη-Παπαλιού (1977)

Δεκαπενθήμερο Σκηνοθετιών
Ένα ντοκιμαντέρ που φέρνει στο προσκήνιο με κριτικό τρόπο ένα μείζον κοινωνικό ζήτημα.

1981 Η χρυσομαλλούσα
του Τώνη Λυκουρέση (1978)
Δεκαπενθήμερο Σκηνοθετιών

Πρώτη μεγάλη μήκους ταινία του Λυκουρέση.

1982 Ρόζα
του Χριστόφορου Χριστοφί (1982)
Ένα Κάποιο Βλέμμα

Εμπνευσμένο από τη ζωή της Ρόζας Λούξεμπουργκ.

1983 Άγγελος
του Γιώργου Κατακουζηνού (1982)
Δεκαπενθήμερο Σκηνοθετιών

Από τις πιο τολμηρές ταινίες της εποχής εξαιτίας του τρόπου με τον οποίο έθιξε την ομοφυλοφιλία.

1984 Ταξίδι στα Κύθηρα
του Θόδωρου Αγγελόπουλου (1984)
Διαγωνιστικό τμήμα: Βραβείο πρωτότυπου σεναρίου (Θόδωρος Αγγελόπουλος, Θανάσης Βαλτινός, Τοπίνο Γουεργκ)

και βραβείο Διεθνούς Ένωσης Κριτικών Κινηματογράφου (FIPRESCI)
Η ταινία διχάζει τους κριτικούς. Τελευταία κινηματογραφική εμφάνιση του Μάνου Κατράκη και του Διονύση Παπαγιαννόπουλου.

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

[1] Ο έρωτας του Οδυσσέα

[2] Η φωτογραφία

[3] Το δέντρο που πληγώναμε

[4] Τα παιδιά της Χελιδόνας

[5] Το μετέωρο βήμα του πελαργού

[6] Ο δραπέτης

[7] Κρυστάλλινες νύχτες

[8] Απ' το χιόνι

[9] Το βλέμμα του Οδυσσέα

[10] Μια αιωνιότητα και μια μέρα

1984 Ρεβάνς

του Νίκου Βεργίτη (1983)

Δεκαπενθήμερο Σκηνοθετών

Μια πολυβραβευμένη ταινία στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, με αρκετές συμμετοχές σε ξένα φεστιβάλ και με ξεχωριστή θέση στην ιστορία του ΝΕΚ.

1985 Ο έρωτας του Οδυσσέα

του Βασίλη Βαφέα (1984)

Δεκαπενθήμερο Σκηνοθετών

Πρωταγωνιστεί ο Κώστας Βουτσάς και είναι η πρώτη κινηματογραφική εμφάνιση της Καρουφυλλιάς Καραμπέτη.

1987 Η φωτογραφία

του Νίκου Παπατάκη (1986)

Δεκαπενθήμερο Σκηνοθετών

Η μοναδική σκηνοθετική δουλειά στην Ελλάδα του διακεκριμένου -στη Γαλλία- σκηνοθέτη.

1987 Ένας μελισσοκόμος πεθαίνει απόψε ή ο άλλος μύθος

της Μαίρης Χατζημιάλη - Παπαλιού (1986)

Ανεπίσημη Συμμετοχή

Το making off της ταινίας του Θ. Αγγελόπουλου.

1987 Το δέντρο που πληγώναμε

του Δήμου Αβδελιώδη (1986)

Εβδομάδα Κριτικής

Ξεκίνησε από μικρού μήκους και κατέληξε να γίνει μία απ' τις αγαπημένες ταινίες του κοινού, αλλιώς και των κριτικών.

1988 Τα παιδιά της Χελιδόνας

του Κώστα Βρεττάκου (1987)

Πληροφοριακό τμήμα

Η ταινία είναι βασισμένη στο ομότιτλο μυθιστόρημα του Διονύση Χαριτόπουλου.

1991 Το μετέωρο βήμα του πελαργού

του Θόδωρου Αγγελόπουλου (1991)

Διαγωνιστικό τμήμα

Δεύτερη συνεργασία του Αγγελόπουλου με τον Μαρτσέλο Μαστρογιάνι.

Φέτος ο σκηνοθέτης ξανασυναντά την πρωταγωνιστριά του, Ζαν Μορό, για τις ανάγκες μιας τρίηπτης ταινίας που γύρισε για την επέτειο των 60 χρόνων του Φεστιβάλ των Καννών.

1991 Ο δραπέτης

του Λευτέρη Ξανθόπουλου (1991)

Δεκαπενθήμερο Σκηνοθετών

Η δεύτερη μεγάλη μήκους ταινία του σκηνοθέτη.

1992 Κρυστάλλινες νύχτες

της Τώνιας Μαρκετάκη (1991)

Ένα Κάποιο Βλέμμα

Τελευταία ταινία, που θεωρείται ίσως και η πιο φιλόδοξη, της Τώνιας Μαρκετάκη. Στο σενάριο συνεργάστηκε με την Μαθβίνα Κάραλη. Η ταινία έκοψε 35.000 εισιτήρια.

1

2

[1] Εφήμερη πόλη
[2] Η ψυχή στο στόμα

1994 Απ' το χιόνι
του Σωτήρη Γκορίτσα (1993)
Δεκαπενθήμερο Σκηνοθετών

Πρώτη μεγάλη μήκους ταινία του σκηνοθετή. Μία από τις πρώτες ταινίες που ασχολούνται με το θέμα των αλβανών μεταναστών στη χώρα μας.

1995 Το βλέμμα του Οδυσσέα
του Θόδωρου Αγγελόπουλου (1995)
Διαγωνιστικό τμήμα

Μεγάλο βραβείο της Επιτροπής και Βραβείο Διεθνούς Ένωσης Κριτικών (FIPRESCI). Ο Αγγελόπουλος χάνει... στο νήμα τον Χρυσό Φοίνικα από τον Εμίρ Κουστουρίτσα.

1998 Μια αιωνιότητα και μια μέρα
του Θόδωρου Αγγελόπουλου (1998)
Διαγωνιστικό τμήμα
Χρυσός Φοίνικας

Ο Μάρτιν Σκορσέζε υποκλίνεται στον Αγγελόπουλο.

2001 Εφήμερη πόλη
του Γιώργου Ζαφείρη (2000)
Εβδομάδα Κριτικής
Πρώτη ταινία μεγάλου μήκους του Ζαφείρη.

2006 Η ψυχή στο στόμα
του Γιάννη Οικονομίδη (2006)
Εβδομάδα Κριτικής
Μια πολύ ιδιαίτερη ταινία, που προβλήθηκε στην Εβδομάδα Κριτικής ως «πολύ ειδική προβολή». ■

Θα ήταν παράλειψη να μην αναφερθούμε στον Κώστα Γαβρά, αναγνωρισμένο δημιουργό της 7ης Τέχνης, ο οποίος, αν και ζει και εργάζεται στο εξωτερικό, ουδέποτε αρνήθηκε τις ρίζες του. Με πολυπλευρο έργο στον κινηματογράφο, που χαρακτηρίζεται από το προοδευτικό του βλέμμα και την κοινωνική του ευαισθησία, έχει επηρεάσει τις νεότερες γενιές των κινηματογραφιστών.

1969 Z (1969),
Βραβείο της Κριτικής Επιτροπής και Βραβείο Ανδρικής Ερμηνείας στον Ζαν-Λουί Τρεντινιάν

1975 Ειδικό δικαστήριο (1974),
Βραβείο σκηνοθεσίας

1982 Ο αγνοούμενος (1982),
Χρυσός Φοίνικας, εξ ημισείας με τον Τούρκο Γηλμάζ Γκιουνέ για την ταινία Δρόμος (Yol), Βραβείο ανδρικής ερμηνείας στον Τζακ Λέμον

Έχει διατελέσει μέλος της κριτικής επιτροπής στο Διαγωνιστικό τμήμα του Φεστιβάλ το 1976.

μικρού μήκους

1949 Écoles de rééducation
του Γιάννη Δημαρόπουλου, Διαγωνιστικό τμήμα

1954 Απόλλων και Δάφνη
του Θανάση Μερτζή, Διαγωνιστικό τμήμα

1964 Lacrimae rerum,
του Νίκου Νικολαΐδη (1962), Διαγωνιστικό τμήμα

1965 Αναμνήσεις από την Ελλάδα
του Φράνσις Κάραμποτ (1964), Διαγωνιστικό τμήμα

1968 Ένα κομμάτι ουρανό
του Νέστορα Μάτσα, Διαγωνιστικό τμήμα

1969 Αθήνα, πόλη χαμόγελο
του Λάμπρου Λιαρόπουλου (1967), Δεκαπενθήμερο Σκηνοθετών

1970 Η άλλη σιωπή
του Νέστορα Μάτσα (1970), Διαγωνιστικό τμήμα

1972 Η ομορφιά του θανάτου
του Νέστορα Μάτσα (1972), Διαγωνιστικό τμήμα

1977 Νύχτες,
του Γιώργου Κατακουζηνού (1976), Δεκαπενθήμερο Σκηνοθετών

2001 Τα μάτια που τρώνε
του Σύλλα Τζουμέρκα (2000), Cinéfondation

2002 Μαυροσκουφίτσα
του Γιάννη Γιαπάνη (2002, Κύπρος),
Διαγωνιστικό τμήμα

2003 Το ταμένο
της Μάρσας Μακρή (2002), Διαγωνιστικό τμήμα

2007 Το όνομα του σπουργιτιού
του Κύρου Παπαβασιλείου (2006, Κύπρος), Διαγωνιστικό τμήμα

Πηγές

Ρούβας Άγγελος, Σταθακόπουλος Χρήστος, Ελληνικός Κινηματογράφος, Ιστορία-Φιλμογραφία- Βιογραφικά, Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα 2005

Ιστοσελίδες:

Festival de Cannes: <http://www.festival-cannes.org/>

Semaine Internationale de la Critique: <http://www.semainedelacritique.com/>

Quinzaine des Réalisateurs: <http://www.quinzaine-realisateur.com/>

Μοτέρ

Ο ελληνικός κινηματογράφος στην καρδιά του Χόλιγουντ

Για τέσσερις μέρες, ο ελληνικός κινηματογράφος θα βρίσκεται στην καρδιά του Χόλιγουντ. Από τις 14 έως τις 17 Ιουνίου, πραγματοποιείται για πρώτη φορά το Φεστιβάλ Ελληνικού Κινηματογράφου Λος Άντζελες, μετά από πρωτοβουλία ελλήνων δημιουργών που ζουν και δουλεύουν εκεί.

Το Los Angeles Greek Film Festival θα πραγματοποιηθεί στο Μπέμπερλι Χιλς από τις 14-17 Ιουνίου.

Το πρόγραμμα προβολών, μεταξύ άλλων, περιλαμβάνει τις ταινίες:

Νύφες του Παντελή Βούλγαρη,
Ο γιος του φύλακα του Δημήτρη Κουτσαμπασάκου,
Αγέλαστος Πέτρα του Φίλιππου Κουτσαφτή,
Το σπίτι με τις ελιές της Θούλης Δασίου και άλλες.

Τα βραβεία που θα απονεμίσει το Φεστιβάλ, θα είναι Μυθοπλασίας, Ντοκιμαντέρ και Μικρού Μήκους.

Περισσότερες πληροφορίες στο: www.lagreekfilmfestival.org

Η Έρση Δάνου [Μια θάλασσα μακριά, (2003)] και η συνεργάτιδά της, Αγγελική Γιαννακοπούλου, έχουν την επιμέλεια του Φεστιβάλ, το οποίο έχουν αγκαλιάσει και υποστηρίζουν θερμά γνωστοί Έλληνες του Χόλιγουντ όπως ο Τζιμ Γιαννόπουλος -πρόεδρος του στούντιο της Fox-, ο Αλεξάντερ Πέιν, η Νία Βαρντάλος, ο διευθυντής φωτογραφίας Φαίδων Παπαμιχαήλ κ.ά. Το πρόγραμμα του Φεστιβάλ θα περιλαμβάνει ταινίες πρόσφατης παραγωγής ελλήνων και κυπρίων σκηνοθετών, καθώς και σεμινάρια με διακεκριμένους αντιπροσώπους της διεθνούς κινηματογραφικής βιομηχανίας.

Συνομιλήσαμε με την Έρση Δάνου για τη γιορτή του ελληνικού σινεμά που ετοιμάζει.

Πώς ξεκίνησε η ιδέα για την διοργάνωση του Φεστιβάλ Ελληνικού Κινηματογράφου στο Λος Άντζελες;

Τον Ιούνιο του 2004, διοργάνωσα ένα διήμερο φεστιβάλ ταινιών ελληνοαμερικανών σκηνοθετών. Η ενθουσιώδης ανταπόκριση της ελληνικής κοινότητας του Λος Άντζελες μου έδωσε την ιδέα για κάτι μεγαλύτερο: ένα φεστιβάλ ελληνικού κινηματογράφου. Τότε γνώρισα την Αγγελική Γιαννακοπούλου, τη συντέλιό μου. Συμφωνήσαμε προφορικά να αναλάβουμε τη διοργάνωση του φεστιβάλ. Η ιδέα υπήρχε εδώ και πολύ καιρό. Εμείς, απλώς την υλοποιήσαμε.

Στην καρδιά της βιομηχανίας της 7ης τέχνης, πώς φαντάζουν τέτοιου είδους εκδηλώσεις και αφιερώματα σε εθνικές κινηματογραφίες;

Υπάρχουν πολλά ξένα φεστιβάλ κινηματογράφου στο Λος Άντζελες, και όλα ανεξαιρέτως εκμεταλλεύονται το γεγονός ότι εδώ βρισκόμαστε στην καρδιά της αμερικανικής βιομηχανίας. Μερικά απ' αυτά είναι πολύ επιτυχημένα, όπως το Ινδικό Φεστιβάλ Κινηματογράφου στο Λος Άντζελες, το μοντέλο μας. Άλλα παραμένουν άγνωστα για τους πολλούς. Έχει να κάνει με τη στρατηγική μάρκετινγκ και, φυσικά, τη χρηματοδότηση.

Τι κατά τη γνώμη σας είναι αυτό που θα προσελκύσει τους θεατές -και δη το αμερικανικό κοινό- στον ελληνικό κινηματογράφο;

Το αβαντάζ μας είναι ότι έχουμε τη στήριξη Ελληνοαμερικανών με μεγάλη δύναμη στο Χόλιγουντ, όπως του Τζιμ Γιαννόπουλου, Προέδρου της Fox. Αυτά τα ονόματα, πάντα προσελκύουν ενδιαφέρον. Κάνουμε ό,τι μπορούμε, λοιπόν, για να ξεσηκώσουμε το ενδιαφέρον των media και του κοινού, ελπίζοντας ότι, στην πορεία, θ' ανακαλύψουν και θ' αγαπήσουν το νέο ελληνικό κινηματογράφο. Εκτός αυτού, επιλέγουμε ταινίες που διαισθανόμαστε ότι θα έχουν απήχηση στους Αμερικανούς, αν και δεν είμαστε δέσμιοι των хоλλιγουντιανών στάνταρ. Μια ταινία με πρωτότυπη προσέγγιση στο θέμα της και την απαραίτητη τεχνική αρτιότητα μπορεί να εμπνεύσει θεατές που θέλουν να δουν κάτι καινούργιο και φρέσκο, κάτι που δεν ακολουθεί τις συνήθειες φόρμουλες. Εξ άλλου, υπάρχει πάντα μια αγάπη προς την Ελλάδα, και όχι μόνο για το φαγητό της!

Για τους Έλληνες που ζουν εκεί και, κυρίως, γι' αυτούς που βρίσκονται στο χώρο του κινηματογράφου, ποια είναι η σχέση σας με τον ελληνικό κινηματογράφο;

Νομίζω ότι υπάρχει μια αθώα περιέργεια («Τι να φτιάχνουν άραγε οι δικοί μας;»), αλλήλ και άγνοια, γιατί πολύ σπάνια βγαίνουν οι ελληνικές ταινίες από την Ελλάδα. Τα τελευταία χρόνια είδαμε μόνο την ΠΟΛΙΤΙΚΗ Κουζίνα, τις Νύφες και μια-δυο ακόμα σε ιδιωτικές προβολές. Ταυτόχρονα, υπάρχει σίγουρα η διάθεση στήριξης νέων ελλήνων σκηνοθετών που έχουν τον διακαή πόθο να δείξουν τη δουλειά τους πέρα από τα σύνορα.

Ποια είναι η άποψή σας για τον σύγχρονο ελληνικό κινηματογράφο;

Έχω την εντύπωση ότι ο ελληνικός κινηματογράφος κινείται κι ότι, τα τελευταία χρόνια, έχουν βγει αρκετά νέα ταλέντα στο χώρο. Όμως, δεν υπάρχει πάντα διέξοδος. Πιστεύω ότι οι Έλληνες κινηματογραφιστές έχουν ανάγκη από έναν πηλαύτερο ορίζοντα. Αυτός ακριβώς είναι και ο στόχος μας: να συμβάλουμε στη διεύρυνση του ορίζοντα, έτσι ώστε να καταλάβουν οι Έλληνες δημιουργοί πως οι ταινίες τους δεν είναι μόνο για εσωτερική κατανάλωση. ■

Μαρίνα Ζέας

Kitchenbar

Ήρθε & έδεσε!

Μαρίνα Ζέας, Πειραιάς • τηλ.: 210 45 22 338 • www.kitchenbar.com.gr

ALTER EGO

Ο Αλέξανδρος Λογοθέτης και ο Λαέρτης Μαλκότσος, δύο από τους πρωταγωνιστές της ταινίας **Alter Ego** του Νικόλα Δημητρόπουλου, μιλούν στο «Μοτέρ» με αφορμή την έξοδο της ταινίας στις κινηματογραφικές αίθουσες

Τρία χρόνια μετά την **ΠΟΛΙΤΙΚΗ Κουζίνα**, η Village αναλαμβάνει μια επικίνδυνη αποστολή: να μετατρέψει τον Σάκη Ρουβά σε ηθοποιό! Απόλυτη μυστικότητα σε γυρίσματα και παρασκηνία, ελληϊπτικά τρέιλερ και ουδέτερες αφίσες που δεν αποκαλύπτουν τίποτα παραπάνω απ' ό,τι επιθυμούν οι ίδιοι. Η τακτική της σιωπής έχει οδηγήσει την περιέργεια φανατικού (και μη) κοινού του δημοφιλή τραγουδιστή σε πυρετώδη αποκορύφωση, μέχρι που μαθαίνουμε ότι, τελικά, το **Alter Ego**... δεν είναι ο Σάκης Ρουβάς! Δεν πρόκειται για το απόλυτο όχημα του μεγαλύτερου έλληνα σαρ της εποχής μας, αλλά για μια πολύ πιο συλλογική ιδέα βασισμένη στο χρονικό ενός επιτυχημένου ελληνικού συγκροτήματος που εξαντλεί τον ροκ μύθο του σε χρόνο ρεκόρ. Λάμψη, ματαιοδοξία, χρήματα και μια αναπάντεχη έκκληση: τελικά, η Village δε ρίσκαρε και τόσο δίνοντας τον πρωταγωνιστικό ρόλο στον Σάκη Ρουβά. Μάλλον αυτοί που ρίσκαραν περισσότερο, ήταν οι ηθοποιοί που επέλεξαν να σταθούν στο πλάι του.

Ποιος είναι ο ρόλος καθενός σας στην ταινία και ποιες εντυπώσεις σάς άφησε η παραγωγή;

Αλέξανδρος Λογοθέτης: Είμαι ο tour manager του συγκροτήματος· ο άνθρωπος που τρέχει για την τουρνέ τους – και όχι μόνο. Τον θεωρούν φύλακα άγγελό τους.

Λαέρτης Μαλκότσος: Εγώ είμαι ο μπασίστας του γκρουπ· ο λιγομίλητος της μπάντας, που έχει τη γυναίκα του, ζει μια ήσυχη οικογενειακή ζωή σε αντίθεση με τους άλλους και, κατά κάποιο τρόπο, είναι ο «καλλιτέχνης» της ιστορίας. Βρίσκεται στο γκρουπ γιατί αγαπά τη μουσική.

Α.Λ.: Πρόκειται για μια ταινία που δε θυμίζει ελληνική – τόσο σε επίπεδο παραγωγής όσο και θεματικά. Κι αν θέλεις, είναι μια απόδειξη ότι μπορούν να γίνουν τέτοιες παραγωγές στην Ελλάδα. Όσον αφορά τον Σάκη Ρουβά, η προσωπική μου άποψη είναι ότι θα κάνει μεγάλη έκκληση.

Λ.Μ.: Προσπάθησε πολύ, και το αποτέλεσμα είναι πάρα πολύ καλό. Ίσως κάποιοι κριτικοί να του αναγνωρίσουν λάθη, αλλά λάθη που μπορούν να τα αναγνωρίσουν και σε οποιονδήποτε ηθοποιό.

Όμως αυτό το άστρο που έχει ο Σάκης, η δύναμη γύρω απ' τη δουλειά του και η πίστη του όταν αναλαμβάνει κάτι να το φέρει σε πέρας, νομίζω ότι βγαίνει στην ταινία

Έχετε πάρει το σενάριο της ταινίας στα χέρια σας. Σας προβληματίσε το γεγονός ότι θα παίζατε σε μια ταινία με πρωταγωνιστή τον Σάκη Ρουβά;

Λ.Μ.: Η παρουσία που έχω εγώ στον κινηματογράφο, είναι συνολικά λιγότερη από ένα λεπτό! Έχω κάνει περάσματα λίγων δευτερολέπτων στο **Μπραζιλέρο** και στη **Λίστα γάμου**. Είχα, λοιπόν, την περιέργεια να γνωρίσω την περιπέτεια του κινηματογράφου· να έχω ένα ρόλο. Όπως είχα και την περιέργεια να γνωρίσω αυτόν τον άνθρωπο από κοντά, να δω πώς είναι. Και το είδα. Δεν είχαμε σταριλίκια και τέτοια. Είδα ένα παιδί στην ηλικία τη δική μου, που έχει χιούμορ, κάνει πλάκα, δεν είναι απόμακρος.

Α.Λ.: Όταν μου το πρωτοανέφεραν, η αντίδρασή μου ήταν: «Με τίποτα!». Μετά, είπα: «As το συζητήσουμε», κι όταν συναντήθηκα με τον Σάκη, δεν είχα καμία αμφιβολία ότι θα δουλεύαμε καλά. Και γιατί να μην μπορεί να παίξει σε μια ταινία ο Ρουβάς, ένας άνθρωπος φωτεινός και «σκυλί» πάνω στη δουλειά του, τη στιγμή που τόσο άλλοι γύρω μας χτίζουν καριέρες πάνω στην αταλαντοσύνη τους και την μετριότητά τους; Εξ άλλου, το επάγγελμά του ηθοποιού στην Ελλάδα είναι everyone can be an actor. Κατά τη γνώμη μου, το κάνει πάρα πολύ καλά κι έχει κερδίσει ένα μεγάλο στοίχημα. Κάποιος που μπορεί να γδύσει το είδωλο και να δει τον Σάκη ως πρωτοεμφανιζόμενο ηθοποιό, μπορεί κάλλιστα να πει: «ΟΚ... Γιατί όχι!».

Λ.Μ.: Όταν δουλεύεις μαζί του, ξεννάς τον σαρ και βλέπεις ένα όμορφο παιδί που χειρίζεται με φοβερό ήθος και γενναιοδωρία όλο αυτό το σταριλίκι. Εμένα με έπεισε να παίξω στην ταινία και ένας ακόμα παράγοντας: ότι ήταν και ο Αλέξανδρος, τον οποίο γνώριζα ήδη γιατί είχα δουλέψει παλιά με τον πατέρα του. Επίσης, ένας άλλος σοβαρός λόγος που συμμετείχα, ήταν γιατί κάνω τον μπασίστα. Παίζω μπάσο από μικρός, κι όταν έβλεπα τα video clips, έλεγα ότι αυτό ήθελα να κάνω στη ζωή μου. Έτσι, μέσα από το ρόλο αυτόν αισθάνομαι ότι, έστω και στα ψέματα, εκπληρώνω ένα μικρό όνειρο ζωής, ένα ψώνιο παιδικό.

Κύριε Λογοθέτη, πριν από μερικά χρόνια είχατε μια σταθερή, θα λέγαμε, παρουσία στον κινηματογράφο. Απουσιάσατε για λίγο, και τώρα επιστρέψατε. Πώς βλέπετε τον ελληνικό κινηματογράφο;

Α.Λ.: Ξεκίνησα το 1991, με τον Τσαλαπατεινό του Wyoming, και συνέχισα με τη Γαμήλια νάρκη, το Μπίζγες στα Βαλκάνια και τη Χορωδία του Χαρίτωνα. Άλλη ταινία δεν έχω κάνει. Έκανε εντύπωση γιατί είμαι σ' αυτή την ταινία και δεν είμαι σε κάποια άλλη. Επειδή πολλή ακούγονται και πολλή λέγονται, τα πράγματα είναι απλά: είμαι σ' αυτή την ταινία γιατί, απλώς, δεν είμαι σε καμία άλλη. Δε μου 'ρχονται οι προτάσεις δέκα δέκα. Είμαστε ηθοποιοί και πρέπει να ζούμε από τη δουλειά μας, κι όταν γίνονται τέτοιες παραγωγές και μας επιτρέπουν να ζούμε απ' αυτό, γιατί όχι;

Τι είναι αυτό που καθοδηγεί τις επιλογές σας;

Α.Λ.: Η ανεργία, η επιβίωση, η ανάγκη για έκφραση, η ανάγκη να υπάρχουν, να κάνεις πράγματα, και, τέλος, η προσφορά και η ζήτηση. Οι επιλογές μου καθορίζουν ότι εγώ δεν είμαι μέσα στο mainstream κύκλωμα των επιτυχημένων ηθοποιών. Θεωρούμαι ένας καλός ηθοποιός με μια κάποια πορεία, αλλά αυτό ούτε δουλειά μου δίνει, ούτε πόρτες μου ανοίγει – τίποτα απολύτως.

Λ.Μ.: Και εγώ θεωρούμαι δύσκολος. Προέρχομαι από γονείς ηθοποιούς και ξέρω πώς έχουν τα πράγματα. Έχω σκεφτεί να τα παρατήσω, γιατί δεν αντέχουν τα νεύρα μου· ν' ασχοληθώ με τη μουσική, όπου εκεί πραγματικά ηρεμώ, απομονώνομαι.

Α.Λ.: Στο θέατρο, ο Λαέρτης έχει κάνει περισσότερα πράγματα από μένα. Έχω επιλέξει να ήλω πολλή όχι. Δεν μπορώ το φθόνο και την αδικία – εξοργίζομαι. Στην Ελλάδα, ο άλλος δεν θέλει να είναι ευχαριστημένοι όλοι· θέλει να είναι μόνο αυτός, και οι υπόλοιποι να πάνε να κόψουν το λαιμό τους. Αυτό αντανακλάται σε όλα τα επίπεδα της ζωής μας. Και μακάρι να βγει η Village τώρα και να πει: «Θα κάνω άλλες πέντε ανεξάρτητες παραγωγές», για ν' αλληλάξει λίγο η κατάσταση.

Λ.Μ.: Έχω την αίσθηση ότι οι θεατές πάνε θέατρο και νομίζουν ότι βλέπουν τηλεόραση. Βάζουν το γυαλί μπροστά. Όταν είσαι στη σκηνή κι ακούς από κάτω να χτυπάνε τα κινητά, να μιλάνε ή να θέλουν να φύγουν, αυτό σημαίνει ότι θεωρούν πως βρίσκονται στον καναπέ τους. Πάλι καλά που δε μας αλληλάζουν με τη τηλεκοντρόλ· να πουν: «Βαρέθηκα αυτή τη σκηνή, πάμε στην παρακάτω».

Α.Λ.: Με τον κινηματογράφο τι θα γίνει; Το θέατρο έχει κορεστεί στην Ελλάδα. Με τον κινηματογράφο τι θα κάνουμε; Ελπίζω στους νέους ανθρώπους που έχουν σπουδάσει, που έχουν δουλέψει έξω από τη χώρα κι έχουν άλλη αντίληψη για τα πράγματα.

Οι καταστάσεις που βιώνετε στην ταινία, είναι καταστάσεις που ένας ηθοποιός τις ζει και στην πραγματικότητα, τόσο στον κινηματογράφο όσο και στο θέατρο. Πώς επιβιώνει καμένas μέσα σ' όλα αυτά; Πώς κτίζει τις άμυνές του;

Α.Λ.: Και οι πόρνες φεύγουν από τον έναν εραστή και πάνε στον άλλον. Κάποιος τις πληρώνει καλά, άλλος λίγο λιγότερο. Κάποιος τους αγοράζει κι ένα σπίτι, οπότε βολεύονται κι αυτές. Είμαστε πόρνες πολυτελείας... Βλέπω ότι η δουλειά μας, αντί να μας προχωρά λίγο παρακάτω, μας μπλοκάρει. Σκέφτομαι ν' ασχοληθώ με τη σκηνοθεσία στον κινηματογράφο. Δεν έχω καμία ματαιοδοξία ότι θα μείνω στην Ιστορία – απλώς, να περάσουμε όμορφα.

Το καλοκαίρι τι θα κάνετε;

Α.Λ.: Τώρα κάνουμε πρόβες με τη Μάγισσα Λυμπεροπούλου στους Δαιμονισμένους του Ντοστογιέφσκι που θα παρουσιάσουμε στην Πειραιώς 260 (22-31 Ιουλίου), στο πλαίσιο του Φεστιβάλ Αθηνών. Παράλληλα, ξεκινά το 10 του Καραγάτση με την Πηγή Δημητράκοπούλου στην τηλεόραση. Το Νοέμβριο, σκέφτομαι να κάνω ένα μεγάλο ταξίδι. Η πιο ελεύθερη στιγμή της ζωής μου ήταν όταν βρέθηκα στο Λονδίνο με μία βαλίτσα μόνο.

Λ.Μ.: Εμένα μου συνέβη κάτι που δεν το περίμενα. Μέσα από ακρόαση αυτής της ταινίας, θα πρωταγωνιστήσω στη νέα ταινία του Νίκου Ζαπατίνα **Το φιλί της ζωής**, που είναι πάλη παραγωγή της Village. Θα είμαστε όλο το Μάιο και λίγο απ' τον Ιούνιο στη Σίφνο για γυρίσματα, και μετά θα είμαι στο ΔΗΠΕΘΕ ΟΑΕΔ. Λέω να γραφτώ εκεί γιατί δεν έτυχε κάτι στο θέατρο για το καλοκαίρι. Το χειμώνα, μαζί με τη Μάρθα Φριτζίλη και τον Βασίλη Ματζούκη, θα παρουσιάσουμε την όπερα του Σοστακόβιτς **Κατερίνα Ισαμήλοβα** σε μορφή μιούζικαλ για τέσσερα άτομα. Θα το παρουσιάσουμε στον κάτω χώρο του Θεάτρου τού Νέου Κόσμου, σε σκηνοθεσία της Μάρθας. ☑

Σκηνοθεσία: Νικόλας Δημητράπουλος, **Σενάριο:** Βάνα Δημητρίου, Νικόλας Δημητράπουλος, **Διεύθυνση φωτογραφίας:** Διονύσιος Κιτσιόκας, **Σκηνικά:** Δημήτρης Κατσιόκας, **Μουσική:** Soumka, **Μοντάζ:** Γιώργος Μαυρομαρίδης, **Κοστούμια:** Χριστίνα Χατζαρίδου, **Παίζουν:** Σάκης Ρουβάς, Ντορέττα Παπαδημητρίου, Δανάη Σκιάδα, Κωστής Καλλιβερετάκης, Αλέξανδρος Λογοθέτης, Λαέρτης Μαϊκότσας.

Η ταινία βγαίνει στις 10 Μαΐου από την Village Films

Νίκος Καζαντζάκης

Μια πολυσχιδής προσωπικότητα

«Με θαρρούν λίγο, διανοούμενο, γραφιά. Και δεν είμαι τίποτε απ' αυτά. Τα δάχτυλά μου, όταν γράφω, δεν μελανώνονται, αιματώνονται. Θαρρώ δεν είμαι παρά τούτο: μια απροσκήνητη ψυχή».

Έτσι περιέγραψε τον εαυτό του ο Νίκος Καζαντζάκης, το 1950.

[1] Αναφορά στις συναντήσεις της παρέας Ν. Καζαντζάκη, Γαλάτειας, Ε. Αλεξίου, Κ. Βάρναλη, Μ. Αυγέρη, Χ. Στεφανίδη στο χωριό Κρασί

[2] Αναφορά στη γυναικεία ομάδα φίλων του Ν. Καζαντζάκη που αποτελούσαν τον πύρινο κύκλο του, στο Βερολίνο το 1922

[3] Ο σκηνοθέτης Λευτέρης Χαρωνίτης

Η κάμερα του σκηνοθέτη Λευτέρη Χαρωνίτη προσπαθεί ν' ακολουθήσει τα μονοπάτια της ελεύθερης αυτής ψυχής, σε μια πρώτη κινηματογραφική απόπειρα καταγραφής της ζωής και του έργου του. Πρόκειται για μια ταινία μεγάλου μήκους με μικτή τεχνική (ντοκουμέντα, δραματοποιημένες σκηνές και χρήση ψηφιακής τεχνολογίας). Όπως επισημαίνει ο σκηνοθέτης, «*η φόρμα της ταινίας-έρευνας που θα ιχνηλατεί την πορεία της ζωής και της σκέψης του συγγραφέα, επιλέχθηκε σαν μια προσπάθεια ανακάλυψης, κατανόησης και γνωριμίας με τον πνευματικό μας παππού. Ο λόγος της ταινίας αποτελείται από έναν προσωπικό ερευνητικό λόγο, από κείμενα του συγγραφέα και από ένα ιστορικό πλαίσιο*».

Ο Καζαντζάκης, που ξεκίνησε από την τουρκοκρατούμενη ακόμα Κρήτη, σπούδασε νομικές επιστήμες στο πανεπιστήμιο της Αθήνας και στη Σορβόνη, κι ανοίχτηκε σ' όλο τον κόσμο. «*Ιδιαίτερη σημασία για τη θεμελίωση των πνευματικών του βάσεων έχει η φοίτησή του στην Εμπορική Σχολή του Τιμίου Σταυρού της Νάξου, και η ταινία θα αναδείξει σπάνια ντοκουμέντα που προήλθαν από σχετική έρευνα*» τονίζει ο σκηνοθέτης. Ταξίδεψε όσο λίγοι άνθρωποι, δούλεψε όσο κανείς άλλος έλληνας συγγραφέας που έζησε την εποχή του, και διαδέχτηκε με όλη τα μεγάλα γεγονότα του πρώτου μισού τού εικοστού αιώνα.

«*Για να κατανοηθεί ο ρόλος που έπαιξε η συνομιλία του Νίκου Καζαντζάκη με αυτά τα γεγονότα στη διαμόρφωση και τη συνεχή εξέλιξη της ιδεολογίας του, θα χρησιμοποιηθούν σχετικά κινηματογραφικά επίκαιρα που παρουσιάζουν τα μεγάλα ιστορικά γεγονότα στα οποία ήταν παρών*» μας εξηγεί ο Λευτέρης Χαρωνίτης. Επιπλέον, ο σκηνοθέτης αντλεί το υλικό της ταινίας του από αρχεία (βιβλία, περιοδικά, ελληνικές και ξένες εφημερίδες, ραδιοφωνικές συνεντεύξεις του), αλλά κι από ένα τεράστιο οπτικό υλικό, σχέδια και ζωγραφιές που τον απεικονίζουν σε διάφορες στιγμές της ζωής του. Τέλος, αξιοποιούνται τόσο η αλληθογραφία του με οικεία και φιλικά του πρόσωπα, όσο και οι μαρτυρίες ανθρώπων που έζησαν τον Καζαντζάκη κι έχουν αναμνήσεις από γεγονότα και συναναστροφές μαζί του.

Βασισμένη σ' αυτά τα τεκμήρια αλλά κι με δραματοποιημένες σκηνές, η ταινία επιχειρεί ν' αναδείξει όλες εκείνες τις προσωπικές και συγγραφικές ιδιότητες της μεγάλης αυτής προσωπικότητας, σε μια προσπάθεια να θεμελιωθεί το ερώτημα ποια είναι εκείνα τα μοναδικά στοιχεία που κάνουν τον Νίκο Καζαντζάκη έναν μεγάλο Κρητικό, έναν ιδιοφυή Έλληνα κι έναν παγκόσμιο συγγραφέα. «*Ιδιαίτερη αναφορά θα γίνει σε ορισμένες άγνωστες στο ευρύ κοινό πλευρές του Καζαντζάκη, όπως είναι η σχέση του με τις καλές τέχνες και, ιδιαίτερα, με τον κινηματογράφο, αφού είναι ο πρώτος Έλληνας που έγραψε περισσότερα από δέκα σενάρια ήδη από τα τέλη της δεκαετίας του 1920, η πολιτική δραστηριότητά του, η σχέση του με το γυναικείο φύλο, η σχέση με τη θρησκεία κ.ά.*» συμπληρώνει ο σκηνοθέτης.

Μέχρι σήμερα, έχουν γίνει γυρίσματα στην Κρήτη, στο Άγιον Όρος, τις Μυκίνες, στους Δελφούς και σε πολλά άλλα μέρη της Ελλάδας, καθώς και σε αρκετές ευρωπαϊκές χώρες (Ρωσία, Ιταλία, Ελβετία, Γερμανία, Γαλλία, Αγγλία, Ισπανία).

Η ταινία είναι μια παραγωγή της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ηρακλείου, το σενάριο και η σκηνοθεσία είναι του Λευτέρη Χαρωνίτη, ενώ η επιστημονική εποπτεία, του Σταμάτη Φιλιππίδη, καθηγητή του Πανεπιστημίου Κρήτης. Ειδικό σύμβουλο έχουν αναλάβει ο Στέφανος Κακλιμάνης, καθηγητής του Πανεπιστημίου Κρήτης, και ο Γιώργης Παναγιωτάκης, ιστορικός. ■

Μάγδα Τζεπκινλή

Σενάριο/Σκηνοθεσία: Λευτέρης Χαρωνίτης, σύμβουλος σεναρίου: Γιάννης Σμαραγδής, Δ. φωτογραφίας: Σάκης Μανιάτης, διεύθυνση παραγωγής: Κάτια Καππάτου, μουσική: Χρήστος Λεοντής, Ψαραντώνης, Χαράλαμπος Γαργαλιάνος και Βύρων Γουδέλης.

Ποδητισμός. Έργο ευθύνης.

Κρατάμε το πνεύμα ζωταυό.

Θέατρο, ζωγραφική, μουσική, ποίηση. Η Τέχνη είναι ποδητισμός, είναι ο καθρέφτης της κοινωvίας μας. Και μας κάνει περήφανους, σαν Έλληvες, γιατί είναι η ίδια η ιστορία μας, η περιουσία μας, η κληρονομιά μας.

Γι' αυτό και εμείς δίνουμε του καλύτερο εαυτό μας, με έργο ευθύνης για τον Ποδητισμό, για να ζει και να αναπυέει η Τέχνη σε κάθε γωνιά της Ελλάδος.

... για ένα μέλλου πιο ανθρώπινο, πιο ποιόδοξο, πιο ευτυχισμένο.

Γιατί το πιο όμορφο παιχνίδι, είναι η ζωή!

Φαίη Ξυλιά Συνωμοσίες γυναικών

Ο πρωταγωνιστής στην ταινία Γυναικείες συνωμοσίες έχει μια καλή δουλειά σε μια μεγάλη εταιρεία και μια τακτοποιημένη οικογενειακή ζωή. Είναι ένας άνθρωπος που έχει ήδη κατακτήσει ό,τι θέλει. Οπότε, στη δική του περίπτωση το σύμπαν συνωμοτεί... ώστε να τα χάσει.

από την Άννα Κασμάτη
φωτο: Δημήτρης Τσατσούλης

Η Φαίη Ξυλιά, λίγο μετά την ολοκλήρωση των γυρισμάτων, της ταινίας *Γυναικείες συνωμοσίες*, μας δίνει μια πρώτη γεύση για το τι θα δούμε όταν η ταινία του Βασίλη Βαφέα βγει στις αίθουσες, και, κυρίως, τι μπορεί να συμβεί όταν οι γυναίκες συνωμοτούν.

Όταν ακούτε την έκφραση «γυναικείες συνωμοσίες», τι σας έρχεται στο μυαλό;

Κατ' αρχάς, ο τίτλος της ταινίας! Είναι μια έκφραση, πάντως, που εξάπτει την περιέργεια. Αυτό συνέβη και σε μένα όταν πήρα το σενάριο στα χέρια μου για πρώτη φορά. Ήθελα να το διαβάσω, για να δω τι έχει στο μυαλό του ένας άντρας για τις γυναίκες· πώς τελικά τις αντιμετωπίζει. Τις φοβάται; Τις θεωρεί κάτι εντελώς διαφορετικό απ' αυτόν; Επειδή το σενάριο και η σκηνοθεσία είναι του Βασίλη Βαφέα, μ' ενδιέφερε η οπτική του και, τελικά, μ' άρεσε πολύ και το σενάριο.

Για σας, οι σύγχρονες σχέσεις περιέχουν πιο πολύ το στοιχείο της κωμωδίας ή του θρίλερ;

Οι σχέσεις μας έχουν συνήθως χαρακτηριστικά από διάφορα κινηματογραφικά είδη. Εξαρτάται από την οπτική που έχει ο καθένας μας απέναντί τους. Έχουν αγωνία, φόβο, «φόνο», ορισμένες φορές είναι δυσάρεστες και υποχρεωτικές. Άλλες φορές είναι χαρούμενες, γλυκές και ήρεμες. Εγώ προτιμώ σε όλες μου τις σχέσεις, προσωπικές και επαγγελματικές, να βλέπω τη θετική τους πλευρά. Θέλω να περιέχουν πιο πολύ γέλιο παρά θλίψη.

Κατά τη γνώμη σας, οι άνθρωποι πρέπει να συνωμοτούν για να επιβιώσουν;

Όχι. Οι άνθρωποι πρέπει να συνεννοούνται για να επιβιώσουν. Αυτό, βέβαια, θα ήταν το ιδανικό. Σήμερα, όμως, υπερτερεί μάλλον το στοιχείο της συνωμοσίας. Συχνά κάποιος άνθρωπος συνωμοτεί εναντίον κάποιου

άλλου, ομάδες ανθρώπων εναντίον άλλων ομάδων. Ακόμα και κράτη συνωμοτούν εναντίον άλλων κρατών. Κοντεύει να γίνει «φυσιολογική» συμπεριφορά, κι αν δεν το κάνει κάποιος, φαίνεται παράξενος. Νομίζω ότι όλοι μας, κάποια στιγμή στη ζωή μας, έχουμε αισθανθεί –ή και γίνει– θύματα συνωμοσίας.

Θύματα και όχι θύτες;

Θέλω να πιστεύω, θύματα. Μου φαίνεται πιο καθησυχαστικό από το αντίθετο.

Ο Βασίλης Βαφέας «συνωμοτεί» με τους ηθοποιούς του στα γυρίσματα;

Είχαμε καλή διάθεση στα γυρίσματα. Αν και συνέβησαν και σ' εμάς διάφορα. Όταν ήμαστε στη Σύρο, είχαμε απαγορευτικά απόπλου λόγω κακοκαιρίας. Ο σκηνοθέτης μας χρειάστηκε να χειρουργηθεί λόγω τραυματισμού. Παρ' όλα αυτά, η ταινία έγινε, κι ο Βασίλης ήταν πολύ καλός με όλους μας. Γενικά, ξέρει τι θέλει από πριν και δεν «ψάχνεται» στο γύρισμα. Αυτό εμπνέει στους ηθοποιούς εμπιστοσύνη, ώστε ν' αφηθούν στα χέρια του χωρίς κράτημα. Είναι ένας άνθρωπος που εγώ τον πιστεύω, αλλά και τον εμπιστεύομαι, κι αυτό είναι ένα απ' τα σημαντικότερα στοιχεία στη σχέση ηθοποιού-σκηνοθέτη.

Φέτος, σε δύο ελληνικές ταινίες, το Straight Story και το Μια μέλισσα τον Αύγουστο, οι σκηνοθέτες είναι συνάδελφοί σας. Θα σας ενδιέφερε να κάνετε κάτι ανάλογο;

Προς το παρόν, όχι. Μ' αρέσει πολύ αυτό που κάνω τώρα. Είμαι ευτυχισμένη που είμαι ηθοποιός. Ενδιαφέρομαι, βέβαια, και για τα στάδια

της παραγωγής μιας ταινίας. Ρωτάω και μαθαίνω. Δεν το κάνω, όμως, με απώτερο σκοπό να βρεθώ πίσω από την κάμερα. Προς το παρόν, μ' αρέσει που βρίσκομαι μπροστά από το φακό.

Στην ταινία παίζετε το ρόλο...

...της Αθηνάς. Είναι η αδελφή της γυναίκας του Αλέξη, του κεντρικού ήρωα, αλλά αυτό είναι κάτι που ο θεατής το ανακαλύπτει προς το τέλος. Επειδή ο Αλέξης βιώνει διάφορες κωμικοτραγικές καταστάσεις, νομίζω πως, όταν εμφανίζεται η Αθηνά, σεναριακά ακολουθεί ακόμα μία ανατροπή. Στην πραγματικότητα, δεν είμαι εναντίον του, αλλά μάλλον τον βοηθάω στο να αντιμετωπίσει τις αλλαγές που θα έρθουν.

Προκειμένου να ξανακερδίσετε κάτι που χάσατε, θα τοημούσατε να ζήσετε τις καταστάσεις που ζει ο ήρωας της ταινίας;

Λοιπόν, εγώ νομίζω ότι αυτό το αντιμετωπίζω λόγω της δουλειάς μου. Όταν τελειώνουν τα γυρίσματα μιας ταινίας ή όταν ολοκληρώνονται οι παραστάσεις ενός θεατρικού έργου, ένας ηθοποιός βιώνει μια παρόμοια αίσθηση απώλειας. Δεν είναι ευχάριστο, βέβαια, αλλά τουλάχιστον εμείς ξέρουμε ότι θα συμβεί, και προετοιμαζόμαστε. Τώρα, αν συνέβαινε ξαφνικά, στην αρχή θα αισθανόμουν κάποιο σοκ που θα με ακινητοποιούσε. Μετά, όμως, αν πίστευα ότι αυτό που έχασα αξίζει κι ότι το χρειάζομαι για να είμαι ευτυχισμένη, θα έμπαινα κι εγώ σε πολλές περιπέτειες...

Ο ήρωας της ταινίας είναι 45 χρονών. Τι σηματοδοτεί τελικά για τους άντρες ο ερχομός της μέσης ηλικίας;

Οι άντρες παραμένουν για πάντα παιδιά. Έτσι λένε, και πρέπει να παραδεχτώ ότι συμφωνώ. Οι γυναίκες, ωριμάζουμε πιο γρήγορα. Άρα, σύμφωνα με αυτή την άποψη, όταν φτάνουν οι άντρες στη μέση ηλικία (επειδή, φυσικά, δεν μπορούν να συνεχίσουν να είναι παιδιά), ψάχνουν κάτι που θα τους κάνει να αισθανθούν καλά με τον εαυτό τους. Αλλά ξαναγυρίζουν πίσω.

Πίσω πού;

Στην εφηβεία τους! 📧

Σκηνοθεσία/Σενάριο: Βασίλης Βαφέας **Διευθυντής Φωτογραφίας:** Κωστής Γκίκας **Μοντάζ:** Ντίνος Κατσουρίδης **Ήχος:** Βαγγέλης Βλέσσας **Σκηνικά:** Αφροδίτη Κουτσουδάκη **Κοστούμια:** Μάγδα Καλλιόπη **Μουσική:** Πλάτων Ανδριτσάκης **Παραγωγός:** Σίγμα Φιλμ Κινηματογραφική **Παίζουν:** Αλέξανδρος Τσακίρης, Τζένη Σκαρλάτου, Φαίη Ευλά, Νίκος Πουρσανίδης, Μαργαρίτα Πανουσοπούλου, Άλκηστις Πουλοπούλου, Πάνος Βίτσικας Αλίκη Καμνέλη, Ηλίας Γκογιάννος, Τάσος Ράπτης, Μαρία Σαμαρά **Guest:** Κώστας Βουτσάς

Χορεύοντας ανάμεσα στα όρια των τεχνών

Μετά από έναν χρόνο απουσία, διοργανώνεται για έβδομη χρονιά το Φεστιβάλ VideoDance, που ξεκίνησε το 2000 ως ένα φεστιβάλ αφιερωμένο αποκλειστικά στις ταινίες χορού και, σταδιακά, διεύρυνε τις θεματικές και τα ενδιαφέροντά του, εστιάζοντας στις συνεργασίες και τις συνέργειες, ενθαρρύνοντας τον καλλιτεχνικό διάλογο και δημιουργώντας μια πλατφόρμα διασταυρώσεων από διάφορους χώρους κι ένα σημαντικό πλαίσιο για πειραματισμό

από τον Νίκο Αναγνωστό

«Ο πειραματισμός είναι το πιο ζωντανό κομμάτι της τέχνης, αυτό που θα γεννήσει τα ονόματα του αύριο» τονίζει η Χριστιάνα Γαλανοπούλου, ιστορικός τέχνης, ιδρύτρια και καλλιτεχνική διευθύντρια του Φεστιβάλ. «Η υποστήριξη των πειραματικών προσπαθειών είναι ένα ζήτημα

που πρέπει να απασχολήσει την πολιτιστική πολιτική της Ελλάδας, κι είναι σίγουρο ότι χρειάζεται η βοήθεια της Πολιτείας, καθώς δεν είναι εύκολο να πείσει κανείς τους χορηγούς ότι δεν έχει σημασία που σήμερα ξέρουν ένα όνομα πεντακόσια άτομα, γιατί μεθαύριο θα το ξέρουν όλοι – και τα πιο γνωστά ονόματα, έτσι ξεκίνησαν».

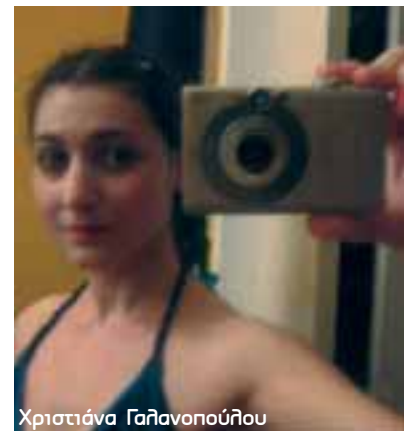
Περισσότερες από 500 ταινίες απ' όλο τον κόσμο έχουν προβληθεί αυτά τα έξι χρόνια, ενώ από το 2002 έχουν παρουσιαστεί 50 και πλέον projects, εγκαταστάσεις και παραστάσεις, σε συνεργασία μ' ένα δίκτυο άλλων φεστιβάλ, αρχείων και οργανισμών χορού. «Προσπαθούμε πάντα να συνεργαζόμαστε με δημιουργικό τρόπο, και ήδη έχουμε από κοινού δημιουργήσει κάποια προγράμματα, όπως με το αντίστοιχο φεστιβάλ της Αγίας Πετρούπολης, ενώ έχουμε πάντα μια πάρα πολύ καλή συνεργασία με τα μορφωτικά ιδρύματα στην Ελλάδα. Επίσης, έχουμε φτιάξει –όλα τα ανάλογα φεστιβάλ που αφορούν τα νέα μέσα και το χορό ή την κίνηση– ένα άτυπο δίκτυο, το MAD (Media And Dance), μέσω του οποίου αλληλοϋποστηρίζομαστε και προσπαθούμε να είμαστε ενήμεροι για τις εξελίξεις ανά τον κόσμο, και το οποίο λειτουργεί σαν ένας παρονομαστής τέτοιων συνεργασιών. Μιλάμε, βέβαια, για ένα φεστιβάλ με πολύ μικρό προϋπολογισμό, όμως με αυτές τις δυνατότητες προσπαθούμε πάντα να ενισχύουμε την παραγωγή έργων, τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό» μας εξηγεί η κ. Γαλανοπούλου.

Ποιοι είναι, όμως, οι ρόλοι που καλείται να παίξει ένα τέτοιο φεστιβάλ σήμερα;

Σίγουρα δεν είναι καθόλου ίδιοι με αυτούς του 2000. Το ελληνικό τοπίο αλλάζει μέρα με τη μέρα. Όταν ξεκινήσαμε, η Αθήνα δεν είχε ακόμα πολλές πηγές ενημέρωσης, ούτε σε σχέση με τον σύγχρονο χορό ούτε σε σχέση με τα νέα μέσα. Σήμερα φαίνεται να έχουν εμπεδωθεί οι κατακτήσεις της σύγχρονης γλώσσας, ενώ υπάρχουν και άλλα φεστιβάλ και μέρη όπου μπορεί κανείς να πάρει αυτού του είδους την πληροφορία. Μπορούμε, επομένως, να επικεντρωθούμε πολύ περισσότερο στο πείραμα που μπορεί να συμβεί ανάμεσα στον κινηματογράφο και τις άλλες τέχνες, κάτι που περιλαμβάνει και τα νέα μέσα.

Και πώς εξελίσσεται ο χορός σ' αυτό το καινούργιο περιβάλλον; Κατά πόσον οι νέες τεχνολογίες επηρεάζουν τη θεματική των καλλιτεχνών;

Όταν κάποιος καλλιτέχνης θέλει και έχει να πει κάτι για όσα συμβαίνουν γύρω μας, θα βρει και τον κατάλληλο τρόπο να το κάνει. Τις περισσότερες φορές, όταν συζητάμε για το σώμα, έχουμε να κάνουμε με πιο ακραίες εκφάνσεις σε σχέση με το λόγο, γιατί ένα σώμα που δεν περνάει κάποια όρια πάνω στη σκηνή ή πάνω στην οθόνη, γίνεται σχεδόν σιωπηλό – καταλαβαίνετε πως, όταν δεν υπάρχει λόγος, πρέπει να υπάρχει μεγάλη δύναμη σ' αυτό που εκφράζεται. Ο τρόπος να εκφραστούν τόσο σοβαρά και καιρία ζητήματα μέσα από το σώμα, είναι να μπολιαστεί με όλα τα νέα μέσα, γιατί το έχει ανάγκη για να προχωρήσει. Από την άλλη, η τεχνολογία έχει πλέον εξελιχθεί τόσο πολύ στην πολυπηλοκότητά της, ώστε μπορούμε να παραγάγουμε αυτό που κάποτε θα ήταν αδύνατον να έχουμε. Οπότε, βρισκόμαστε σ' ένα κομβικό σημείο, όπου οι νέες τεχνολογίες έχουν μεν ένα ευρύ πεδίο να προσφέρουν για να κάνει κανείς ό,τι μπορεί να φανταστεί, όμως όλο αυτό δεν είναι ακόμα κατακτημένο από τους καλλιτέχνες. Δε νομίζω, πάντως, ότι οι νέες τεχνολογίες μπορούν να επηρεάσουν τη θεματική των καλλιτεχνών – αυτό είναι κάτι που το χρησιμοποιείς ή όχι για να μιλήσεις καλύτερα γι' αυτό για το οποίο έχεις αποφασίσει να μιλήσεις. Μ' άλλα λόγια, μια απλή ανάμειξη διαφόρων τεχνικών, απλώς για να δει κανείς τι θα του βγάλει, δεν είναι πείραμα, απλά, απλώς, η αρχή ενός πειράματος. Όταν, όμως, αντίστοιχα, κάποιος χρησιμοποιεί συγκεκριμένα μέσα για να εκφράσει αυτό που θέλει, ακόμα κι αν δεν έχει αποτέλεσμα, και στη συνέχεια δοκιμάζει διαφορετικά μέσα, τότε ναι: εκεί, έχουμε ένα πραγματικό πείραμα. Είναι πάρα πολύ ωραίο να βλέπει κανείς όλα αυτά τα πολύ νέα παιδιά, που δεν έχουν στο μυαλό τους όρια – όπως ίσως είχαν και οι πιο παλιοί καλλιτέχνες, που προσπαθούσαν να ταυτιστούν μ' έναν συγκεκριμένο χώρο δημιουργίας. Σήμερα, το πιο συνηθισμένο είναι κάποιος να παίζει ο ίδιος τη μουσική, να φτιάχνει την εικόνα και να μπορεί να επεξεργαστεί και τους ήχους: δηλαδή, να έχει μια πιο συνολική καλλιτεχνική προσωπικότητα. ■

Χριστιάνα Γαλανοπούλου

Οι δύο φετινές συμπαραγωγές ταινιών

Αν και το φεστιβάλ δεν είναι διαγωνιστικό, από το 2001 ενισχύει και προωθεί την παραγωγή ταινιών χορού στην Ελλάδα μέσω του project exchange ενός προγράμματος μέσω του οποίου το VideoDance γίνεται συμπαραγωγός σε δύο ταινίες χορού μικρού μήκους (έχει ήδη στο ενεργητικό του τη δημιουργία δέκα ταινιών).

«Επειδή είναι μικρά τα ποσά, αλλά και οι χρόνοι, καθώς ζητάμε ταινίες κάτω των 10', και επειδή οι άνθρωποι που κάνουν αυτές τις προτάσεις είναι κυρίως πολύ νέοι σκηνοθέτες και χορογράφοι, είχαμε τη χαρά, αυτά τα έξι χρόνια, να δούμε τέτοιες συνεργασίες, μετά τις οποίες και οι μεν και οι δε εξελίχθηκαν σε σημαντικά ονόματα της ελληνικής σκηνής» τονίζει η κ. Γαλανοπούλου.

Η φετινή επιτροπή (αποτελούμενη από την διευθύντρια του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, Δέσποινα Μουζάκη, τη χορογράφο Μάρω Γρηγορίου, τον σκηνοθέτη Άγγελος Φραντζή και την ίδια τη Χριστιάνα Γαλανοπούλου) ξεχώρισε τις εξής προτάσεις:

«Φωνές» του Διονύση Τσαφαριδίου, σκηνοθέτη και χορογράφου. Η ταινία εμπνέεται από το ομότιτλο ποίημα του Καβάφη και αποτελεί την ματιά ενός χορογράφου πάνω στην απουσία.

«DOWNLOVE», των Ευριπίδη Λασκαρίδη και Μάρκου Ηλιάκη, που αφορά την παγίδευση του σημερινού ανθρώπου στα επιβεβλημένα σχήματα και την όλο και μεγαλύτερη αδυναμία του να ζήσει μια πραγματική συναισθηματική ζωή. Όταν ολοκληρωθεί το project, το αποτέλεσμα θα είναι μια στερεοσκοπική ταινία – κάτι πολύ σπάνιο στην Ελλάδα, που πηγαίνει πίσω σε πειράματα των δεκαετιών του 1950 και του 1960.

«Σχετικά με την πρώτη πρόταση» διευκρινίζει η κ. Γαλανοπούλου, «η επιτροπή αποφάσισε ότι έχει μεγάλο ενδιαφέρον σε μια ταινία χορού να μιλάς για την απουσία και να προσπαθείς να την απεικονίσεις αντίστροφα απ' αυτό που συμβαίνει συνήθως. Όσο για τη δεύτερη, βρήκαμε πολύ ενδιαφέρον, όπως καταλαβαίνετε, τόσο το ότι το σύνθετο θέμα της εκφράζεται μέσω της κίνησης και όχι μέσω του λόγου, όσο και το τεχνικό της κομμάτι, που είναι πολύ σπάνιο.»

Info: Το Φεστιβάλ VideoDance 2007, που διοργανώνει το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης θα πραγματοποιηθεί από 18–25 Μαΐου ταυτόχρονα σε Αθήνα (σ' έναν καινούργιο, ειδικά διαμορφωμένο χώρο στην οδό Βασιλίσσης Σοφίας 112) και Θεσσαλονίκη.

Ομιλείτε αλβανικά

Με αφορμή τις **Ημέρες Αλβανόφωνου Κινηματογράφου** που θα πραγματοποιηθούν από τις 24- 30 Μαΐου στο Τριανόν Filmcenter, πέντε πρόσωπα που συνδέονται με τον κινηματογράφο της Αλβανίας, συζητούν και θυμούνται. Η κουβέντα μας είχε γλυκόπικρες αναμνήσεις, πολύ χιούμορ και πίστη σε μια νέα περίοδο δημιουργίας και έκφρασης.

του Νίκου Αναγνωστού

Ο σκηνοθέτης **Μπουγιάρ Αλιμάνι (Το κατώι, Υγραέριο)** είναι κατηγορηματικός όταν μιλάει για το πρόγραμμα των «Ημερών Αλβανόφωνου Κινηματογράφου» οι οποίες διοργανώνονται για πρώτη φορά στη χώρα μας και των οποίων έχει την επιμέλεια. «*Στόχος μας είναι να απευθυνθούμε σε όλο το φάσμα των θεατών, Αλβανών και μη. Έχουν επιλεγεί όλων των ειδών οι ταινίες, ώστε να προβληθεί ο κινηματογράφος της χώρας μας χωρίς λογοκρισία - όπως είναι. Δε θέλουμε να παρουσιάσουμε ότι όλα είναι καλά, μη τυχόν και σαμποτάρουμε την κατάσταση! Εμένα δεν μ' ενδιαφέρουν αυτά τα πράγματα...*»

Εκτός από τον ίδιο, συναντηθήκαμε και με τέσσερις φίλους του, τους οποίους, εκτός απ' την κοινή καταγωγή, ενώνει και το πάθος για την τέχνη του κινηματογράφου: την **Αντελίνα Μπαλάσι**, συγγραφέα, που για επτά χρόνια εργάστηκε ως σεναριογράφος στο Κινostudio (το κρατικό στούντιο της Αλβανίας πριν από την πτώση του κομμουνιστικού καθεστώτος) και που στα σενάρια της συγκαταλέγονται κάποιες από τις δημοφιλέστερες αλβανικές ταινίες όλων των εποχών· την **Έντα Γκέμι**, που μεγάλωσε μέσα στο Κινostudio όπου εργαζόταν η μητέρα της, βλέποντας -όπως μας εκμυστηρεύτηκε- ρωσικές ταινίες από το αρχείο του (σήμερα είναι υποψήφια διδάκτωρ κοινωνικών επιστημών και έχει στήσει, μαζί με τον Μ. Αλιμάνι, το «Στέκι Πολιτισμού Αλβανών Μεταναστών» που συνδιοργανώνει αυτό το κινηματογραφικό αφιέρωμα)· ακόμη, τον **Καραφίη Σένα**, ηθοποιό, και τον **Λευτέρ Σιμόνι**, ηθοποιό και σκηνοθέτη, που έχουν δουλέψει σε ταινίες πριν και μετά την πτώση του καθεστώτος, αλληλά και σε ελληνικές παραγωγές.

Χωρίς το φιλή: Ιστορίες καθεστωτικής τρέλλας

Πριν από το 1990, τα αλβανικά στούντιο, απολύτως ελεγχόμενα απ' το κράτος και το κομμουνιστικό καθεστώς, εμφάνιζαν μια εντυπωσιακή παραγωγή. «*Δεκατέσσερις ταινίες και αντίστοιχος αριθμός ντοκιμαντέρ και ταινιών κινουμένων σχεδίων το χρόνο, για δύο εκατομμύρια ανθρώπους*» μας πληροφορεί ο Μ. Αλιμάνι. *Οι ταινίες είχαν άνετη οικονομική χρηματοδότηση και οργανωμένες συνθήκες παραγωγής, αλληλά και όλα τα επακόλουθα ενός ασφυκτικού ελέγχου.* «*Υπήρχε μια πειθαρχία· όμως, καθώς τα ήεφτά τα έβαζε το κράτος, δεν υπήρχαν οι ρυθμοί γυρίσματος που συναντά κανείς σήμερα. Μπορούσαν άνετα να ξαναγυρίσουν πλάνα και επεισόδια που δεν τα είχαν γυρίσει καλά ή είχαν ιδεολογικό πρόβλημα...*» θυμάται ο Κ. Σένα.

«*Το χειρότερο ψαλίδι*» συμπληρώνει η Α. Μπαλάσι, «*έπεφτε πάντα στο καλλιτεχνικό σενάριο. Περνούσε από αμέτρητα στάδια με διαδικασίες χειρουργείου, χωρίς να τους νοιάζει αν ο ασθενής θα επιβίωνε ή όχι. Το είχα υποστεί αυτό. Απ' τα σενάρια που έρχονταν, τα μισά περίπου θα περνούσαν.*»

[1] Η πυξίδα [2] Τίρανα ώρα μηδέν [3] Νύκτα χωρίς φεγγάρι
[4] Μπ. Αλιμάνι και Αντ. Μπαλάσι [5] Ο Κουκούμι [6] Γράμματα στον αέρα
[7] Εγκαταλελειμμένη Εδέμ [8] Ε. Γκέμι, Λ. Σιμόνι και Κ. Σένα

στο Κινostudio υπήρχαν μεγάλα ονόματα με σημαντική στάση για την κοινωνία και τον πολιτισμό. Δύο σενάρια του Κανταρέ, διασκευές από βιβλία του, πέρασαν από εκεί» λέει η Α. Μπαλάσι.

Ο κινηματογράφος, ως ευαίσθητος παλμογράφος της εποχής του, θα δώσει πολύ πριν από το 1990 δείγματα των ραγδαίων αλλαγών που θ' ακολουθήσουν. «Το '85-'90 γίνονται πολλές ταινίες μέσα απ' τις οποίες αρχίζει ν' αλληλάζει το κλίμα» θυμάται ο Μ. Αλιμάνι. «Ήταν οι χρονιές που αρχίσαμε να ανοιγόμαστε προς τον έξω κόσμο. Το '87, μάλιστα, διοργανώθηκε ένα μικρό φεστιβάλ στην Ελλάδα – με στόχους, βέβαια, τότε, καθάρα πολιτικούς.» Η Ε. Γκέμι θυμάται το **Φόβος στο κυνήγι** του Τσάσκου: «η πρώτη ταινία που αισθάνθηκα ως θεατής ότι έδωσε το έναυσμα της αλλαγής – βλέπαμε ζευγάρια σε πιο ανθρώπινες σχέσεις και εικόνες επιπέδους, γινόταν μια ψυχολογική διερεύνηση της ανθρώπινης ύπαρξης».

Η επόμενη μέρα: τα εμπόδια και οι προσδοκίες

«Στις αρχές του 1990, με την πτώση του καθεστώτος, το πρώτο που χτυπήθηκε στην Αλβανία, ήταν η τέχνη· κυρίως, ο κινηματογράφος, που χρειάζεται χρήματα για να γίνει. Κάποιες χρονιές στην αρχή δεν είχαμε καμία νέα ταινία ή μια-δυο ταινίες κάθε δύο χρόνια. Σταδιακά αρχίσαμε να οργανωνόμαστε, με τη δημιουργία του Αλβανικού Κέντρου Κινηματογράφου. Ο μέγιστος προϋπολογισμός του ανέρχεται σήμερα στα 800.000 ευρώ, σχεδόν ο μισός από αυτόν των Σκοπίων, μικρότερος ακόμα και από τον αντίστοιχο του Κοσόβου. Στην Αλβανία, σήμερα, δεν υπάρχει σύγχρονη κάμερα, δεν υπάρχει φιλμ, ενώ τα εργαστήρια των μεγάλων στούντιο έχουν διαλυθεί. Οι δυο κινηματογραφικές σχολές των Τιράνων, παρ' όλη την καλή πρόθεση των σκηνοθετών να τις φτιάξουν, δεν έχουν πρακτική βάση, καθώς οι φοιτητές μαθαίνουν κινηματογράφο μέσω της ψηφιακής τεχνολογίας και δεν μπαίνουν στα εργαστήρια να μυρίσουν το φιλμ, κάτι που έχει εξίσου να κάνει με αισθητική και ιδεολογία» περιγράφει τη σημερινή κατάσταση ο Μ. Αλιμάνι.

Παρ' όλα αυτά, «η νέα εποχή ξεκίνησε με νέους σκηνοθέτες που έχουν το κουράγιο κι έχουν μπει στη διαδικασία να κάνουν αληθινή αυτοψία της κοινωνίας μας. Αυτό μ' αρέσει στα παιδιά που συμμετέχουμε στις ταινίες τους» παρατηρεί ο Λ. Σιμόνι. Κι όμως, η μεγαλύτερη δυσκολία που έχουν ν' αντιμετωπίσουν, δεν είναι τεχνικού χαρακτήρα: «Η

καινούργια γενιά αγγίζει τις πηγές της Αλβανίας, αλλά το κοινό δεν το δέχεται. Ο Κότσι, με το **Τίρανα: ώρα μηδέν** (σ.σ. θα προβληθεί στο πλαίσιο του αφιερώματος), θεωρείται ακόμα εχθρός της Αλβανίας» λέει ο Κ. Σένα. «Είναι δύσκολο για έναν ολόκληρο λαό να δει τον εαυτό του στον καθρέφτη· να δει ποια είναι η πραγματική κατάσταση και ποια τα προβλήματα» προσθέτει η Ε. Γκέμι. Ενώ, την ίδια στιγμή, ίσως και για τους ίδιους λόγους, υπάρχει απόλυτη κυριαρχία των παλιών, ασπρόμαυρων αλβανικών ταινιών, που παίζονται συστηματικά στην τηλεόραση. «Μια νοσταλγία απίστευτη» σχολιάζει ο Μ. Αλιμάνι κι όλοι χαμογελούν, «όπως εδώ με τη Βουγιουκλάκη – γελάνε, βέβαια, και με τον ξεπερασμένο τρόπο με τον οποίο παίζουν οι ηθοποιοί» συμπληρώνει η Α. Μπαλάσι.

Για να έχει κανείς καθαρή ματιά στα ζητήματα της πατρίδας τους, όλοι συμφωνούν πως χρειάζεται... απόσταση. «Όταν ζεις μέσα σε μια κατάσταση, μετά από ένα διάστημα δε σου κάνει εντύπωση και δεν μπορείς να παρατηρήσεις σωστά τα φαινόμενα. Λέω συχνά σε φίλους μου σκηνοθέτες: "Έχετε χρυσάφι στα πόδια σας και δεν μπορείτε να το αξιοποιήσετε". Λίγοι είναι αυτοί που τολμούν» εξηγεί ο Λ. Σιμόνι. Η Ε. Γκέμι εκτιμά ότι «ο αλβανικός κινηματογράφος βρίσκεται σε μεταβατική φάση, καθώς οι σκηνοθέτες της νέας γενιάς που μένουν στην Αλβανία, έχουν κρατήσει τα μέσα της "παλιάς σχολής": να μην αγίζουν τα προβλήματα, αλλά χωρίς τα απαραίτητα μέσα. Είμαι σίγουρη, όμως, ότι η νέα γενιά, η οποία σπουδάζει τόσο στην Αλβανία όσο και, κυρίως, εκτός Αλβανίας, θα κάνει την επανάσταση». Και η Α. Μπαλάσι καταλήγει: «Η επανάσταση θα γίνει μέσα από συγκεκριμένα ονόματα που, όταν σταδιακά θα γίνουν 5-6, θα διαμορφώσουν μια σχολή και θα της δώσουν ένα όνομα εθνικό». ■

Ημέρες Αλβανόφνου Κινηματογράφου Τριανόν Filmcenter 24-30 Μαΐου

Στο αφιέρωμα περιλαμβάνονται ταινίες γυρισμένες πριν και μετά το 1990 –μεταξύ των οποίων και ορισμένες ασπρόμαυρες του παλιού αλβανικού κινηματογράφου–, ντοκιμαντέρ, ταινίες μικρού μήκους αλλά και κινουμένων σχεδίων, καθώς και δύο ταινίες από το Κόσοβο. Ακόμα, θα οργανωθεί ένα masterclass με τον ιστορικό κινηματογράφου, καθηγητή **Αμπάζ Χότζα**, ο οποίος θα μιλήσει για την ιστορία, τα προβλήματα και τις προοπτικές του αλβανικού κινηματογράφου.

Στις επιλογές του προγράμματος περιλαμβάνεται το ντοκιμαντέρ **Εγκαταλελειμμένη Εδέμ**, για την ερήμωση των χωριών στα παράλια της νότιας Αλβανίας, η επί χρόνια απαγορευμένη **Κόλαση 33** [δεκαοκτώ κόπτες της είχαν καταλήξει στην πυρά(!)] και, βέβαια, το **Τίρανα: ώρα μηδέν**, με βραβεύσεις και Χρυσό Αλέξανδρο στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης 2001, κατά κοινή ομολογία των συνμηλιτών «η πιο συγκλονιστική ταινία όλων αυτών των χρόνων μετά το 1990», που σηματοδοτεί τον σύγχρονο αλβανικό ρεαλισμό.

«Επιπλέον» συμπληρώνει ο Κ. Σένα, «υπήρχε επιτροπή στην πρεμιέρα που μελετούσε τι θα κοβόταν και το αν η ταινία θα έβγαине τελικά ή όχι». «Να φανταστείτε ότι δεν μπορούσε να υπάρχει σε ταινία ούτε ένα φιλή» συνεχίζει η Α. Μπαλάσι, «κι αυτό μπορεί τώρα ν' ακούγεται γελοίο, αλλά θυμάμαι την πρώτη προσπάθεια που έγινε όταν έπεσε το καθεστώς να γίνει μια αληθινή, ανθρώπινη ταινία, κι ήταν πολύ δύσκολο. Συμφωνήσαμε, το ζευγάρι των πρώων να παιχθεί από ένα πραγματικό ανδρόγυνο, ώστε να υπάρχει κι ένα ηθικά επιτρεπτό πλαίσιο. Ήταν ο Τζεβντέτ Φέρι, ηθοποιός τότε και σημερινός πρόεδρος του Αλβανικού Κέντρου Κινηματογράφου, και η γυναίκα του, επίσης ηθοποιός. Επειδή ήταν ζευγάρι, θεωρήσαμε πως θα μπορούσαν να "αντιμετωπίσουν" ένα φιλή. Ε, λοιπόν, οι άνθρωποι, παντρεμένοι τόσον καιρό, δεν μπορούσαν· είχαν τρακ. Θα δοκιμάσαμε πέντε; έξι φορές; Δε γινόταν. Τελικά, το αφήσαμε!». «Μπορούμε να καθορίζουμε τις δύο περιόδους του αλβανικού κινηματογράφου ως "χωρίς το φιλή" και "με το φιλή"» ανακεφαλαιώνει ο Μ. Αλιμάνι. Αλλά και ο Κ. Σένα μάς αφηγείται πώς ο σκηνοθέτης μιας ταινίας στην οποία συμμετείχε, εσκεμμένα υπέβαλε για έλεγχο μια κόπια με υπερβολικά πολλές σκηνές βόλεις, ώστε η επιτροπή ν' ασχοληθεί με αυτές, και να «περάσουν» τα υπόλοιπα θέματα. Παρ' όλα αυτά, υπήρχε διέξοδος έκφρασης. «Όπως σε κάθε σύστημα, έτσι και στον κομμουνισμό υπήρχαν δέκα κλώνοι του συστήματος, αλλά και τρεις αληθινοί καλλιτέχνες που, για να σωθούν, καταπιάνονταν με θέματα τα οποία εκ πρώτης όψεως δεν είχαν σχέση με την τότε καθημερινότητα – με τρομερούς, όμως, παραλληλισμούς. Και μέσα

ΜΟΤΕΡ // ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Γιώργος Νούσιος

η αρχή του κακού

Στα πρότυπα της ταινίας τρόμου **28 μέρες μετά** του Ντάνι Μπόιλ, οι Γιώργος Νούσιος (σκηνοθέτης- σεναριογράφος), Πέτρος Νούσιος και Κηλαούντιο Μπολίβαρ (διεύθυνση φωτογραφίας) δημιούργησαν μια πιο χιουμοριστική version της ταινίας που, αν και low budget, δεν υπολείπεται σε βία και ευρηματικά εφέ.

Στο **Κακό**, όλα ξεκινούν όταν μια ομάδα οδοκαθαριστές ανακαλύπτει τυχαία μια σπηλιά που, όπως το κουτί της Πανδώρας, επιφυλάσσει δυσάρεστες εκπλήξεις για όποιον ή όποιους το ανοίξουν. Ο ιός του κακού αρχίζει να εξαπλώνεται στην Αθήνα, απειλώντας ν' αφανίσει τους κατοίκους της. Οι δημιουργοί της ταινίας ακονίζουν μαχαίρια, καρφώνουν πιρούνια, ανοίγουν σάρκες, κόβουν κεφάλια και, γενικώς, επιδίδονται σ' ένα ατελείωτο πλουτρό αίματος, αποδεικνύοντας ότι, όπως τα ράσα δεν κάνουν τον παπά, έτσι και το αίμα δεν γεννά τον τρόπο... γεννά, όμως, τρομερές ευκαιρίες για πειραματισμό!

από τη Δέσποινα Ραμαντάνη

Γιατί διάλεξες να κάνετε ταινία τρόμου;

Πρώτα απ' όλα, δεν την έχω κάνει μόνος μου την ταινία. Είναι και ο Πέτρος και ο Κηλαούντιο, κι ουσιαστικά έχουμε συνεργαστεί διά του τρία: εγώ ήμουν σκηνοθέτης και σεναριογράφος, οι άλλοι δυο έκαναν κάμερα και διεύθυνση φωτογραφίας, ενώ ο Πέτρος έκανε και τα ειδικά εφέ, τα ψηφιακά κι ένα μέρος των αναλογικών: τα αίματα και όλα τα splatter. Είναι προσπάθεια κοινή, ας πούμε. Δεν είμαι μόνο εγώ.

Ποιος είχε αρχικά την ιδέα να γυριστεί το Κακό;

Η αρχική ιδέα στο να κάνουμε μια ταινία τρόμου, ήταν δική μου. Εγώ την έριξα, ας πούμε, στο τραπέζι, αλλά από κει και πέρα συμπλήρωνε ο ένας τον άλλον, και ξεκινάσαμε μαζί.

Γιατί σας ενδιέφερε να κάνετε μια ταινία τρόμου;

Είχαμε ξεκινήσει ένα άλλο project που θα ήταν αστυνομική περιπέτεια, η οποία, όμως, άρχισε να μας δυσκολεύει πολύ στο σενάριο, να γίνεται ακριβή παραγωγή κ.λπ. Βλέπαμε ότι τελικά δεν επρόκειτο να γίνει, και γι' αυτό προσανατολιστήκαμε στην υλοποίηση της ιδέας που είχαμε για το Κακό.

Ένα splatter δηλαδή...

Αρχικά, για να σου πω την αλήθεια, δεν ξέραμε. Έχω την εντύπωση ότι επηρεάστηκα από το making of μιας ταινίας του Τζον Κάρπεντερ που είχα δει πρόσφατα. Νομίζω ότι η ταινία τρόμου σκάνει το low budget (τουλάχιστον αισθητικά) και σου δίνει τη δυνατότητα να κάνεις κάτι αξιοπρεπές. Επίσης, είναι ένα είδος ταινίας που σου δίνει ευκαιρίες για πειραματισμό στα εφέ, στη δράση, στην αγωνία, σε διάφορα πράγματα που μια κοινωνική ταινία δεν προσφέρει για να μάθεις κινηματογράφο.

Ποιες δυσκολίες συναντήσατε σ' αυτή την προσπάθεια;

Όλη η ταινία ήταν δύσκολη: ο ρυθμός, η δράση, η περιπέτεια – όλα αυτά τα στοιχεία. Το πώς θα λειτουργήσουν τα εφέ, τα ψηφιακά, όπου αρχικά ήμαστε τελείως άσχετοι και τα κάναμε μόνοι μας. Τώρα νο-

μίζω ότι έχουμε φτάσει σ' ένα επίπεδο που για τον ελληνικό κινηματογράφο είναι αρκετά υψηλό. Το πιο δύσκολο απ' όλα, όμως, ήταν ο ήχος, η ατμόσφαιρα, η μουσική... γενικά, η δημιουργία του ήχου.

Η ιδέα των ζόμπι στην ταινία προέκυψε επειδή σου αρέσουν αυτού του είδους οι ταινίες, ή επειδή θα ήταν όλο το concept μια κινηματογραφική πρόκληση;

Ψάχναμε να δούμε τι θα κάναμε. Είχε βγει κιόχια τότε το 28 μέρες μετά που είναι αντίστοιχο, ας πούμε, και το Dawn of the dead, αλλά είχαμε ήδη ξεκινήσει γυρίσματα. Ήταν μια περίοδος όπου αυτό το στιλ των ταινιών υπήρχε στον αμερικανικό κινηματογράφο... μάλλον και στον παγκόσμιο.

Σου αρέσουν γενικά αυτού του είδους οι ταινίες;

Δεν είμαι φανατικός σπλιτεράς, αλλά μ' αρέσουν οι ταινίες τρόμου με ή χωρίς ζόμπι. Τώρα, βέβαια, που έχω μπει λίγο περισσότερο στο χώρο, βλέπω σχεδόν όλα τα κινηματογραφικά είδη. Θεωρώ, όμως, ότι οι ταινίες τρόμου είναι ωραίες ταινίες: ακόμα και τα b-movies έχουν ένα χαβαλέ.

Ποια είναι η αγαπημένη σου ταινία;

Η ταινία που έχω δει περισσότερες φορές στη ζωή μου, είναι το Star Wars: Η επιστροφή των Τζεντίαι.

Να περιμένουμε δηλαδή και ταινία επιστημονικής φαντασίας στο μέλλον;

Ναι: θέλουμε. Γενικά, γουστάρουμε τέτοιες ταινίες. Όπως είπα και πριν, βλέπω όλες τις ταινίες, αλλά, ως σκηνοθέτης, πιστεύω ότι μου αρέσουν περισσότερο αυτού του είδους οι ταινίες.

Ποιος είναι ο αγαπημένος σου σκηνοθέτης;

Μ' αρέσει πάρα πολύ ο Τόνι Σκοτ. Όχι όλες του οι ταινίες, αλλά το Enemy of the State ήταν μια πολύ καλή ταινία... αισθητικά δηλαδή. Και ο Κλιντ Ίστυουντ μ' αρέσει πάρα πολύ, γιατί στις ταινίες του έχει το στοιχείο της οικονομίας, το λιτό, ας πούμε, το οποίο έχει και ο Ρίτσαρντ Ντόνερ, παρ' όλο που οι ταινίες του είναι πιο φαντεζί. Και ο Νίκος Περάκης έχει μια οικονομία στην αφήγηση που

με ενδιαφέρει ως στοιχείο κινηματογραφικό: να μην πηλατιάζεις πολύ, να 'σαι κοφτός.

Πες μας κάτι για την επόμενη ταινία σου.

Είμαστε στην προετοιμασία και ξεκινάμε γυρίσματα γύρω στον Οκτώβριο. Αλλά, όπως συμβαίνει συνήθως, οικονομικά δεν είμαστε ακόμα έτοιμοι, κι ίσως αυτό μας πάρει λίγο χρόνο επιπλέον. Έτσι, δεν θέλω να μπω σε λεπτομέρειες: είναι λίγο νωρίς.

Θα είναι θρίλερ ή κάτι άλλο;

Θρίλερ θα είναι. Δε θέλουμε να τυποποιηθούμε και να κάνουμε μόνο θρίλερ, αλλά το Κακό ήταν για μας ένα πείραμα. Πρέπει πρώτα να πούμε ότι κατέχουμε το είδος, και μετά να προχωρήσουμε. Στο κάτω κάτω, δε μας πήραν ακόμα και τα χρόνια!

Είσαι ευχαριστημένος με την απήχηση που είχε η ταινία στο κοινό;

Ναι.

Πιστεύεις ότι θα μπορούσε να είναι μια αρχή για να υπάρξει μια στροφή σε ταινίες τέτοιου ύφους;

Τι να σου πω... δεν ξέρω. Πιστεύω ότι ούτε τρελά εισιτήρια έκανε, ούτε είναι να πεις ότι έγινε ένα κοινωνικό φαινόμενο που θα το συζητάμε. Όταν βγήκε το Reservoir dogs, άλλαξε το αμερικανικό κινηματογραφικό τοπίο. Εδώ, στην Ελλάδα, δεν έχει γίνει κάτι τέτοιο για να πούμε ότι δημιούργησε ένα ρεύμα. Τώρα κυκλοφόρησε και σε dvd και στην Αμερική, πηγαίνει πολύ καλά σε πωλήσεις κι έχει συμμετάσχει σε αρκετά φεστιβάλ: παρ' όλα αυτά, δεν μπορεί να πει κανείς ότι είναι μια σημαντική ταινία που σου αφήνει κάτι περισσότερο. Εγώ θεωρώ ότι, απλώς, είναι μια ταινία επιτυχημένη σ' αυτό που είναι.

Θα ήθελες να κάνεις μια ταινία που να εκφράζει τον εαυτό σου με την έννοια του να βγάζεις προσωπικά βιώματα;

Δεν ξέρω τι εκφράζει τον εαυτό μου... Όχι αυτή τη στιγμή, δε θέλω. Μεγαλώνοντας, μπορεί. Εγώ, όμως, ξέρεις, είμαι και λίγο fan του κινηματογράφου για το κοινό. 🍷

μέσα από τα μάτια των γυναικών

Ένα αφιέρωμα σε γυναίκες δημιουργούς με σκοπό τη συνοδική παρουσίαση του κινηματογραφικού τους έργου διοργανώνει η Ταινιοθήκη της Ελλάδος από τις 17 ως τις 23 Μαΐου στον κινηματογράφο Τριανόν Filmcenter. Η εκδήλωση είναι συνέχεια μιας σειράς αφιερωμάτων σε πρωτοπόρες σκηνοθέτιδες [Maya Deren (2005), Laura Mulvey (2004)], αλλά και το προσίμιο ενός ευρύτερου φεστιβάλ, που η Ταινιοθήκη – σε συνεργασία με άλλες ταινιοθήκες, φεστιβάλ και κινηματογραφικά ιδρύματα του εξωτερικού– προσπαθεί να καθιερώσει σε ετήσια βάση και που θα καλύπτει κάθε είδους κινηματογραφική δημιουργία (μυθοπλασία, ντοκιμαντέρ, μικρού μήκους, ταινίες πειραματισμού, νέα μέσα).

Το φετινό αφιέρωμα αναφέρεται κατ' αρχήν στο έργο των ελληνίδων δημιουργών, ξεκινώντας από την εποχή πριν από τη δικτατορία, με σημείο αναφοράς τη Λίλα Κουρκουλάκου· θα προβληθεί η ταινία της **Το νησί της σιωπής** (1958) σε αποκατεστημένη κόπια από την Ταινιοθήκη. Η μεταδιδακτορική γενιά αντιπροσωπεύεται από τις Τώνια Μαρκετάκη (**Ο Γιάννης και ο δρόμος, Ιωάννης ο βίαιος**), Φρίντα Λιάππα (**Απεταξάμην, Οι δρόμοι της αγάπης είναι νυχτερινοί**), Κλεώνη Φλέσσα, Γκαίνη Αγγελή, Πόπη Λεγάκη, Στέλλα Θεοδωράκη, Μαίρη Χατζημιχάλη-Παπαλιού (**Φιλάνθρωπος Ειρήνη**), Μάρσα Μακρή, Εύα Στεφανή, Μαρία Κομνηνού.

Κεντρική μορφή του αφιερώματος αποτελεί η σκοτζέζα πρωτοπόρος Margaret Tait (1918-1999), το κινηματογραφικό έργο της οποίας, αδιαχώριστο από την ποιητική της ιδιοσυγκρασία, περιγράφεται ως «φιλήμικη ποίηση». Η ρετροσπεκτίβα των ταινιών της, σε αποκατεστημένες κόπιες, που παρουσιάζεται στο πλαίσιο του αφιερώματος (σε συνεργασία με το British Council), έχει παρουσιαστεί σε διάφορα ιδρύματα του εξωτερικού, μεταξύ των οποίων τα Museum of Modern Art (MOMA), National Film Theatre (London), Berlin Film Festival κ.ά.

Τις ταινίες της Margaret Tait θα παρουσιάσει η γερμανίδα σκηνοθέτις Ute Aurand (1957), ενώ μία ακόμα προσκεκλημένη της Ταινιοθήκης είναι και η σπουδαία γερμανίδα σκηνοθέτις Ula Stockl, από τις κατ' εξοχήν γυναικείες εκπροσώπους του ηγόμενου Νέου Γερμανικού Κινηματογράφου. Η Ula Stockl θα δώσει μια διάλεξη στην αίθουσα του Πανεπιστημίου Αθηνών στις 16 Μαΐου, θίγοντας κινηματογραφικά ζητήματα υπό το πρίσμα των σπουδών φύλου.

Το αφιέρωμα στις γυναίκες δημιουργούς πραγματοποιείται με τη συνεργασία του British Council, της Ταινιοθήκης της Γερμανίας, της εταιρείας διανομής LUX, το Πρόγραμμα Προπτυχιακών Σπουδών για θέματα Φύλου και Ισότητας του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, και του Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου. ☒

Τριανόν Filmcenter: Κοδριγκτώνος 21 & Πατισίων 101

media offline

post and productions

Post Productions Facilities

- Avid
- Final Cut Pro
- DVCam, Betacam SP
- DigBeta, DVC Pro 50

Πλαταιών 1, Αγ. Παρασκευή, Τηλ.: 210 63 99 716, 693 23 42 165
www.mediaoffline.gr - e-mail: dimbessi@in.gr

Η απόλαυση σαλπάρει για νέους προορισμούς!

Από το πρωί, για καφέ
με τη πιο γαλανόλευκη θέα
εώς τα βραδινά
ραντεβού για cocktails,
το **KitchenBar** μας μαγεύει!

Δε μένουμε όμως μόνο εδώ...
Στη μαρίνα Αλίμου
"αγκυροβολεί" και το **SailingBar!**
Ένας χώρος που θυμίζει yacht,
για καφέ, φαγητό, ποτό,
και αξέχαστες
καλοκαιρινές στιγμές...

όλα
συμβαίνουν
εδώ!

KitchenBar **SailingBar**

Λ. Ποσειδώνος 3, Μαρίνα Αλίμου, Νεράιδα τηλ. 210 9812004

www.kitchenbar.com.gr

ένα διαφορετικό μουσείο

Αν ισχύει και για τα μουσεία το «Πες μου τον διευθυντή σου, να σου πω τι είσαι», τότε η Αποθήκη Α΄ του λιμανιού πρέπει να πάψει να στοιχειώνεται από την προκατάληψη της «ναφθαλίνης». Ο διευθυντής του Μουσείου Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, Βασίλης Κεχαγιάς, μας μιλάει με εφηβική αισιοδοξία και επιμένει να «βλέπει φως»

Αναλαμβάνοντας το μουσείο ποιοί ήταν οι στόχοι σας;

Ο πρωταρχικός στόχος που είχαμε θέσει μαζί με τον πρόεδρο, Γιώργο Μυλωνά, από την ημέρα ανάληψης των καθηκόντων μας, ήταν το μουσείο να γίνει... μουσείο, με την ουσιαστική έννοια της λέξης. Παραλά-

βαμε έναν καλὰ διαχειριζόμενο φορέα, πράγμα διόλου αμελητέο για τα ελληνικά δεδομένα, αλλὰ που δεν ήταν μουσείο με την έννοια της στόχευσης ως προς το επιθυμητό κοινό, τη διενέργεια μουσειολογικών μελετών, τον προσδιορισμό του αντικειμένου των εκθέσεων. Ας μην ξεχνάμε ότι, σε σχέση με τις υπόλοιπες τέχνες, ένα κινηματογραφικό μουσείο έχει τις ιδιαιτερότητές του. Στη ζωγραφική, κανείς δε θα σκεφτεί να εκθέσει τα πινέλα με τα οποία δημιουργείται ένας πίνακας· στον κινηματογράφο, όμως, τα αντίστοιχα "πινέλα" μάς ενδιαφέρουν πολύ: από τις "πρωτόγονες" μηχανές λήψης μέχρι την ψηφιακή τεχνολογία που αναμένεται να κυριαρχήσει στο μέλλον. Τελειοποιώντας, με αυτά τα δεδομένα, δικός μας στόχος ήταν να επεκτείνουμε και να οργανώσουμε τον εκθεσιακό μας χώρο, γι' αυτό και κυνηγήσαμε –και πετύχαμε– μια επιδότηση από το πρόγραμμα "Πολιτισμός 2006" που αποβλήπει στην αναβάθμιση της υπάρχουσας υποδομής· μίαν αναβάθμιση εναρμονισμένη με τις σύγχρονες μουσειολογικές απαιτήσεις, που απαιτούν το σωστό "σενάριο" και την αρμόζουσα "σκηνοθεσία" για κάθε έκθεση.

Τι προβλέπει το «σενάριο» από δω και πέρα, λοιπόν;

Το «σενάριο» αφορά μια συνοπτική ιστορία του ελληνικού κινηματογράφου, ένα συνδυασμό των ανθρώπων που τον έκτισαν, με την τεχνολογική εξέλιξη. Μας ενδιαφέρει, δηλαδή, το πώς φτάσαμε από την Αστέρω στην ΠΟΛΙΤΙΚΗ κουζίνα και από την έλλειψη ήχου στη χρήση computer graphics. Ένας τίτλος που είχαμε σκεφτεί όταν υποβάλαμε την αρχική μουσειολογική μελέτη, ήταν: «Βλέπω φως: σκηνές από τον ελληνικό κινηματογράφο» – τίτλος με διττή έννοια, που όχι μόνο δίνει έμφαση στη φύση του κινηματογράφου ως τέχνης του φωτός, αλλὰ και αποπνέει έναν αέρα αισιοδοξίας για το μέλλον του ελληνικού κινηματογράφου. Γι' αυτό το σχέδιο έχουμε ήδη έρθει σε επαφή με το ΕΚΚ και ξέρουμε ότι θα βοηθήσει όσο μπορεί, ενώ χρειαζόμαστε και τη βοήθεια της Ταινιοθήκης αλλὰ και μεμονωμένων ανθρώπων του κινηματογράφου, ιδιωτών που έχουν να συνεισφέρουν σημαντικά

κομμάτια της κινηματογραφικής μας ιστορίας. Τα έργα γι' αυτή την αναμόρφωση θα ξεκινήσουν τον Σεπτέμβριο, και θα είμαστε τυχεροί αν προλάβουμε να κάνουμε τα εγκαίνια στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης του 2008.

Μέχρι τότε, τι να περιμένουν οι επισκέπτες του μουσείου;

Πέρα από την έκθεση για τον Μίμη Φωτόπουλο, που συνεχίζεται με μεγάλη επιτυχία, ακολουθεί η έκθεση «Ηθοποιοί με το πενάκι – σκίτσα ελλήνων πρωταγωνιστών από τον Γήση στον Ορνεράκη», όπου παρελαύνουν γελοιογραφημένες οι διάσημες, αλλὰ και πιο ακριβοθώρητες, μορφές του παλιού ελληνικού κινηματογράφου: η Κυβέλη, ο Νέζερ, η Κοτοπούλη. Στη συνέχεια, υπάρχει το σχέδιο να φιλοξενήσουμε την έκθεση της Άννας Παπούλια, κόρης του Προέδρου της Δημοκρατίας, με τίτλο «Γράφω» και θέμα τη σχέση γραφής και κινηματογράφου. Τέλος, τον Ιούνιο έρχεται η «Προβλήτα 2007» που διοργανώνουμε μαζί με το περιοδικό «Γαλέρα», όπου μας ενδιαφέρει η σχέση του κινηματογράφου με τα κόμικς.

Έχετε καταφέρει, ωστόσο, να κάμψετε την εγγενή αρνητική προκατάληψη του κοινού απέναντι στη σχέση του κινηματογράφου με το ίδιο το μουσείο;

Και εν γένει την εγγενή προκατάληψη του Έλληνα απέναντι στα μουσεία, θα συμπλήρωνα εγώ. Αλλὰ αυτή η αντίδραση ήταν φυσικός απότοκος της οργάνωσης των μουσείων, που δεν ήταν τίποτ' άλλο από παράθεση αντικειμένων σε βιτρίνες. Τα πράγματα πάνε πολύ καλὰ, πάντως, ιδίως αν αναλογιστεί κανείς πως, όταν αναλάβαμε, ο κόσμος αγνοούσε ως και την ύπαρξη του Μουσείου. Προκειμένου να τον προσελκύσουμε, ενίοτε χρησιμοποιούμε ονόματα-κράχτες, όπως του Κισλόφσκι, για την περίπτωση του οποίου υπήρξε και μια πολύ επιτυχημένη συνεργασία με το μουσείο του Λοτζ. Αλλὰ την πιο ευχάριστη έκπληξη αποτέλεσε αναμφισβήτητα η τεράστια προσέλευση στην έκθεση που πραγματοποιήσαμε με θέμα τα κόμικς, όπου φέραμε το μουσείο σ' επαφή με ένα κοινό πιο νεανικό.

Κλείνοντας, θα ήθελα να μάθω ποιο από τα κινηματογραφικά μουσεία του εξωτερικού ζηλεύετε θανάσιμα.

Α, σ' αυτό έχω έτοιμη απάντηση! Παρ' όλο που η αυτοκρατορική μεγαλοπρέπεια του μουσείου τού Τορίνο με δελεάζει, δεν ταρακουνάει αυτό του Βερολίνου απ' τη δική μου πρώτη θέση. Παίζει εκπληκτικά με την εικόνα και τον ήχο, ενώ το «σενάριό» του, όπως λέγαμε και παραπάνω, διατρέχει όλη τη γερμανική Ιστορία. Και σταματάει, μάλιστα, κάπου στο Τρέξε, Λόλα, τρέξε, για να σ' αφήσει μπροστά σ' ένα τεράστιο τζάμι, απέναντι από το πολυσυνεμά I-MAX. Πρόκειται για το αγαπημένο μου κομμάτι, ακριβώς επειδή το «εκτός μουσείου» μετατρέπεται σε έκθεμα, σε σκόλιο για την ιστορία που ζούμε εδώ και τώρα. ■

60
από τον
Κωνσταντίνο
Σαμαρά
φωτο: Νώντας
Στυλιανίδης

έλληνες και ξένοι συγγραφείς, εκδότες, λογοτεχνικοί πράκτορες, βιβλιοπώλες,
βιβλιοθηκονόμοι · εργαστήρια · επαγγελματικά σεμινάρια · επισκέψεις σχολείων
130 εκδηλώσεις · **Θεματική έκθεση: ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ**

4 Μάιος **2007**
17·18·19·20
διεθνής έκθεση βιβλίου
Θεσσαλονίκης
www.thessalonikibookfair.com

ΟΡΓΑΝΩΣΗ

ΕΘΝΙΚΟ
ΚΕΝΤΡΟ
ΒΙΒΛΙΟΥ

HELEXPO

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

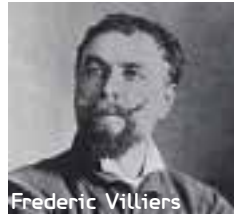

ΕΡΓΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΛΟΓΗΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ (ΕΤΡΑ) ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

οι πρώτες κινηματογραφικές λήψεις στην Ελλάδα

Μέχρι σήμερα ήταν γνωστό ότι οι πρώτες κινηματογραφικές λήψεις στην Ελλάδα έγιναν το 1906, κατά τη διάρκεια των ενδιάμεσων Ολυμπιακών Αγώνων. Πιο πριν, δεν υπήρξε τίποτα. Αυτό αναφέρουν όλες οι ιστορίες. Και κάπου εκεί, λένε, αρχίζει η ιστορία του κινηματογράφου στην Ελλάδα. Η αλήθεια είναι πολύ διαφορετική.

Frederic Villiers

Naval Battle

του Νίκου Θεοδοσίου*

Η πρώτη κινηματογραφική λήψη στην Ελλάδα γίνεται αρκετά νωρίτερα· συγκεκριμένα, το 1897, μόλις ενάμιση χρόνο μετά την πρώτη παρουσίαση του κινηματογράφου από τους Αδελφούς Lumière στο Παρίσι (Δεκέμβριος 1895).

Το γεγονός συμβαίνει στα πεδία των μαχών του Ελληνοτουρκικού Πολέμου, στον κάμπο της Θεσσαλίας. Σκηνές μαχών κινηματογραφούνται Απρίλιο-Μάιο του 1897 από τον διάσημο άγγλο πολεμικό ανταποκριτή Frederic Villiers (1852-1922). Κι αυτή είναι η πρώτη κινηματογράφιση πολέμου στην Ιστορία. Δυστυχώς, καμία από τις λήψεις του Frederic Villiers δε σώθηκε - τις κατέστρεψε ο ίδιος. Η αιτία είναι απλή και τραγική: την ίδια περίοδο, ο Georges Méliès (1861-1938) είχε κατασκευάσει πολύ πιο εντυπωσιακές εικόνες εμπνευσμένες από τον ίδιο πόλεμο. Ο γάλλος «μάγος» του κινηματογράφου είχε γυρίσει στο στούντιό του, στο Παρίσι, τέσσερις ταινίες που αναπαριστούσαν επεισόδια του Ελληνοτουρκικού Πολέμου. Οι πρωτότυποι γαλλικοί τίτλοι είναι:

- **Massacres en Crète** (*Σφαγές στην Κρήτη*)
- **Combat naval en Grèce** (*Ναυμαχία στην Ελλάδα*)
- **Exécution d'un espion** (*Εκτέλεση κατασκόπου*)
- **La prise de Tournavos** (*Κατάληψη του Τυρνάβου*)

Οι ταινίες του Méliès είχαν παγκόσμια διανομή. Σε μια διαφημιστική καταχώριση αγγλικής εταιρίας διανομής του Philip Wolf, στο «The Magic Lantern Journal Annual 1897-'98», βρίσκουμε μια πιο λεπτομερή παρουσίαση αυτών των ταινιών υπό τον γενικό τίτλο «Σκηνές από τον Ελληνοτουρκικό Πόλεμο»:

- **Mohammedan Inhabitants of Crete Massacring Christian Greeks** (*Μωαμεθανοί κάτοικοι της Κρήτης σφάζουν έλληνες χριστιανούς*)
- **Turks Attacking A House Defended By Greeks** (*Τυρνάβος*) [*Τούρκοι επιτίθενται σε σπίτι που υπερασπίζονται Έλληνες (Τυρνάβος)*].
- **The Greek Man-of-war "George" Shelling the Fort of Previsa** (*Το ελληνικό πολεμικό πλοίο «Γεώργιος» βομβαρδίζει το κάστρο της Πρέβεζας*).
- **Execution of a Greek Spy at Pharsala** (*Εκτέλεση έλληνα κατασκόπου στα Φάρσαλα*).

Οι ταινίες του Méliès εντυπωσίαζαν με τα κοντινά πλάνα τους, καθώς, μάλιστα, αναπαριστούσαν με δραματικό τρόπο στο πανί έναν αληθινό πόλεμο. Ποια τύχη, λοιπόν, μπορούσε να έχουν στην αγορά οι γενικές και άχαρες λήψεις του Frederic Villiers από τα πεδία των μαχών;

Δύο χρόνια αργότερα, ένας γάλλος πρωτοπόρος κινηματογραφιστής ο Francis Doublier (1878-1948), περνά από την Ελλάδα. Ο Doublier ήταν υπάλληλος του εργοστασίου των Lumière, στη Λιόν - και μάλιστα, εμφανίζεται στο περίφημο φιλμάκι **Η έξοδος από το εργοστάσιο** (1895): είναι ο άντρας που σηκώνει το ποδήλατο. Τον επόμενο χρόνο, αφού εκπαιδεύεται, και σε ηλικία μόλις 18 χρόνων, κάνει τις πρώτες κινηματογραφικές λήψεις στη Ρωσία. Το

1899, κάνει ένα μεγάλο ταξίδι σε Ελλάδα, Βουλγαρία, Ρουμανία, Τουρκία, Αίγυπτο, Ινδία, Κίνα και Ιαπωνία. Από τις λήψεις του Francis Doublier στην Ελλάδα δεν έχουμε εντοπίσει καμία.

Ακολουθούν άλλα τέσσερα χρόνια απουσίας κινηματογραφικής μηχανής λήψης από την Ελλάδα, μέχρι που τα Βαλκάνια βρίσκονται σε μια νέα δίνη πολεμικών συγκρούσεων. Το 1903, ο άγγλος οπερατέρ Charles Rider Noble, που δουλεύει για λογαριασμό της λονδρέζικης εταιρείας Charles Urban Trading Company, έρχεται στην Μακεδονία για να κινηματογραφήσει σκηνές από την Εξέγερση του Ίλιντεν. Ο Noble παραμένει στη Μακεδονία από το φθινόπωρο του 1903 ως την άνοιξη του 1904 και γυρίζει οκτώ ταινίες στο Πιρίνιαν και στη Νοτιοανατολική Μακεδονία. Στο American Film Institute υπάρχει η καταγραφή μόνο μιας ταινίας, με τίτλο **Turkish Atrocities in Macedonia** (*Ωμότητες των Τούρκων στη Μακεδονία*). Η ταινία εμφανίζεται ως παραγωγή της Pathé Frères και έχει μήκος 114 ή 115 πόδια.

1904

Την επόμενη χρονιά, έρχεται επιτέλους στην Αθήνα η πρώτη κάμερα. Ένας οπερατέρ της εταιρείας Charles Urban Trading Company, του οποίου το όνομα παραμένει άγνωστο, κινηματογραφεί πολλή σκηνές σε διάφορα σημεία της Ελλάδας, όπως ο Ισθμός της Κορίνθου, το λιμάνι του Πειραιά, η Αθήνα.

Οι τίτλοι των ταινιών, όπως έχουν καταγραφεί από το American Film Institute, είναι:

- **Pir us and Athens (Greece). Athens and the Acropolis,**
- **Pir us and Athens (Greece). A Visit to Piraeus,**
- **Pir us and Athens (Greece). Hoisting Cattle on Steamer,**
- **Corinth.**

Οι ταινίες διανέμονται στην Αμερική τον Αύγουστο του 1904 από την εταιρεία του Georges Méliès. Στους καταλόγους του Méliès βρίσκουμε ενδιαφέρουσες πληροφορίες γι' αυτές τις ταινίες, που αποτελούν και τις πρώτες κινηματογραφικές απεικονίσεις της ελληνικής πρωτεύουσας.

Στην ταινία για την Αθήνα και την Ακρόπολη έχουμε πανοραμικές όψεις της Αθήνας, του Θεάτρου του Διονύσου, του ναού του Ολυμπίου Διός, των Προπυλαίων, του Ερεχθείου και του λόφου του Λυκαβηττού.

Στην ταινία για τον Πειραιά περιλαμβάνονται εικόνες από τον Ισθμό της Κορίνθου και την κίνηση των πλοίων στο λιμάνι του Πειραιά, και πλάνα από την αγορά και τα καφενεία του Πειραιά.

Στη δεύτερη ταινία για τον Πειραιά έχουμε μία μόνο θεματική ενότητα: τη φόρτωση βοοειδών σε πλοίο με προορισμό την Κωνσταντινούπολη.

Το 1905, οι Αδελφοί Μανάκια, φωτογράφοι στα Γιάννενα, ξεκινούν την κινηματογραφική τους δραστηριότητα στα Βαλκάνια. Για τις ταινίες των Αδελφών Μανάκια έχουν γραφτεί πολλά, και δε χρειάζεται να τα επαναλάβουμε.

1906

Ερχόμαστε στο περιβόητο 1906. Δύο ξεχωριστοί οπερατέρ κινηματογραφούν τους ανεπίσημους Ολυμπιακούς Αγώνες της Αθήνας που διεξάγονται από τις 9 ως τις 19 Απριλίου.

Ο πρώτος, που εκπροσωπεί την εταιρεία Gaumont, έχει

εξασφαλίσει την άδεια της Επιτροπής Ολυμπιακών Αγώνων για την αποκλειστική κινηματογράφηση των Αγώνων. Σύμφωνα με πολλή ελληνικές πηγές –μεταγενέστερες, όμως, και αναξιόπιστες–, ονομάζεται Leon ή Leons και ήρθε από την Αίγυπτο.

Ο δεύτερος είναι ο Γάλλος πρωτοπόρος κινηματογραφιστής και ένας από τους πρώτους οπερατέρ των Αδελφών Lumière, ο Félix Mesguich (1871-1949). Την εποχή εκείνη, εργάζεται για λογαριασμό της Charles Urban Trading Company. Η εταιρεία του τον έστειλε στην Αθήνα για να καλύψει την παρουσία του άγγιλου βασιλιά στους Αγώνες.

Στην Αθήνα, ο Félix Mesguich έχει μια άσχημη περιπέτεια, καθώς έρχεται αντιμέτωπος με τον έλληνα αντιπρόσωπο της Gaumont, ο οποίος προσπαθεί να τον εμποδίσει να μπει στο Στάδιο, αλλά και να μην του επιτρέψει να κινηματογραφήσει ούτε από τα προύλθια. Τελικά, ο Félix Mesguich καταφέρνει να «κλέψει» μερικές εικόνες, κάνοντας χρήση του μαχαιριού του!

Από τις λήψεις του πρώτου (του οπερατέρ της Gaumont), η μέχρι τώρα έρευνα εντόπισε τις εξής ταινίες

- **The Olympian Games**, παραγωγή της British Mutoscope and Biograph Co και της Société des Etablissements L. Gaumont. Ημερομηνία εξόδου στις ΗΠΑ: 26 Μαΐου 1906.
- **The Olympic Games at Athens, Greece**, παραγωγή Pathé

Frères. Διανομή στην Αμερική από τους Pathé Frères και Sigmunt Lubin. Ημερομηνία εξόδου: 23 Ιουνίου 1906.

- Από τις λήψεις του γάλλου κινηματογραφιστή **Felix Mesguich** έχουμε μια μικρής διάρκειας ταινία που έχει σωθεί στην Αγγλία:
- **Athens 1896** (1906) / Greece. Διάρκεια: 30”.

Πρόκειται για απόσπασμα από ταινία μεγαλύτερης διάρκειας. Περιλαμβάνει πλάνα από την τελετή έναρξης και το άλμα εις ύψος άνευ φοράς. Ο τίτλος «Athens 1896» είναι τυπωμένος πάνω στην ταινία, αλλά, όπως επισημαίνουν οι επιμελητές του National Film and Television Archive (NFTVA) της Αγγλίας, είναι ψευδής. Το 1896, δεν υπήρχε δυνατότητα να έχει έρθει κάμερα στην Αθήνα.

Οι ταινίες και των δύο οπερατέρ διανεμήθηκαν σε όλο τον κόσμο. Διανομή τους, τουλάχιστον αυτών που είχε γυρίσει ο αντιπρόσωπος της Gaumont, είχαμε και στην Ελλάδα.

Είναι πολύ πιθανό, στη διεθνή αγορά να κυκλοφόρησαν και σκηνοθετημένα «επίκαιρα» των Ολυμπιακών Αγώνων της Αθήνας. Κι αυτό συνάγεται από την καταχώριση στον κατάλογο του αμερικανού διανομέα στην Αμερική, Sigmund Lubin, ότι μόνο αυτός διαθέτει τις αυθεντικές ταινίες που γυρίστηκαν στην Αθήνα.

Την ίδια χρονιά, σε καταλόγους ξένων διανομέων καταγράφεται και η ταινία

- **Passing Train at Athens** ή **Passing Train**.

Η ταινία, που παριστά το πέρασμα κάποιου τρένου, έχει μήκος 65 πόδια και είναι παραγωγή της Pathé Frères. Δεν υπάρχουν διαθέσιμα στοιχεία για το περιεχόμενό της.

Εδώ τελειώνει η προϊστορία του κινηματογράφου στην Ελλάδα. Αμέσως μετά, αρχίζει η ιστορία. Όμως, θα ήταν χρήσιμο -αν όχι και αναγκαίο-, κάποιος φορέας να φροντίσει να έρθουν στην Ελλάδα αντίγραφα όσων ταινιών της κινηματογραφικής προϊστορίας μας έχουν διασωθεί. ☒

* ο Νίκος Θεοδοσίου είναι σκηνοθέτης, συγγραφέας

CINE FILM
ATHENS LAB

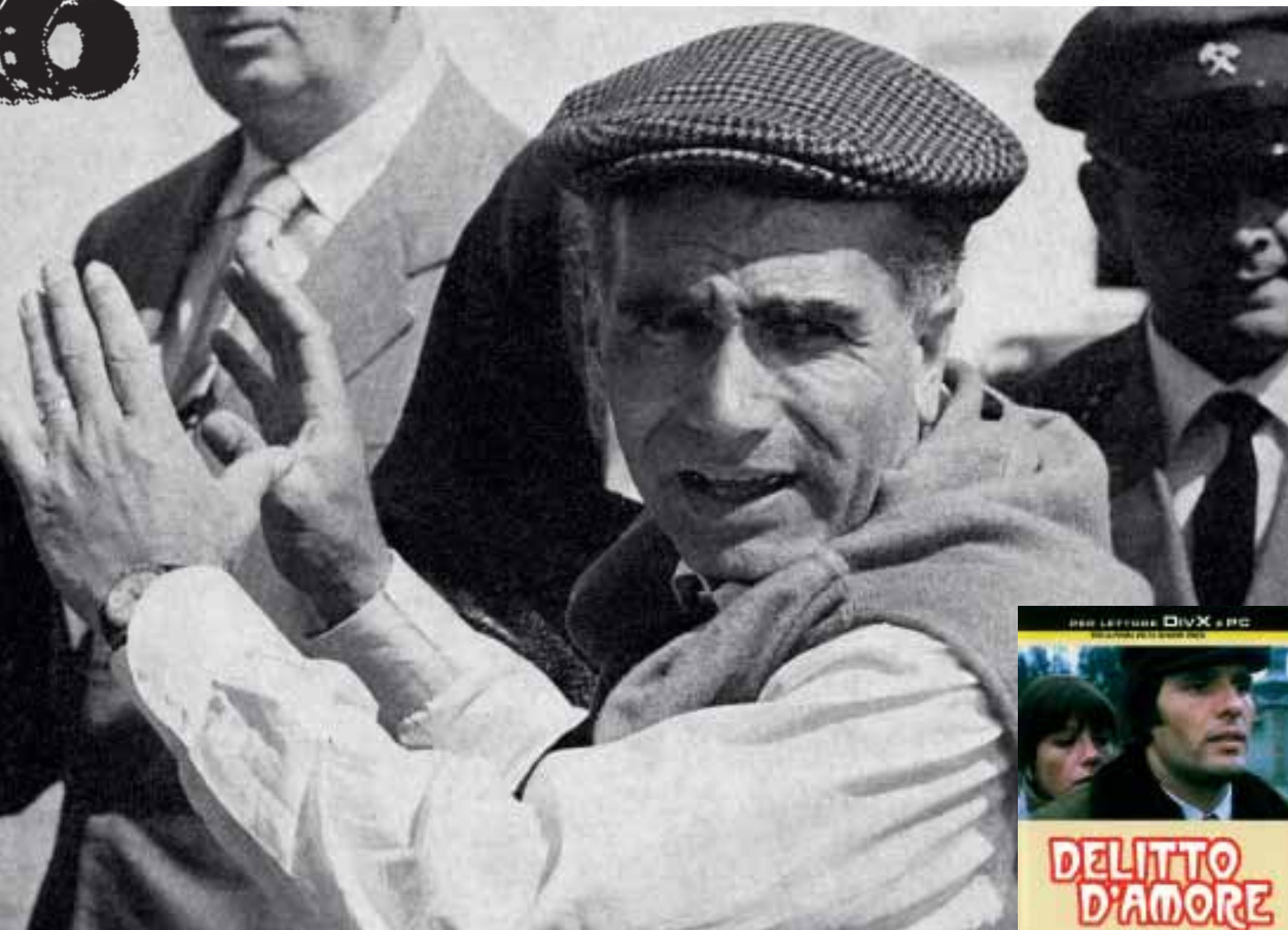
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΉΧΟΥ & ΕΙΚΟΝΑΣ
ΧΙΟΥ 53 ΑΘΗΝΑ

Τηλ : 210 8810850 Φαξ : 210 8810420
e-mail : info @ cinefilm.gr

ACCELERÉ
Reductions

ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΑΙΝΙΩΝ
ΣΑΜΟΥ 35 ΑΘΗΝΑ

Τηλ : 210 8220251 Φαξ : 210 8223365
e-mail : info @ accelere.gr

Λουίτζι Κομεντσίνι (1916–2007)

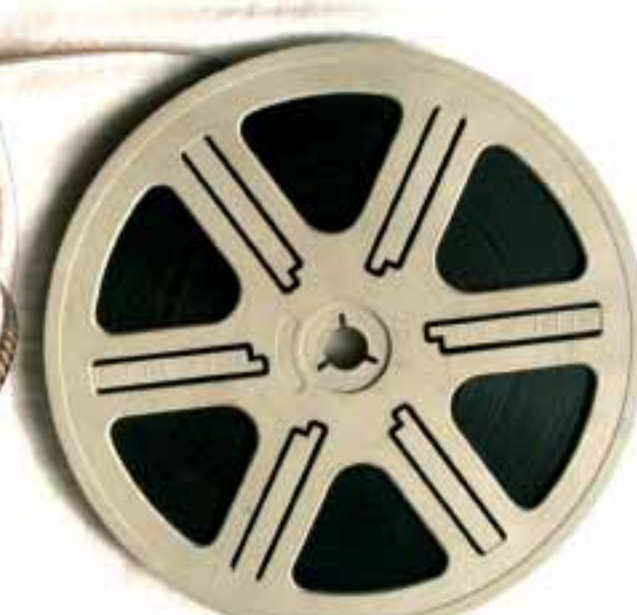
Κατέκτησε με το σπαθί του τη θέση ενός απ' τους σημαντικότερους «σκηνοθέτες παιδιών» του κινηματογράφου, γιατί, όπως ο Βιτόριο Ντε Σίκα (**Ο κλέφτης των ποδηλάτων**) και ο Φρανσουά Τριφώ (**Τα 400 χτυπήματα, Το χαρτζιλίκι**), έτσι και ο Λουίτζι Κομεντσίνι που πέθανε τον περασμένο Απρίλιο, στη Ρώμη, πλήρης ημερών, ανήκε στους μεταπολεμικούς σκηνοθέτες που εξερεύνησαν με γνήσια ευαισθησία το μυστηριώδες και γοητευτικό σύμπαν της παιδικής ψυχής. Γεννημένος πριν από 90 χρόνια στο Σαλόν, ο Κομεντσίνι σπούδασε αρχιτεκτονική, αλλά μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, αφού έκανε ένα σύντομο πέρασμα από την κριτική κινηματογράφου, στράφηκε προς τη μεγάλη αγάπη του, τον κινηματογράφο. Το ντεμπούτο του στη σκηνοθεσία σημειώθηκε το 1946 με το σπουδαίο ντοκιμαντέρ **Παιδιά της πόλης**, όπου φάνηκε για πρώτη φορά το μέγεθος της ευαισθησίας του. Το παιδί δεν τον απασχόλησε μόνο σε ταινίες, όπως το **Incompresso**, αλλά και στην τηλεοπτική σειρά «Οι περιπέτειες του Πινόκιο», μιαν από τις μεγαλύτερες επιτυχίες της καριέρας του. Λίγο πριν εγκαταλείψει την ενεργή κινηματογραφία υπέγραψε το **Marcellino pane e vino**, μια ταινία που παρακολουθούσε τη ζωή ενός παιδιού σε μοναστήρι. Ο ίδιος είχε πει ότι το ενδιαφέρον του για τα παιδιά δε στηριζόταν σε κάτι το ιδιαίτερο, αλλά

στο ότι, απλούστατα, «τα παιδιά είναι από μόνα τους ένα είδος απροστάτευτο και καταπιεσμένο από τον κόσμο των μεγάλων. Μέσα από το παιδικό βλέμμα, ο κόσμος μας δείχνει ομορφότερος». Πάντως, οι ιστορίες με πυρήνα το παιδί δεν ήταν οι μόνες που απασχόλησαν τον Λουίτζι Κομεντσίνι. Δύο τεράστιες ηθικές επιτυχίες, **Ψωμί, έρωτας και φαντασία** (1953) και **Ψωμί, έρωτας και ζήλια** (1954) (και στις δυο πρωταγωνιστούσε η Τζίνα Λολομπρίζιττα), σήμαναν την καταξίωσή του, ενώ ασχολήθηκε με όλα τα κινηματογραφικά είδη σε 50 περίπου ταινίες και τηλεταινίες. Ένα απ' τα χαρακτηριστικά των ταινιών της πρώτης περιόδου του Κομεντσίνι είναι ότι μετέφεραν μια πιο ανάλαφρη διάσταση του μεταπολεμικού νεορεαλισμού, με πρωταγωνιστές κωμικούς, όπως ο Αλμπέρτο Σόρντι και ο Τοτό. Αργότερα, με όρεξη, καταπιείστηκε και με άλλα είδη. Το αστυνομικό θρίλερ **Ο δολοφόνος της Κυριακής**, με τον Μαρτσέλο Μαστρογιάνι και την Τζάκλιν Μπισέ, καθώς και το ταξικό μελόδραμα **Έγκλημα αγάπης**, με τους Τζουλιάνο Τζέμα και Στεφανία Σαντρέλι, υπήρξαν τεράστιες επιτυχίες του στη δεκαετία του 1970. Σημαντική συμβολή του Κομεντσίνι στον ιταλικό πολιτισμό υπήρξε και η ίδρυση του Cineteca Italiano, του πρώτου κινηματογραφικού αρχείου της Ιταλίας. ■

Ο επισκέπτης

ΙΝΔΙΚΤΟΣ

Έρμηνεύω

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ
ΔΟΪΚΟΥ

Η ΔΟΤΙΚΗ ΤΩΝ ΜΟΡΦΩΝ
ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ ΤΟΥ

ORSON WELLES

ΑΝΤΡΕΪ ΤΑΡΚΟΦΣΚΙ

ΜΑΡΤΥΡΟΛΟΓΙΟ
Η ΜΕΡΟΛΟΓΙΑ
1970-1986

ΣΤΕΦΑΝΑ ΑΝΤΙΑΕΡ
Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΗΘΟΠΟΙΟΥ

ΝΙΚΟΣ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΣΣΗΜΟΝ

13 Κεφάλαια

ΙΝΔΙΚΤΟΣ

www.indiktos.gr

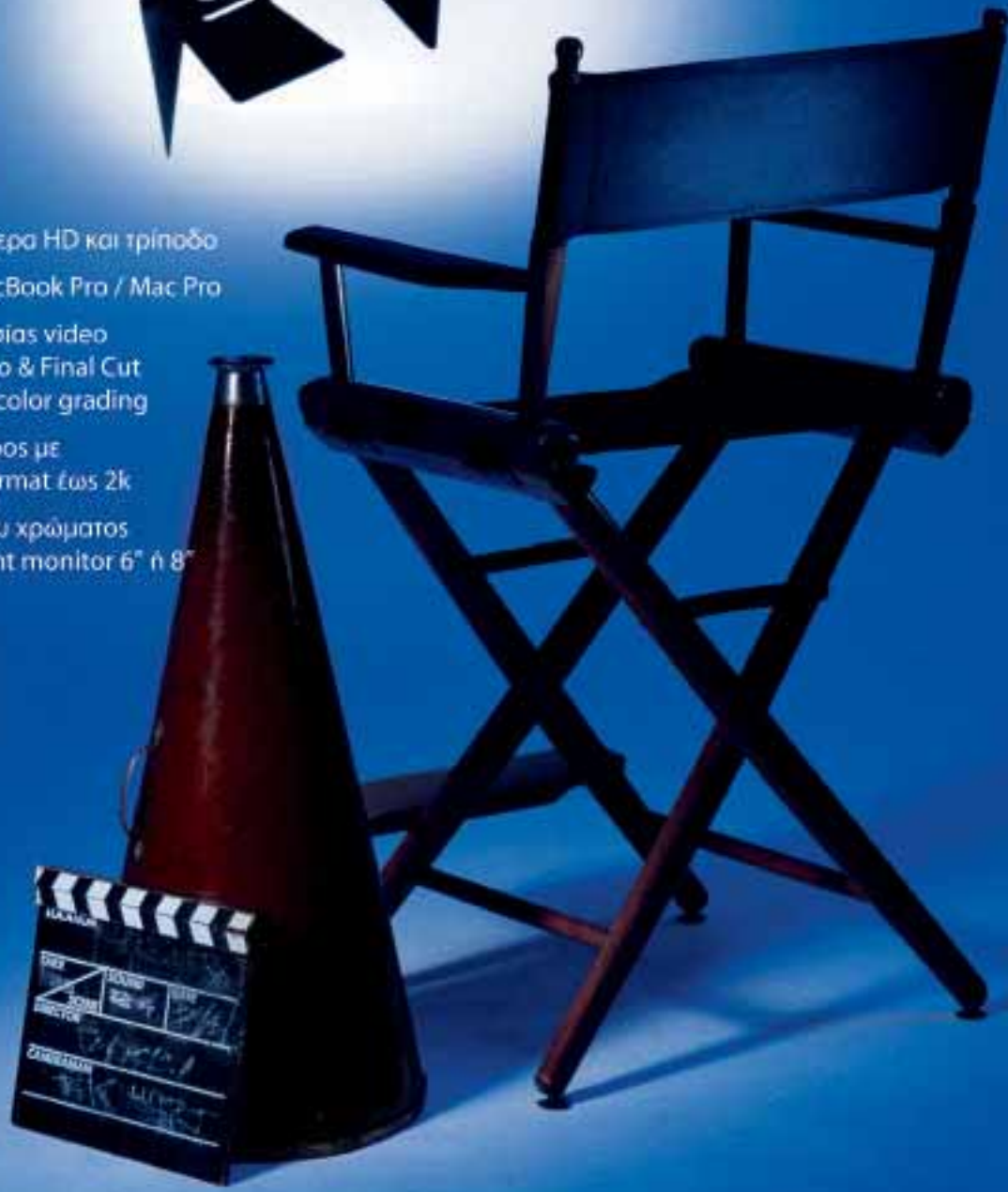
PRIMAL SHIPMANAGEMENT INC.

Στηρίζουμε τον πολιτισμό

ΨΗΦΙΑΚΟ STUDIO

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ • ΕΥΧΗΡΙΣΤΟ • ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΦΟΡΗΤΟΤΗΤΑΣ • ΕΠΙΔΕΣΤΟΥΜΕΝΟ • ΧΡΗΜΑΤΟΔΕΣΤΟΥΜΕΝΟ

- Επαγγελματική κάμερα HD και τρίποδο
- Στούντιο Apple MacBook Pro / Mac Pro
- Εργαλεία επεξεργασίας video & χρώματος Mac Pro & Final Cut Advance editing & color grading
- Αποθηκευτικός χώρος με υποστηριζόμενα format έως 2k
- Δυνατότητα ελέγχου χρώματος μέσω LCD wavefront monitor 6" ή 8"

on site
• ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ
• ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ

COMART

Solution
Expert
Video

Authorized
Reseller

Μαινεμένης 16, Ταύρος 177 78, Αθήνα, τηλ: 210 3416200, fax: 210 3422516, sales@comart.gr, www.comart.gr